

Giới thiệu Khắc Tinh Ở Đâu Đến

Đôi phương rõ ràng chỉ là một tiểu quý tuần tú mới có năm tuổi. Lại luôn luôn khiến cho nàng sinh ra thứ tình cảm quái dị. Ách, nàng rất muốn ăn hắn. Chẳng qua, hình như mình nên chờ hắn lớn thêm một chút...

Nàng thật không ngờ. Tiểu quý này trưởng thành sớm hơn mình nghĩ, chẳng những tỏ ra là mình có "Uớc hẹn" với nàng thật. Còn đưa cho nàng nhẫn kim cương "Trứng bò câu" (*). Cuối cùng hắn thay đổi hoá thân thành quý hút máu, cần nàng, hút máu của nàng. Thân là con gái thời hiện đại như nàng, cũng phải tạm thời nhịn xuống dục hỏa đốt người

Nàng muốn dạy dỗ thật tốt nam nhân nàng yêu. . .Nàng sẽ làm cách gì? Đọc truyện để hiểu hơn về kẻ sách mờ mờ của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Khắc Tinh Ở Đâu Đến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Ánh trăng sáng ở giữa bầu trời đêm, một bóng dáng bé nhỏ ngoan ngoãn đi theo hai nam nhân mặc hắc y, bọn họ nói bọn họ là thủ hạ ở cung Yên Lạc. Mà ở cung Yên Lạc, đối với Thu Y mà nói căn bản chỉ được xem qua trong các vở kịch, thật không ngờ sẽ có một ngày nàng thật sự được bước chân vào tòa cung điện này.

Kỳ thực chuyện này khiến nàng rất ngạc nhiên, mà nàng thì phải đối mặt với nó.

Trước kia xem tivi, diễn thuyết của người xưa cực kì cứng nhắc, nói chuyện thì thao thao bất tuyệt (nói liên tục), nói như là đang ghi chép, nhưng cũng thật hiển nhiên, hai người ở trước mắt kia là ngoại lệ.

Duy trì một trạng thái duy nhất, im ắng

Nhưng lại không có tiếng bước chân! Ở bên ngoài ngoại trừ nàng thì xem ra hai vị đại ca này cũng là người luyện võ, thâm tàng bất lộ. (giấu tài)

Đã đi quá ba đường hành lang và hai toạ hoa viên, vẫn chưa đi đến nơi.

Thu Y vụng trộm nhìn bốn phía, ngoại trừ cảm thán ra còn có suy nghĩ có phải họ có rất nhiều tiền không, lại có thể có được mảnh đất to, rộng lớn như vậy, lại còn xa hoa, quả thực rất giống bản thu nhỏ của Tử Cẩm thành. Mỗi lần Thu Y nhìn thấy Tử Cẩm thành, sẽ không nhịn được mà suy nghĩ, nếu như vị Hoàng đế ở bên trong có dục hòa đốt người, chờ phi tử của hắn được đưa tới đây, chỉ sợ hòa (lừa) cũng đã tắt. (**Ha ha chị này thật biến thái =))))

Cuối cùng, lúc đi đến nỗi hai chân nàng đã rất mỏi, trước mắt xuất hiện một mảnh màu hồng.

Rõ ràng bây giờ là buổi tối, nhưng bốn phía cung đình đều treo đèn sáng như ban ngày, hiển nhiên sẽ có người nghỉ tại sao buổi tối lại có cảnh sắc mỹ lệ như vậy.

Đẹp quá nha!

Thu Y hơi rung động nhìn xung quanh, đáy mắt hiện lên một mảnh hồng, không có tạp sắc (màu sắc lẫn lộn), màu hồng kiêu ngạo chói mắt hiện ra, gió nhẹ thổi qua từng phiến lá.

Lá cây màu đỏ hồng đẹp quá.

Nàng cũng đã từng đứng từ xa nhìn thấy một mảnh hồng chói mắt, nhưng mảnh hồng đã thấy so với mảnh hồng ở trước mắt, quả thực giống như người có năng lực kém gặp phải người có năng lực lớn.

Một căn phòng nhỏ tinh xảo đứng sừng sững giữa biển hồng, có lẽ không lớn, nhưng có thể nhìn ra nó phô trương lăng phí như thế nào.

Nhìn các đường nét chạm trổ, mỗi một chỗ đều được khắc hoa tinh xảo, mặt trên chỉ có duy nhất một màu điểm lệ. Nghe nói ở thời cổ cũng không dùng bút màu sắc sỡ hay phun sơn, hiện tại càng không dùng vì họ coi trọng việc bảo vệ môi trường, cho nên mới nói chủ nhân cung Yên Lạc nếu không phải là người coi trọng những thứ xa hoa, thì cũng là một tên phá của.

Nhưng mà phá sản cũng tốt, bởi vì chủ tử của mình bị phá sản, thì nàng có thể vợ vét thứ gì đó.

Hôm nay nàng được chấp nhận làm ở phòng bếp, phải biết rằng ở thời đại này, nữ tử muốn dựa vào chính mình để sống sót, thật đúng là chuyện không hề đơn giản.

Mấy ngày nay nàng đi tìm việc để làm, nếu nói người đối xử với mình không tốt nhất, thì đó chính là chủ gánh mưu mô bất lương.

Nàng sờ má phải của mình, trong lòng bàn tay có cảm nhận được vết sẹo rất rõ, đây là thứ nhất định nàng sẽ không bao giờ quên trong thế giới này, nàng phải cố gắng dùng tóc che khuất nó đi, nhưng cũng chẳng có tác dụng gì.

Vốn muốn đi tìm một nghề phục vụ, nhưng quan trọng nàng nghĩ đến bản thân cũng biết nấu ăn, làm đầu bếp nữ chắc cũng không có gì là quá khoa trương chứ?

Cho nên hiện tại nàng mới tới chỗ này, hi vọng vị chủ tử có tiền này sẽ không khó ở chung.

Hai vị đại ca dẫn đường đứng ở cửa, cung kính cúi đầu, "Ma Chủ, hôm nay Nguyệt Đường Chủ phát hiện một nữ tử nhìn qua giống.....Ma Chủ muốn nhìn thử không?"

Chỉ thấy một người đang nằm thoải mái trên chiếc ghế dài, không thấy rõ bộ dáng lắm, bởi vì trước mặt hắn có một bức tranh che chắn.

"Cút!"

Giọng nói lạnh như băng, ngay cả một chút độ ấm cũng không có, làm cho người ta nghe xong cảm thấy như bị rơi vào bên trong cốc nước đá, nhìn không được bắt đầu run rẩy không ngừng. Hơn nữa. . . Ma Chủ? Là ma vương của cái gì "Ma" sao? Thu Y nuốt một ngụm nước miếng, bắt buộc bản thân phải bình tĩnh, nàng cũng không phải là loại người gặp phải chuyện này sẽ thét chói tai rồi ngất xỉu như những nữ tử khác.

"Nhưng mà thoát nhìn qua so với hai trăm người trước kia thì nữ tử này còn giống. . ."

"Cút!" Tiếng gầm nhẹ giập dờ vang xa trong đêm khuya, lần này từ nước đá hoá thành âm thanh của địa ngục.

"Đại ca, chúng ta nên đi thì tốt hơn." Thu Y nhỏ giọng giật nhẹ tay áo vị đại ca dẫn đường, bằng không vào một giây sau gió bão sẽ kéo đến, chẳng phải sẽ chết oan sao?

Nàng xoay người nghĩ mình phải rời khỏi đây, cho nên cũng không để ý nam phía sau vừa ngay thấy giọng nói của nàng, bức hoạ trong tay đột nhiên buông lỏng, rồi giống như chiếc lá rơi xuống mặt đất.

"Đứng lại!"

"A?" Là ai kêu nàng đứng lại?

Thu Y vừa mới cảm giác được một cỗ sát khí đang truyền đến, liền muốn né tránh nhưng đã không kịp.

Đôi bàn tay nắm lấy bờ vai nàng, không cho nàng cơ hội thét chói tai, dùng sức nắm lấy! Trên người hắn mặc áo tơ lụa màu đen, ở phía dưới, bên phải y phục của hắn có thêu một bông hoa sen màu hồng. Nàng hơi hoang mang, nhớ lại trang phục của các triều đại Trung Quốc, sao vị nam tử này lại khác vậy? Hơn nữa. . .

Hơn nữa hắn còn dùng dây cột tóc màu đỏ để cột lại tóc dài màu đen của mình..... (**Á Á Á màu đỏ.....)

Quan trọng nhất là, nam tử trước mặt có dung nhan tuyệt mỹ, hết sức yêu nghiệt!

Nàng bị kích thích tự nhiên muốn sờ vết sẹo xấu xí trước mặt, đây là lần đầu tiên cảm giác xấu tuôn trào trong lòng nàng.

Không nghĩ tới. . . chủ nhân cung cung Yên Lạc lại là một mỹ nam!

Nhưng mà tại sao hắn lại bắt nàng lại, đột nhiên muốn nhìn nàng, giống như hắn nhận thức được, nàng và người từ lâu hắn đã không thấy rất giống nhau?

"Là người!" Trong giọng điệu của hắn còn có chút run rẩy, giống như giọng điệu lạnh như băng lúc nãy chỉ là ảo tưởng.

"Vâng. . . Ta. . . Có vấn đề gì sao?" Tuy nàng cảm thấy có chút gì đó không được rõ ràng, nhưng lại không có cách nào tránh ra được. Hắn nắm chặt lấy nàng, như là sợ nếu buông tay ra, sẽ không nhìn thấy nàng nữa. Vì vậy chủ nhân cung Yên Lạc không chỉ là tên phá của, mà còn là một tên biến thái.

"Người không chết?" Nhìn bộ dáng của hắn hình như rất muốn khóc, nhưng vẻ mặt của hắn vẫn kiên cường như cũ.

"A? Ta không chết!" Nàng có thể xác định 100% là hắn đã nhận sai người, vội vàng né tránh, "Ta nghĩ chắc người đã nhận nhầm người, bây giờ ta còn phải đến các nhà khác để thử việc nữa."

Nàng vừa mới dứt lời, đột nhiên cả người bị hắn ôm vào trong lòng.

Hiện tại. . . Là đang diễn tuồng hả? Miệng Thu Y há ra, mắt mở thật to.

Lúc nàng đang còn kinh ngạc không thôi, bàn tay to đang nắm bả vai nàng chuyển đến gương mặt nàng, hắn nâng khuôn mặt nàng lên, sau đó nàng thấy hai vị đại ca dẫn đường bị đánh ngã.

Tại sao phải đánh ngã họ?

Nàng còn chưa phản ứng kịp, người kia đã hung hăng hôn miệng nàng rồi.

Thu Y chưa chuẩn bị tâm lý, cho nên bị hấn hôn vài giây. Rồi mới. . .

"Buông ra!" Nàng dùng sức đẩy hấn ra, rồi mới cho hấn một cái bạt tai. Hai nam nhân đứng bên kia thấy nữ nhân xẩu xí này dám động thủ đánh Ma Chủ, tâm tư của hai người được nâng lên giữa không trung, không hèn mà cùng suy nghĩ: Thảm, có người muốn đi gặp Diêm Vương rồi! Nhưng mà. . . Kỳ quái, sao Ma Chủ vẫn chưa động thủ vậy? Bị vuốt vào mặt một cái, bộ dáng của Ma Chủ bây giờ giống như một con chó nhỏ, mặc kệ chủ nhân có tức giận như thế nào, nó cũng sẽ ngoan ngoãn thừa nhận, chỉ cần chủ nhân của nó hết giận là được rồi.

Trời ạ! Tất cả đều là ảo giác phải không?

Bạn đang đọc truyện *Khắc Tinh Ở Đâu Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Bọn họ kinh ngạc nhìn người được xưng là chủ Cung Yên Lạc - Tụ Long Hồn, chẳng lẽ là giả mạo? Hai nam nhân bên cạnh vụng trộm dụi mắt, xác định bọn họ không nhìn lầm, miệng không tự chủ được biến thành hình chữ O, rất giống con cá miệng rộng trên bàn ăn cơm.

"Người bị bệnh!" Nói xong, nàng thở phì phò xoay người rồi đi.

"Chờ một chút, người. . . Chờ đi."

"Sao vậy? Còn muốn ăn bạt tai sao?"

"Không".

Nàng tròn mắt nhìn hấn, rồi tiếp tục đi. Bỗng nhiên, cả người nàng bị hấn ôm lấy, không thể cử động được.

"Chờ đi, chờ đi, ta cầu xin người."

Người này bị mắc bệnh biến thái sao? "Buông ra ta!"

"Đừng đi!" Dù tuyệt vọng nhưng hấn lại không muốn buông nàng ra.

Nàng muốn bỏ lại nam nhân đang ôm chặt mình không buông, nhưng hấn càng ôm càng chặt, hấn giống như kẹo mạch nha, khiến nàng tức giận không nhịn nổi hỏi: "Ta và người không quen biết, ta không tố cáo người tội quá rồi tình dục đã khách khí lắm rồi, dựa vào cái gì mà người không cho ta đi?"

"Quen biết, quen biết, chúng ta quen biết nhau."

"Vậy người nói đi, người là ai?"

"Ta. . ."

"Nói mau!" Nàng không kiên nhẫn ép hỏi.

"Ta là. . ."

"Người không nói đúng không?" Khủy tay của nàng thúc mạnh vào bụng hấn, mà hấn cũng không hề phòng bị, ôm bụng thét lớn một tiếng.

Thừa dịp hấn buông mình ra, nàng co cẳng chạy.

"Bắt lấy nàng." Nam nhân tuyệt mỹ lập tức hạ lệnh.

"Vâng!"

Vừa nghe thấy ba chữ "Bắt lấy nàng", Thu Y chạy thật nhanh, nhưng người áo đen ở phía sau cũng không phải kẻ dễ bắt nạt, bỗng chốc hấn đã chặn đường đi của nàng. Nàng phần nộ xoay người lại, trừng mắt nhìn nam tử tuyệt mỹ phía sau.

"Người nói đi, rốt cuộc người là ai?"

"Ta là Long Hồn."

"Cái gì?" Sao có thể?

Mọi chuyện, bắt đầu diễn ra từ ba tháng trước! Ba tháng trước, nàng - Lý Thu Y, vẫn là người hiện đại, cầm trong tay bằng tốt nghiệp đại học, đi tới cung Thánh Thiên.

"Tiểu thư, dùng cái này bịt mắt lại, nhớ kỹ khi nghe chỉ lệnh của thầy, sau khi nhìn thấy thân nhân của cô, kể cả người ấy khỏe mạnh hay phải gánh chịu luật nhân quả, cô cũng không thể ở lại, nếu ở lại quá nửa canh giờ, linh hồn của cô sẽ không thể trở về."

"Tôi biết."

Bà ta lộ ra nụ cười hài lòng, rồi mới lấy ra một tờ giấy, "Vậy làm phiền cô ký tên lên đây."

Lý Thu Y nhìn tờ giấy trong tay, nội dung na ná như một bản hợp đồng ở bệnh viện, giống như nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, đương sự đã ký tên đồng ý, đối phương có thể không cần phải chịu trách nhiệm về pháp luật.

"Có người. . . Chưa kịp trở về?" Bằng không sao phải ký tên vào đây? Lý Thu Y nhìn tờ giấy, cảm giác như nó rất giống với khế ước sinh tử.

"Sao có thể? Thầy của chúng tôi luôn là hạng nhất, bình thường ông ấy sẽ không dẫn ai đến lạc âm, cô phải biết rằng có rất nhiều phiền toái. . ."

Lý Thu Y nghe bà ta nói nước miếng bay tứ tung, một nửa ý trong đó là ca ngợi thầy của chồng bà ta rất lợi hại, có thể cùng Diêm La Vương ở Địa phủ giao tiếp, thường xuyên uống rượu cùng Phán quan đại nhân. . .

"Không cần nói nữa. . . Tôi ký." Lý Thu Y nghiêng răng nghiêng lợi nói. Thân tượng mà người phụ nữ trung niên này sùng bái hẳn là Đường Tăng trong bản Tây Du Ký của Châu Tinh Trì, cư nhiên có thể nói hơn mười phút mà không hề thở gấp.

Mẹ, nếu không phải nhớ người, nếu không phải vì muốn hoàn thành giấc mộng bấy lâu của người, là con có thể lấy bằng tốt nghiệp đại học, con cũng sẽ không tin vào mấy loại chuyện hoang đường này.

Nhưng mẹ ơi, con rất nhớ người, chỉ cần có một chút cơ hội, con cũng tình nguyện thử xem. . . . Hiện tại không chỉ có cô và một người, mà còn có 3, 4 người không quen biết đang ngồi ở trên ghế, có thể cô không biết bọn họ, nhưng trên mặt mỗi người, đối với người thân vừa qua đời của mình, họ cực kì khát vọng được gặp lại những người thân đó, vì thế họ cũng được coi là có chút quen thuộc với cô.

Mỗi lúc trời tối, bọn họ sẽ ngồi ở trong gương nhìn ngắm gương mặt tiêu tụy của người thân mà đau lòng không thôi, trên mặt họ cũng có niềm khát khao mãnh liệt giống như cô vậy.

Mẹ, chờ con, con đến thăm mẹ đây. . .

Lý Thu Y chậm rãi bịt mắt lại, rồi nghe theo lời hướng dẫn của thầy nhớ những đoạn kinh văn khó hiểu, cô hốt hoảng, hành trình đến địa ngục bắt đầu. . .

Đáng giận! Cô có thể khẳng định vị thầy này không phải là một hướng dẫn viên du lịch! Lý Thu Y nghiêng răng nghiêng lợi thầm nghĩ, nào có cái gì là âm phủ? Cũng không có cầu Nại Hà, càng không nhìn thấy bọn đầu trâu mặt ngựa, chỉ có. . . Một mảnh tối đen như mực.

Đúng! Một mảnh tối đen như mực, bàn tay càng không thấy năm ngón tay, rồi cô bị sặc, giống như không muốn để cho người ta hô hấp, quả thực rất giống đang ở trong đồng lửa. Sao lại thế? Địa ngục bốc cháy sao? Hơn nữa không thể nhìn thấy ai, chỉ có một mình cô ở đây, không biết nên đi nơi nào.

Cô nóng vội, cô không biết có thể gặp được mẹ hay không? Chi sợ không tìm thấy đường về.

Nhưng vào lúc này, một tiếng đàn quen thuộc vang lên khiến Thu Y mừng như điên.

"Đây là tiếng đàn của mẹ."

Theo tiếng đàn, Thu Y đi đến một hoa viên, màu hồng bao quanh nơi này, một ngôi nhà đẹp nằm ở đó, cửa sổ khắc hoa xinh đẹp, còn có ban công, nhìn qua rất giống kiến trúc cổ đại, rất giống căn phòng tạo hình ở trong phim cổ đại.

Nơi này là Địa phủ sao? Sao lại không tối đen như mực, cũng không có nồi chảo, lửa, Huyết Trì, ở đây lại giống với nơi ở của người có tiền.

Mẹ ở đâu? Sao chỉ nghe thấy mỗi tiếng đàn? Người ở đâu?

Đột nhiên một sợi dây buông xuống làm cô sợ hết hồn, bây giờ cô là một linh hồn, cô cũng không thể đụng đến ai... Không, là quỷ hoặc đầu trâu mặt ngựa nhìn thấy cô rồi sao?

Cô trốn bên cửa sổ, rồi mới lặng lẽ đi đến một căn phòng, chỉ nhìn thấy hai nữ một nam ở trong phòng.

Không khí bên trong mãnh liệt vô hình, người sáng suốt vừa nhìn đã thấy bên trong đang xảy ra đại chiến. Người đàn ông ôm người phụ nữ nỉ non, mà ở trong có một người phụ nữ đưa lưng về phía cô, Thu Y không nhìn thấy mặt bà ấy.

Nhưng mà trông người phụ nữ này rất chanh chua, nhất định về mặt của bà ấy rất dữ tợn, tuyệt đối không phải người tốt.

"Cô thật tàn nhẫn, cô có thể không yêu thương tôi, cắt đứt quan hệ với tôi, nhưng tại sao lại đối xử với cô ấy như vậy?"

"Lý Nhạn Vân, điên đủ chưa?"

Tim Thu Y đập thiếu một nhịp, người phụ nữ này nhìn qua có vẻ rất điên cuồng, nhưng sao tên người phụ nữ này lại giống với tên mẹ cô?

Không thể nào.

Ít nhất, với một người đàn ông không yêu mình, mẹ sẽ không từ bỏ sự tôn nghiêm của mình đâu chứ.

"Tỷ, thực xin lỗi, mọi người không cố ý. . ."

Bạn đang đọc truyện *Khắc Tinh Ở Đâu Đến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

"Người im miệng cho ta!" Nữ tử mặc đồ đỏ phẫn nộ nhìn tiểu mỹ nhân rống lên, "Người là hồ ly tinh không biết xấu hổ, người giống với mẫu thân của người, đều không biết hổ thẹn là gì, chỉ biết lợi dụng mang thai trong bụng để đạt được mục đích của mình, cho dù ta có chết, cũng không bao giờ cho người bước vào cửa!" Tiếp theo, nàng duỗi ngón tay chỉ vào nam tử trước mặt, "Hàn Liệt, người đừng mơ tưởng ta đồng ý cho nữ nhân không biết xấu hổ này bước vào cửa, bằng không ta sẽ nói với mọi người người là kẻ vong ân bội nghĩa, để xem người luôn nổi tiếng là lấy tình nghĩa làm trọng còn có thể ngồi ở vị trí Vô Lâm Minh Chủ hay không!"

"Nếu người còn có chút chí khí, chút tôn nghiêm, để ta có thể để người vào trong mắt, thì người nên buông tay đi, nên thành toàn cho chúng ta, ta và Chi Vân đã yêu nhau từ trước, ta chưa bao giờ yêu người, là người cưỡng cầu..."

"Cho nên bây giờ người đã đạt được mong muốn của mình, cưới ta chỉ để cha ta toàn tâm toàn ý nhường lại vị trí Vô Lâm Minh Chủ cho người, để người trở thành thiên hạ chí tôn, đợi đến khi cha ta bị kẻ thù ám sát, không có ai làm chủ cho ta, nên người mới có thể ức hiếp ta, đúng không?"

"Ta..." Hàn Liệt quay đầu sang chỗ khác không muốn nói thêm nữa.

Dù sao, nàng không có lỗi với hắn, thậm chí rất yêu hắn, cam tâm tình nguyện trả giá, hy sinh, không có nàng, hắn không thể thuận lợi đạt được giấc mơ quyền thế của mình, chẳng qua...

Chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng.

"Thực xin lỗi, ta không thể yêu người."

Một câu nói tàn nhẫn như grom tuốt vỏ, nó giương dây phá nát không khí xung quanh, không khí bây giờ là không khí tan nát cõi lòng, trái tim lạnh, trái tim chết lặng.

"Các người đi đi!" Nữ nhân kiêu ngạo, dữ dằn như cọp mẹ lạnh lùng nói một câu như thế.

Hàn Liệt nhìn nàng, rồi mới xoa người ôm người mình yêu thương rồi đi, chỉ để lại nữ nhân cùng tên với mẹ Thu Y đứng lặng tại chỗ. Hiện tại Thu Y là biết, nữ nhân cùng tên với mẹ mình đang đứng ở trong phòng đang cảm thấy tuyệt vọng và đau đớn.

Dùng hết mọi cách cũng không chiếm được tình yêu.

Bởi vì cô cũng đã từng trải qua cảm giác đau đớn này, chẳng qua người cô muốn không phải là người yêu, mà là ba của mình.

Từ nhỏ đến lớn cô dùng mọi cách để lấy lòng ông, chỉ hy vọng ông có thể nhìn cô bằng ánh mắt yêu mến, nhưng cô nỗ lực hơn mười năm, từ đầu đến cuối vẫn thất bại.

Ngày hôm đó là sinh nhật mười sáu tuổi của cô, quyết định không để bản thân phải chịu đựng tình cảnh này nữa, thế là cô uống một chút rượu, can đảm đi chất vấn ba mình.

Cuối cùng cô cũng biết được đáp án, bởi vì cô không phải con trai.

Bởi vì sinh cô mà mẹ bị băng huyết, thiếu chút nữa cô sẽ mất mẹ, từ đó trở đi mẹ cô không còn khả năng sinh sản nữa, cho nên đối với ba mà nói, sự tồn tại của cô là lý do khiến nhà họ Lý đoạn tử tuyệt tôn.

Chính miệng ba đã nói với cô, vài ngày nữa sẽ mang con riêng ở bên ngoài trở về nhận tổ quy tông (ý là chính thức được gia nhập dòng họ đó), nhất thời Thu Y cảm thấy cuộc sống của mình thật đáng chê cười.

Ai nói trên thế giới không có ai là không nhận được tình thương của ba mẹ? Hoá ra trên đời này thứ làm cho người ta sống không bằng chết không chỉ có tình yêu, mà còn có cả tình thân, nó cũng sẽ làm cho trái tim của người ta vỡ nát, khó chịu. Cô không dám nói với mẹ là ba ngoại tình, nhưng ông đã có một đứa con riêng tròn mười tuổi, cho nên cô đành phải sống không có mục đích ở bên ngoài với bạn bè, mỗi ngày sống vô tri vô giác, cô chỉ cảm thấy bản thân giống như một đứa nhỏ không ai yêu thương.

Có đôi khi, ở trên đường, nhìn thấy hình ảnh hai ba con vui vẻ chơi đùa, cô không nhận được nước mắt lại tràn mi.

Mà vào một ngày nào đó, cô quả thực đã khóc.

Bởi vì cô nhìn thấy ba đi cùng một người phụ nữ xa lạ, mang theo một đứa nhỏ đi ăn McDonald's. (McDonald's là một tập đoàn kinh doanh hệ thống nhà hàng thức ăn nhanh. Thành lập: 1940, San Bernardino, California, Hoa Kỳ).

Trước đây cô thường yêu cầu ba dẫn mình đi ăn McDonald's, bởi vì Tiểu Hồng ở nhà bên luôn được ba dẫn đi ăn, mà ba cô chưa bao giờ dẫn cô đi, dù chỉ một lần. Ba chỉ lấy ra một tờ tiền lớn đặt ở trên bàn, bảo cô muốn ăn gì thì tự đi ăn.

Cô luôn cho rằng vì ba phải đi công tác, cho nên không thể dẫn cô đi ăn, hoá ra, người ông muốn dẫn đi ăn không phải là cô.

Cô đứng bên cửa sổ khóc một mình, đột nhiên, cô bị ôm lấy bởi một vòng tay ấm áp.

Cái ôm thật ấm áp, hương thơm dịu mát của người đó có thể vượt ve nội tâm khô sở, đau đớn của cô...

Bạn đang đọc truyện *Khắc Tinh Ở Đâu Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

“Mẹ”

"Ngoan, đừng khóc." Mẹ đau xót, bà thay Thu Y lau nước mắt, "Y Y, theo mẹ về."

Cô không rõ vì sao mẹ lại dẫn cô đi vào McDonald's.

"Mẹ, không thể đi!"

"Y Y, đừng sợ, đã có mẹ ở đây, mẹ sẽ đòi lại công bằng cho con."

Cô muốn trốn cũng không được, bởi vì ba đã phát hiện ra cô .

Nhìn thấy nụ cười cứng đờ trên khuôn mặt của ba, ánh mắt trách cứ luôn hướng về phía cô, khiến cô co rúm lại.

Nhưng tay bị dùng lực nắm rất chặt, cô liếc nhìn mẹ một cái, cô chỉ thấy mẹ đắc ý, ưu nhã không ngừng tươi cười nắm chặt tay cô.

"Sao con có thể để mẹ đến nơi này? Con đúng là đứa bất hiếu"

Thẹn quá hóa giận, ba cô đứng lên tát vào mặt cô một cái, nhưng bị Giang Nhạn Vân ngăn cản. "Lý Lập Quyền, ông dám đánh con gái của tôi, ông cứ thử xem!"

"Nhạn Vân, bà." Lý Lập Quyền nói xong, thì liếc nhìn tờ giấy vợ ông đặt trên bàn. Ông vừa nhìn, sắc mặt bỗng hóa đen, cắn răng nói: "Đừng mơ!"

"Đừng mơ cũng là phải ly hôn, tôi nhịn ông mười sáu năm, cũng cho ông cơ hội trong mười sáu năm, nhưng ông lại khiến tôi quá thất vọng, tôi sẽ không cho ông thêm mười sáu năm nào nữa để làm hại bảo bối của tôi, con gái ông không cần, nhưng tôi cần, ông ký tên đi! Từ nay trở đi ông sẽ không phải nuôi dưỡng một đứa con gái mà thay vào đó ông sẽ được nuôi dưỡng một đứa con trai, không phải ông vẫn muốn như thế ư? Do dự cái gì nữa?"

Ông do dự là vì ông vẫn còn tình cảm với người vợ xinh đẹp ưu nhã này, chỉ tiếc là ông luôn cảm thấy tình yêu của bà dành cho ông là không đủ, mà từ khi Thu Y được sinh ra điều này càng rõ ràng hơn.

Lúc đó bà đã liều mạng sinh Thu Y, sau này vì không thể sinh con được nữa, nên ông hy vọng có một đứa con để nối dõi, mà Thu Y còn cướp đi sự chú ý của bà, từng ngày từng ngày mọi bất mãn và oan ức không có chỗ giải thoát, chỉ có thể đối xử lạnh nhạt với Thu Y, chống lại tình cảm ba con.

Nhưng cuối cùng cũng bởi vì đứa con gái này, ông mất đi người phụ nữ ông yêu bằng cả trái tim.

Nếu có, thì ông thật sự cảm thấy đứa con này sinh ra không phải là để báo ân, mà là mang nợ, là khắc tinh của đời ông.

"Nếu không ký, tôi sẽ đi báo công an các người thông dân, mặc kệ phải chịu hình phạt thế nào, chỉ cần họ biết Tổng giám đốc Lý thị ngoại tình thì ông cũng không còn mặt mũi để mà sống."

Lý Lập Quyền lắng nghe, tần ngần trừng mắt nhìn Thu Y một cái, rồi không cam tâm tình nguyện nhìn người phụ nữ ông yêu thương suốt mười sáu năm, để bà ấy đi như vậy, ông không cam lòng!

"Ba."

Thân thể non nớt và giọng nói nhỏ nhẹ vang lên đánh thức lý trí của Lý Lập Quyền, ông nhìn con trai của mình, ông nghĩ rằng không thể quay đầu, ông phản bội hôn nhân, phản bội bà ấy, theo tính cách của bà, bà sẽ không quay đầu lại, cũng sẽ không bắt đầu lại với ông.

Tim đau đốn, cắn chặt răng, ông ký tên.

Trong nháy mắt, trong lòng Thu Y cảm thấy rất rối bời, rất khó chịu, nhưng cũng cảm thấy mình giống như người mắc bệnh nan y được chữa khỏi vậy.

Cô khóc, nước mắt bị thương rơi xuống, cuối cùng cô cũng mất đi tình cảm ba con.

Mặt Giang Nhạn Vân vô cảm cảm lấy đơn ly hôn, rồi dùng giọng điệu bình thản nói với Lý Lập Quyền, "Chúc mừng ông, cuối cùng ông cũng đã giải thoát cho mẹ con chúng tôi, có thể tạo ra một gia đình hoàn toàn mới, chúc ông một nhà ba người hạnh phúc mãi mãi."

Nói xong, bà dắt tay Thu Y đi ra ngoài.

"Chờ một chút!"

"Còn có việc gì nữa đây? Lý tiên sinh." Giang Nhạn Vân lạnh lùng hỏi.

"Nhạn Vân, bà. Vì sao không cảm thấy đau khổ một chút nào? Bà có thể xin tôi, bà."

"Xin ông? Ông hi vọng vợ của ông cầu xin ông? Vì sao? Chuyện đã đến mức này còn có thể cầu xin gì nữa?"

"Ít nhất điều đó cũng có thể chứng tỏ bà để ý tôi, bà yêu tôi."

"Ông tưởng ông có thể bình an vô sự nuôi dưỡng con trai của ông ở bên ngoài là hạnh diện à? Ông giấu nổi ư? Ông nghĩ tôi không biết gì sao?"

Giang Nhạn Vân vô tình phản kháng, gằn từng tiếng, tất cả đều nói trúng tim đen khiến sắc mặt Lý Lập Quyền trở nên trắng bệch.

"Lý Lập Quyền, từ trước tới nay tôi chỉ yêu một người, chỉ là tình yêu của tôi không màng danh lợi, không giống với những gì ông tưởng tượng, nhưng, ông chưa bao giờ hỏi tôi có còn yêu ông không, chỉ tự mình suy nghĩ lung tung, thậm chí còn nổi giận với Y Y, nó là người thân duy nhất trên đời của ông, là kết tinh tình yêu của hai chúng ta, nhưng ông lại ghét bỏ kết tinh này, ông còn coi nó là con của mình sao?"

"Ý của bà là gì?" Ông nghe lời bà nói cảm thấy có gì đó không đúng. "Duy nhất cái gì?"

"Nếu ông không cảm sùng tôi, thì tôi đã không phải đi xét nghiệm ADN để đối chiếu. Tôi cảm thấy ông thật vất vả vì phải dùng tâm huyết nửa đời của mình để nuôi hộ con cho người khác! Trong miệng ông lúc nào cũng suy nghĩ cho tổ tiên, chỉ sợ ông mới là người làm xấu mặt tổ tiên, chỉ trách tổ tiên nhà họ Lý vất vả gây dựng sự nghiệp nhưng thế hệ sau lại rơi vào tay người ngoài, cho nên, nhớ kỹ phải mang một nửa tài sản của mình đứng tên Y Y, tốt xấu gì gia sản của nhà họ Lý cũng là do ông quản lý."

Mặt Lý Lập Quyền tối sầm, một câu cũng không nói nên lời, ông trừng mắt nhìn Giang Nhạn Vân, rồi lạnh lùng liếc qua người phụ nữ và đứa con đang ngồi ở bên ngoài.

Nghi ngờ mằm mống đã sinh ra, xem ra thời gian đứa nhỏ lớn lên có vấn đề.

Giang Nhạn Vân không để ý tới Lý Lập Quyền có tin những gì mình nói hay không, dắt tay Thu Y rời đi.

Thu Y chỉ khóc, không thể suy nghĩ cũng không thể nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Khắc Tinh Ở Đâu Đến* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

"Cho tôi một suất ăn giá mười sáu đồng."

Thu Y ngược mắt nhìn hốc mắt đầm lệ của mẹ, mới phát hiện ra nụ cười ban nãy của mẹ là giả tạo. Thật ra mẹ cũng đau lòng, nhưng vì không muốn cô phải sống khổ sở, nên cố tạo ra vẻ cứng rắn, kiên cường, thậm chí bỏ luôn cả đoạn nghiệt duyên này.

Tất cả chỉ vì cô là một đứa con gái. . . . Thu Y nghĩ đến đây, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

"Mẹ, đừng khóc." Cô dùng tay áo thay mẹ mình lau đi dòng lệ nơi khóe mắt.

"Y Y, mẹ xin lỗi con, mẹ tin tưởng rồi sẽ có một ngày ông ấy sẽ hiểu được con rất yêu ông ấy, nhưng mà. Hôm nay mẹ thưởng cho con thêm một phần McDonald's, được không?" Thu Y khóc hu hu rồi gạt đầu, sau đó mới trợn mắt chết lặng nhìn người bán hàng nói lớn: "Cho một suất ăn dành cho trẻ con mười sáu đồng." Cô hạ quyết tâm, sau này ngoại trừ mẹ mình, không ai có thể làm cho khóc được nữa.

Nhưng, ông trời không có mắt, nhất định là vì ghen tị với tình cảm thâm thiết của mẹ con cô, cho nên vào lễ tốt nghiệp hôm đó, tai nạn giao thông đã cướp đi người mẹ mà cô yêu thương nhất.

Cô cứ tưởng sẽ chẳng có gì có thể khiến cho cô khóc thêm lần nữa, nhưng mất đi người mẹ khiến cô còn khóc thương tâm hơn khi mất đi một người ba, cô chỉ muốn khóc thật lớn.

Điều khiến cô không thể tiếp nhận được là, cô không thể nhìn mặt mẹ lần cuối, không thể nói câu con yêu mẹ lần cuối, kiếp sau nhất định con sẽ lại làm con gái của mẹ.

Đột nhiên, hơi ấm làm Thu Y bình tĩnh trở lại, cô phát hiện bên trong phòng có mùi thuốc.

"Sẽ không chứ? Muốn tự sát?"

Lúc này, đột nhiên cô tóm được bệ cửa sổ, miệng mở thật to, nước mắt cũng không chỉ rơi một giọt.

Cô nhìn bộ dạng chân thực của người phụ nữ, khuôn mặt này, có lẽ không hoàn toàn giống nhau, nhưng hai mươi năm qua vẫn xinh đẹp diễm lệ như vậy, luôn cười ưu nhã, cả đôi mắt dịu dàng luôn nhìn cô, cười nói với cô rằng con gái hay bám mẹ cẩn thận không lấy được chồng, lúc nào mẹ cũng giữ bộ dạng không chịu nhận sai.

Đừng nói đây là kiếp trước của mẹ chứ? Mẹ! Mẹ! Tim của cô đập dồn dập, lúc này, một làn khói đánh thức cô. Cô thấy mình bị làn khói bao vây, khiến hô hấp cũng trở nên khó khăn, lúc này mới nghĩ đến đây là thời điểm của quá khứ.

Mẹ!

Tầm mắt cô vội vàng tìm kiếm, nhưng trong phòng chỉ toàn khói trắng mù mịt, căn bản nhìn không thấy người.

Cô không nghĩ nhiều, ngay lập tức đập cửa sổ nhảy vào."Mẹ! Mẹ!"

Cô không giúp được gì chỉ reo hò, cuối cùng nhìn thấy người phụ nữ lâm vào trạng hôn mê bất tỉnh "Mẹ!"

Cô vọt tới muốn công mẹ, nhưng hai bàn tay của cô lại xuyên qua người phụ nữ.

Hiện tại cô đang ở quá khứ.

"Không! Không! Không cần! Trở về đi, cô không thể chết ở đây." Cô cố sức nắm lấy, nhưng đều bị hất.

"Không cần cứu tôi. Hãy giải thoát tôi. Tôi rất thống khổ." Nằm trên mặt đất, người phụ nữ chật vật cầu xin, một dòng lệ không ngừng tuôn rơi, rồi biến mất ở trên sàn nhà.

"Sao cô lại làm như vậy, chỉ vì không có tình yêu mà tự sát sao? Cô hãy sống như mẹ của tôi như vậy, ly hôn với ba tôi, lấy một nửa tài sản của ông ấy để nuôi dưỡng tôi, thậm chí sống rất tốt, quên đi chuyện phản bội hôn nhân, bỏ qua chuyện phản bội của đôi cầu nam nữ kia, không cần phải chết như vậy!" Thu Y thất vọng ôm lấy thân thể người phụ nữ bất tỉnh, mặc dù không gặp được cô ấy, nhưng nhìn cô ấy rất giống mẹ mình, nước mắt không ngừng chảy, Thu Y nhịn không được dùng hai bàn tay che mặt rồi khóc nức nở, "Vì sao. Vì sao lại ngốc như thế?"

Cô thả hai bàn hét to với người phụ nữ đang hôn mê: "Trên thế giới này cũng không phải chỉ có mình hấn là đàn ông, vì sao cô lại tàn nhẫn với mình như thế? Nhìn cô rất giống mẹ tôi, cô lại tự sát trước mặt tôi, sao cô có thể tàn nhẫn như thế?"

Mặt Thu Y đầy nước mắt hét to với người phụ nữ, khiến người phụ nữ trở nên tái nhợt, nhắm chặt mắt, hô hấp càng lúc càng khó khăn.

Người phụ nữ dùng hai bàn tay chậm rãi ôm cô, rất giống với cái ôm an ủi của mẹ cô vậy, nhẹ nhàng nói: "Không phải sợ, sẽ không còn đau đớn, những người kia không có tim phổi, chúng ta không cần, chúng ta không cần yêu quý bọn họ, chúng ta yêu bản thân mình là tốt rồi."

Nước mắt cô chảy dài trên má, cùng với nước mắt của người phụ nữ mất đi tình yêu kia hòa chung vào một dòng, giữa lúc hốt hoảng, Thu Y chỉ cảm thấy mình như bị bủa vây, cuối cùng, cô rơi vào trong bóng tối, hôn mê bất tỉnh.

Lúc Thu Y tỉnh lại, tiếp đón cô là ánh mắt tức giận, theo bản năng cô co rúm lại. Nhưng lập tức cô nghĩ tới hấn ta cũng không phải ba mình, hấn ta tức giận cũng không làm cô đau, nên nổi bất an trong lòng dần dần biến mất.

"Ngươi không làm ầm lên nữa à? Ngươi tưởng làm như vậy thì ta sẽ chú ý đến ngươi ư? Đừng có đắc ý! Cho dù ngươi có chết, ta cũng không để ý đến ngươi!"

Mặc kệ bây giờ là tình huống gì, cô chỉ biết là mình không thể mềm yếu, cô đã đáp ứng mẹ, sẽ trở thành một người kiên cường, có thể tự bảo vệ mình, sẽ không để ai tùy ý bắt nạt trái tim cô, con gái cục cưng của mẹ.

Lại còn có người hết lớn với cô, lại còn nói cô trơ trẽn muốn hấn ta?

Hừ! Mặc dù hấn ta rất đẹp trai, đáng tiếc không phải đồ ăn của cô, cho dù, cô phải bán chính mình để xin một bát cơm nhưng đây cũng không phải loại cô yêu thích.

Bạn đang đọc truyện *Khắc Tinh Ở Đâu Đến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

"Một khi đã như vậy, ngươi còn để ta ở đây làm cái gì?" Nàng lạnh lùng nói. (Chính thức xuyên từ đây, nên đổi cách xưng hô luôn nhé)

Nam tử sững sờ, nàng quá lạnh nhạt, phản ứng bình tĩnh của nàng trái ngược hoàn toàn với những gì hấn tưởng tượng.

Nữ tử này vừa tỉnh lại thì giống như biến thành một người khác? Hàn Liệt có chút kinh ngạc.

"Nếu không phải Chi Vân cầu xin ta."

Thu Y cực kì bất an, bởi vì nàng nhận ra tên của nữ tử hấn vừa nhắc tới, mà đối tượng hấn ta hận lại là nàng, một nữ tử. Nàng nhịn không được sờ mặt mình, lại phát hiện trên mặt băng bó nhiều lớp.

"Cho ta mượn cái gương!" Nghe nàng nói muốn mượn gương, hấn càng thêm nghi ngờ.

"Cho ta mượn cái gương!" Nàng nhẹ giọng gầm lên.

Hàn Liệt nhìn nha hoàn rồi nói: "Mang gương lên cho tiểu thư."

Thu Y cầm cái gương nhìn không rõ lắm, nhưng vẫn có thể nhìn thấy bên má phải của nàng được băng bó.

"Ta. Hủy dung?"

"Ngươi tự làm tự chịu! Vì sao ngươi còn không chịu buông tay? Nếu ngươi bằng lòng buông tay, thì kết quả cũng sẽ không đến nông nổi này."

"Câm mồm!"

Hàn Liệt lạnh mặt, không thể tin được nàng dám bảo hấn câm mồm, trước kia nàng kiêu căng tùy hứng, nhưng khi ở trước mặt hấn sẽ nhu thuận, nghe lời vô cùng.

"Ta buông tay." Thu Y nói.

"Cái gì?" Hàn Liệt không phản ứng kịp.

Nàng nhìn hấn cười khờ sơ, giọt lệ trong suốt long lanh từ từ rơi xuống. Vuốt nước mắt đau lòng, trong lòng chua xót, bất đắc dĩ ép mình cười tươi, tùy ý để nước mắt rơi xuống, lại làm rung động trái tim hấn, khiến hấn sững sờ tại chỗ, không nói nổi. Thu Y lại nhìn gương mặt trong gương, nàng đau lòng sờ vào vết thương, như vậy tốt hơn phải không?

Từ nay trở đi trên khuôn mặt xinh đẹp diễm lệ này sẽ có một vết sẹo. Aiz! Sao lại có nữ tử ngu ngốc như vậy chứ? Mà hiện tại mình lại đang chiếm giữ thân thể này, bắt đầu từ tình yêu điên cuồng, rồi tuyệt vọng tìm đến cái chết ư? Nàng đã rời khỏi thực tại sao?

Để lại một đồng cục diện rối rắm cho nàng xử lý, nàng phải xử lý ra sao đây?

Thu Y im lặng, nội tâm tìm kiếm kí ức hay vết tích gì đó của chủ nhân cơ thể này, nên không để ý xung quanh.

Vì sao lại hoàn toàn tuyệt vọng như vậy? Không nuôi tiếc gì tự tạo ra một vụ cháy lớn, hỏa hoạn thiêu hủy khuôn mặt xinh đẹp của nàng ta, chẳng lẽ nàng

ta không cảm thấy đau đớn? Thật là một nữ tử ngu xuẩn!

Nữ tử này bị tư tưởng không tốt đẹp làm hư rồi, kể cả khi ngày trước khi mình đọc tiểu thuyết cũng thấy rất nhiều người bóc đồng như vậy.

Ngốc đến nỗi nàng cảm thấy đau lòng thay cho nàng ta, nhưng trớ trêu là, dù nàng là người ngoài vẫn đồng tình với nàng ta, cảm thấy động lòng, mà người nam nhân trước mắt này lại không cảm động chút nào.

Đây chính là vận mệnh của nữ phụ rồi! Nếu không phải là nhân vật nữ chính, nhân vật nam chính kia sẽ không bao giờ yêu thích nàng ta, chỉ lấy nữ phụ làm nền cho nữ chính. Mỗi lần đọc tiểu thuyết, nàng đều rất hiểu nỗi đau của nữ phụ, vì sao không đi tìm một nam nhân khác có thể khiến mình trở thành nhân vật chính, mà lại muốn đau khổ theo đuổi một nam nhân vốn không thuộc về mình?

Nhìn xem kết thúc của câu chuyện ngu ngốc này là người chết, thân thể bị một người xa lạ chiếm giữ, một bên mặt có thể bị hủy dung, quan trọng hơn là, đôi mắt nam nữ đã phản bội nàng lại danh chính ngôn thuận ở cùng một chỗ.

Ngốc! Ngốc đến mức Thu Y muốn mắng chửi người thay cho nàng ta.

Nghe nói ở cổ đại con người đối xử với nhau rất tàn nhẫn, nàng cũng không muốn mạo hiểm.

"Ta. mặc dù ta không thể yêu ngươi, nhưng mà ta có thể chiều cổ ngươi cả đời."

Thu Y không nhịn được đặt gương xuống, lạnh lùng nói với hắn: "Ngươi còn chưa đi sao?"

Nàng. Nàng dám đuổi hắn đi? Hàn Liệt có chút kinh ngạc.

Trước kia cầu xin hắn, hắn còn không đến, hiện tại hắn ở đây lại muốn đuổi hắn đi?

Mặc dù hắn cũng không thấy có gì kì lạ, nhưng hắn đường đường là một võ lâm minh chủ, trên giang hồ không ai không lấy lòng hắn, nịnh bợ hắn, sao hắn có thể chịu đựng được tình huống này?

"Thế nào? Không định đi à? Lo lắng ta bị hủy dung sẽ tự tử chết lại khiến ngươi thêm phiền à?" Nàng lộ ra nụ cười xinh đẹp diễm lệ, giọng nói lạnh như băng, "Yên tâm, ta không tự ái đến mức đó, không có chí khí, trên thế giới này người ta có thể yêu không chỉ có mình ngươi, cho nên, ngươi có thể rút lui!"

Thu Y gỡ mảnh vải trên mặt xuống, đại phu nói rằng vết sẹo trên mặt nàng không thể tiêu tan được, nói cách khác, sau này nàng sẽ giống một tiểu hài tử từ từ đốt lửa xăm hình. Thu Y không thể nói là mình không khó chịu, không thương tâm, bởi vì khuôn mặt này giống khuôn mặt của mẹ, nàng ta không quan tâm bản thân đẹp hay xấu, khuôn mặt này là minh chứng duy nhất cho điều đó.

Hiện giờ, bởi vì một nam nhân tên gọi là Hàn Liệt kia mà nàng ta phải như vậy, hắn vì ham muốn vị trí minh chủ võ lâm và bí kíp võ công của Lý gia nên mới cưới nàng ta, xong rồi bỏ mặc nàng ta một mình, nghe nói hai người vẫn là hữu danh vô thực (có tiếng mà không có miếng).

Đây là ở cổ đại, ở thời nhà Trần, chưa cùng thê tử viên phòng, đã chạy đi ân ái với thê muội(em gái đó) của người ta, còn khiến thê muội của người ta mang thai.

Muốn lợi dụng người ta xong rồi vứt bỏ, rồi sau đó cưới muội muội của người ta, loại tình tiết đáng chết này Thu Y thường được xem trong TV, nhưng hiện thực thì chưa gặp tình huống nào như vậy. Dù sao bây giờ nàng cũng ở trong thân thể này, những gì mà thân thể này phải đối mặt, từng trải qua, tất cả đều do người mới di dân tới là cô gánh chịu. Đã qua hơn một tháng, chủ nhân của thân thể này không có dấu hiệu quay trở về, ngay cả báo mộng cũng không có, xem ra trận lửa tai họa đó thật sự khiến nàng phải nhận án treo, được đầu thai một lần nữa rồi.

Quả thật là như vậy, cứ coi như đây là một loại hạnh phúc đi.

Như vậy có thể giải thoát cho nàng ta, tìm một vai nam chính có thể khiến nàng ta hạnh phúc cả đời, lúc đó nàng ta sẽ được làm nữ chính, không cần sống khổ sở phả vào vai nữ phụ bị người ta ghét bỏ.

"Muốn ta đáp ứng để ngươi cưới muội muội của ta cũng được, ta chỉ có một điều kiện, nếu ngươi đáp ứng ta sẽ thành toàn cho hai người."

Thu Y suy nghĩ cả một ngày, quyết định muốn nhanh chóng rời khỏi đây, không muốn dây dưa với thứ tình cảm tay ba này nữa.

Nàng là Lý Thu Y - một con người hiện đại, không thể chấp nhận loại tình yêu ngu xuẩn này, thậm chí còn vì một nam nhân không yêu mình mà hủy hoại bản thân.

Như vậy thì được gọi là tình yêu sao? Ngay cả mạng sống cũng không còn, còn yêu cái rắm gì?

Bạn đang đọc truyện *Khắc Tinh Ở Đâu Đến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Tốt, bây giờ nàng thực sự là người độc thân. Đi ra khỏi ngân trang (giống ngân hàng ý), Thu Y hít một hơi thật sâu, quả nhiên bây giờ nàng đã trở thành tiểu phú bà thoải mái làm gì mình thích rồi. Phải đi dạo phố một chút, mua một ít quần áo, tuy ở cổ đại chưa ai biết mặc quần jeans, áo T-shirt cho thuận tiện, nhưng mà họ lại trang điểm đầy mặt giống như đang diễn trò, thật thú vị.

Bởi vì không biết phải đi đâu nên Thu Y quyết định ở trong khách điểm vài ngày, hơn nữa cho tới bây giờ, nàng vẫn chưa bao giờ được ở nhà trọ thời cổ đại! Chỉ nghe mọi người nói nhà trọ Long Môn là nhà trọ có tiếng ở đây.

Mà nhà trọ Long Môn này đúng là một hắc điểm (quán trọ giết người cướp của) tuy rằng ở đây không có gian tiếp khách giống khách sạn ở thời hiện đại nhưng nhà trọ Long Môn này cũng có chút danh tiếng, bởi vì ở Đài Loan sẽ không khó để tìm ra một khách sạn tiếp khách chu đáo như vậy, coi như cũng có chút cảm giác quen thuộc.

Sờ sờ bụng, cũng cảm thấy hơi đói rồi.

"Cô nương, dùng cơm sao?"

"Đúng."

"Mời qua bên này."

Thu Y gật đầu, rồi đi theo tiểu nhị đến chỗ ngồi của mình.

"Cô nương, muốn dùng món gì?"

"Cho ta mấy món ngon nhất ở đây."

"Có ngay có ngay."

Nhìn tiểu nhị linh hoạt phục vụ khách, Thu Y cảm thấy rất muốn cười, hóa ra những thứ mình coi trên tivi không có gạt người, quả nhiên nếu là một tiểu nhị thì phải là người thông minh lanh lợi như vậy thì mới đảm đương nổi.

Đang âm thầm tán thưởng thì tiểu nhị mang đồ ăn đến, đồ ăn nóng hổi hấp được bày ở trên bàn.

Xem ra ông chủ nhà trọ này cũng là một nhân tài, biết tốc độ là phục vụ quan trọng nhất.

Vì đang đói mà mùi thức ăn thơm ngào ngạt cứ xông vào mũi nên nàng lập tức cầm đũa ăn ngay, kêu gào với bản thân phải lấp đầy cái bụng đã.

Nàng vừa mới cầm chiếc đũa lên, còn chưa kịp chạm vào đồ ăn, đột nhiên cảm thấy có một bóng đen vụt qua, còn chưa kịp xem chuyện gì đang xảy ra thì cái gì đó nhỏ nhỏ, mềm mềm rơi vào trong lòng nàng.

"A!" Theo bản năng nàng khép hai tay lại, bởi vì lực ném quá mạnh nên cả người cả ghế bỏ nhào về phía sau. Đau quá! Nàng khẳng định mông của mình đã nở hoa rồi. Chuyện gì đang xảy ra đây trời..

Thu Y cúi đầu thì nhìn thấy một tiểu nam hài (bé trai nhỏ tuổi đó) thân mình đầy máu, nàng mở to hai mắt còn chưa kịp mở miệng đã nghe thấy tiểu nam hài tuy rằng suy yếu nhưng giọng nói bình tĩnh ra lệnh, "Không được hét, mau giấu ta đi."

Thu Y rất muốn nói với hắn, nàng sẽ không hét lên đâu nhé! Nhưng nàng còn chưa kịp nói gì thì đã nghe thấy tiếng ồn ào từ bên ngoài nhà trọ truyền vào.

Thu Y cúi đầu nhìn tiểu nam hài bị thương, chỉ thấy mặt hắn dính đầy máu trông rất đáng thương, nhưng cặp mắt xinh đẹp vẫn lạnh như băng, giống như thủy tinh thuần khiết, khiến nàng phải mê mẩn vì đôi mắt đó.

Không nghĩ nhiều, nàng ôm lấy hắn.

"Người... Buông ta ra!" Sao hắn có thể để một nữ nhân dùng phương thức ôm trẻ con để ôm hắn được? Quá mất mặt rồi!

"Người ngoan ngoãn đi, bằng không sẽ bị người xấu phát hiện." Nàng chu miệng nói với hắn, khiến tiểu nam hài cảm thấy choáng váng, tiếp theo khuôn mặt đầy máu của tiểu nam hài bỗng ửng hồng.

Nàng ôm hắn đi vào phòng của mình,, rồi nhét hắn vào trong chăn bông, tiếp theo đó nàng cấp tốc cời y phục trên người mình, chỉ còn lại một cái yếm.

"Người muốn làm cái gì? Cởi áo làm gì?"

"Người lo trốn đi, không cần âm ỉ." Nhưng vào lúc này, cửa đột nhiên bị một đám người đá văng, Thu Y lập tức nhập vai diễn, tỏ ra mình là một nữ tử yếu đuối.

Về cơ bản kỹ thuật diễn của nàng cũng rất tốt!

"A!" Nàng thét chói tai, không phải khoe khoang, nhưng quả thực nàng hét còn vang hơn cả ba người cùng hét một lúc.

"Ngươi..." Tiếng hét to như sấm khiến mấy nam nhân cao lớn vạm vỡ giật mình, ai cũng trừng mắt nhìn chủ nhân của tiếng hét lớn đó.

Giống như họ không thể tin một nữ nhân bình thường lại có thể hét to như vậy.

"Vô lễ vô lễ! Người đâu tới mau! Có đám người xông vào phòng riêng của mỹ nữ hương khuê!" Nàng tiếp tục kéo chắn che người thét chói tai.

Chỉ muốn tìm một người mà bị tiếng hét của nàng kích thích lỗ tai muốn điếc luôn rồi.

"Ta nghĩ người nọ không có ở trong này đâu."

"Ừ!" Mấy người đứng bên cạnh gật đầu nhìn nữ tử xấu xí đang hét, nhìn không được hô to: "Ngươi xấu như thế, ai muốn vô lễ với ngươi? Khẩu vị của ta không tệ đến mức đó."

Nói xong, một đám người cười lớn rồi đi, tiểu nhị xin lỗi Thu Y, rồi thay nàng đóng cửa lại.

"Tiểu nhị." Thu Y vội vàng gọi tiểu nhị lại.

"Vâng".

"Ngươi mời đại phu giúp ta, chuẩn bị cho ta chút nước ấm nữa."

"Đại phu?"

Nàng sờ vết sẹo trên má phải, lẳng lặng nói: "Đột nhiên cảm thấy vết thương hơi đau nhức."

Bạn đang đọc truyện *Khắc Tinh Ở Đâu Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Tiểu nhị đồng tình với Thu Y, hẳn rất có mắt nhìn người, hẳn vừa nhìn thấy vị cô nương này thì đã biết nàng tuyệt đối không phải là một nữ tử bình thường.

Về yếu đuối, nhát gan, cuồng loạn vừa rồi chỉ là giả, bây giờ mới là tính cách thật của nàng, thanh nhã, kiên cường giống như mùa đông rét lạnh.

Chính là vết sẹo xấu xí này...

AiZ! Ông trời luôn không để cho ai quá hoàn mỹ.

"Yên tâm, ta lập tức đi làm."

Rất nhanh, tiểu nhị đã mang nước ấm tới trước, điều này làm cho Thu Y rất cảm kích hẳn, mà thật ra hẳn cũng biết nàng đang cứu tiểu nam hài.

Nàng thật cảm động, lưu lạc đến một thời đại dùng quyền lực chèn ép người khác, mọi người đều đối xử với nàng không tốt, chỉ có hành động của tiểu nhị này mới khiến Thu Y cảm thấy ấm áp.

Sau khi mang nước ấm tới, được một lúc đại phu cũng tới luôn, cẩn thận kiểm tra trước sau, đại phu nói với nàng: "Cô nương, vết thương trên người đệ đệ của ngươi là các vết đao, tương đối nghiêm trọng, ta sẽ kê mấy thang thuốc, đây là một ít thuốc mỡ để sau này ngươi bôi cho hẳn, nghỉ ngơi một tháng là được."

Thân thể mà Thu Y tiếp nhận cũng mới chỉ mười tám tuổi, thực tế nàng đã hai mươi một tuổi, đứa bé này thoát nhìn qua cũng lắm chỉ mới năm sáu tuổi, làm đệ đệ của nàng cũng hợp lý.

"Cảm ơn đại phu."

Chờ đến khi trong phòng chỉ còn nàng và tiểu nam hài, Thu Y mới vội vàng bê chậu nước ấm lại, cởi quần áo dính đầy máu trên người tiểu nam hài.

Khi nào cởi hết quần áo của hẳn, hẳn mới bừng tỉnh, "Ngươi. . . Ngươi muốn làm cái gì?"

Nhìn bộ dạng của hắc chặc hắc nghĩ nàng có hành động bất lịch sự với hắc, Thu Y nhin không được cảm thấy buồn cười. "Ta chỉ muốn giúp ngươi lau người, toàn thân ngươi dính đầy máu, dính đất, ngươi không khó chịu sao?"

"Không cần ngươi giúp, chờ ta tìm thuốc hạ ta. . ." Tự Long Hồn nhìn tay chân của mình, mới nhớ hắc trúng ám khí.

Bỗng nhiên công lực của hắc hoàn toàn biến mất, hơn nữa còn biến thành bộ dạng của đứa nhỏ năm tuổi, nếu không phải nhờ vào bộ dạng này, chỉ sợ hắc đã sớm mất mạng.

Hiện tại hắc và ba thuộc hạ đã mất liên lạc, hơn nữa cũng không nắm bắt được tình hình bên ngoài. . .

Nữ nhân có khuôn mặt xấu xí đang lau người cho hắc, vừa rồi tốt xấu gì nàng cũng cứu hắc một mạng, hắc không phải là kẻ thù. Lợi dụng nàng một chút cũng được, chờ thương thế của hắc tốt lên, sẽ liên lạc với thuộc hạ sau, tuyệt đối phải tìm ra kẻ đã hãm hại hắc! Đến lúc đó, hắc sẽ khiến cho bọn chúng phải hối hận vì đã sinh ra trên thế giới này.

Nhưng mà, nữ nhân xấu xí này thơm quá, hơn nữa nàng còn dịu dàng lau mặt cho hắc, tuy rằng hiện tại hắc biến thành một đứa nhỏ năm tuổi, nhưng linh hồn vẫn là một đại nam nhân hai mươi lăm tuổi.

Bị nữ nhân đụng chạm tự nhiên sẽ sinh ra phản ứng, hắc giận chính mình, đúng là bị điên rồi! Nhìn một nữ nhân xấu xí mà cũng có phản ứng?

Sau khi trải qua một số việc, hắc không cho phép nữ nhân tới gần hắc.

Hiện tại nàng chạm vào, chẳng qua là vì. . . Bởi vì hắc bị thương, chạy trốn một ngày một đêm, không có thể lực kháng cự nàng. . . Dù sao, cứ coi nàng như nô tài sai vặt là được rồi!

Nhưng là. . . Tại sao hắc không khống chế được trái tim mình? Trái tim cứ muốn nhảy dựng lên.

Mùi thơm trên người nàng truyền đến lỗ

Mùi thơm trên người nàng truyền đến lỗ mũi của hắc, mùi hương trên người nàng không giống với các nữ nhân khác, mùi hương trên người nàng là mùi tự nhiên.

Hắc phát hiện bản thân mình đang chìm đắm trong những cái vuốt ve nhẹ nhàng của nàng. . .

Đợi chút!

"Ngươi sờ loạn cái gì thế?" Hắc vùng tay lên, lại không cẩn thận đụng vào chỗ đau, kêu lên một tiếng.

"A! Cẩn thận, đừng để miệng vết thương rách ra." Thu Y vội vàng nói. Vừa rồi nàng đang thất thần, thật không ngờ khi lau mặt cho hắc xong, nàng mới phát hiện tiểu nam hài này thật đáng yêu.

Cái mũi khéo léo hoàn mỹ, đôi môi duyên dáng, còn có một đôi mắt to xinh đẹp, đẹp nhất là làn da trắng mịn của hắc. Vì người cổ đại đều để tóc dài, nên tóc hắc rối lung tung dính lên mặt, hơn nữa vì chảy máu quá nhiều nên sắc mặt tái nhợt, lại có bệnh nên trông hắc rất yếu ớt. Nhìn hắc đẹp mắt vô cùng.

Khiến người ta không nhịn được muốn ôm hắc vào lòng, nói cho hắc biết không phải sợ gì cả, nàng sẽ bảo vệ hắc.

"Ngươi thật sự là một nữ nhân tàn nhẫn, cư nhiên nói với đại phu muốn khâu thịt của ta." Hắc phẫn nộ gào thét.

Nàng nở nụ cười, xem ra bề ngoài của tiểu nam hài này tương phản với tính cách nóng nảy của hắc. Hai tay của nàng cời quần của hắc ra.

"Ngươi. . . sao lại cời quần của ta ra?"

"Đừng tùy hứng, người ngươi rất bẩn thỉu và dơ dáy, chẳng lẽ không khó chịu sao? Để ta lau sạch sẽ, rồi ta sẽ cho ngươi ăn cơm, chẳng lẽ ngươi không đói bụng sao?"

"Không đói bụng." Vừa dứt lời, bụng của hắc truyền đến tiếng kêu như tiếng trống.

Nàng cười to, kiểu cười của nàng làm hắc choáng váng, nhưng lại nghĩ, nếu không có vết sẹo trên mặt, nàng cũng sẽ là một mỹ nhân. Cuối cùng hắc lại phải thất thần rồi, nàng đã đạt được mục đích! Cái quần phải chia liã với chủ nhân của nó một cách tàn nhẫn, bị quăng xuống dưới gầm giường, thật bất lực.

"Có gì đâu, ngươi là tiểu hài tử, thẹn cái gì mà thẹn?" Thu Y cười, thay hắc lau chùi thân thể.

Hắc, Tự Long Hồn, từ nhỏ đến lớn, hắc chưa bao giờ cảm thấy nhục nhã như bây giờ, hơn nữa, nữ tử này cứ cọ qua cọ lại, sờ tới sờ lui chỗ đó của hắc.

Mặt hắc đỏ bừng lên, nhưng nàng lại không giống với mấy sắc nữ hắc từng gặp, chỉ cần nhìn thấy hắc mấy nữ tử đó đã mê mẩn, thậm chí muốn cùng hắc trải qua một đêm xuân.

Sau khi lau người sạch sẽ, nàng kéo cái chăn nhét ở dưới nịch của hắn, rồi mới nhẹ nhàng vỗ mặt hắn, sủng nịch nói: "Ngoan ngoan chờ ta, ta đi lấy cháo cho ngươi ăn!"

Lúc nàng đứng dậy phải rời khỏi phòng, theo bản năng tay hắn bắt lấy tay nàng. Thật là mềm!

"Có chuyện gì sao?"

Đột nhiên hắn buông tay, rồi xoay mặt ra lệnh, "Nhiều lời! Còn không mau đi? Ta đói bụng rồi."

"Được, được, được, xem ra ngươi cũng giống như ta, bụng no thì tính khí cũng tốt hơn, đã đói bụng thì ngay cả Ngọc Hoàng đại đế đến đây cũng không quản nổi."

Chờ nàng biến mất, Tự Long Hồn mới cúi đầu nhìn thân thể mình. Tại sao hắn lại muốn bắt lấy tay nàng? Hắn có thể xác nhận bản thân không muốn nàng rời đi. Tại sao? Mới ở chung không lâu, hắn cũng không biết nàng là ai, không rõ lai lịch của nàng, theo cá tính của hắn, loại người không biết rõ ràng lai lịch, tuyệt đối không được tới gần hắn.

Nhưng mà. . .lúc nàng cười, hắn cảm thấy tim mình đập thật nhanh.

Đang lúc chìm đắm trong suy nghĩ của bản thân, bàn tay không tự chủ đặt lên vị trí trái tim, vừa hay nàng cũng quay trở lại.

"Sao vậy? Ngoại trừ vết đao, trái tim ngươi cũng có vấn đề à?"

"Không có."

Thu Y phát hiện bản thân mình đã cứu một tiểu tử tính khí thất thường, nhưng mà hắn cũng đáng yêu giống một chú chó nhỏ vậy.

"Đến, tỷ tỷ ôm ngươi. . ."

"Ta là nam tử hán đại trượng phu, sao có thể cho một nữ nhân thấp hèn như người ôm ta, ngươi nghĩ rằng ta là một tiểu hài tử mới ba tuổi sao?"

Nàng cười, suy nghĩ của hắn thật không giống với một tiểu hài tử.

"Được được được, không phải tiểu hài tử ba tuổi mà là một đại ca mới năm tuổi."

Hắn tức giận vì nàng xem hắn là một tiểu hài tử ưa nịnh bợ, đang muốn há mồm mắng chửi người, lại được bón cho ăn một muỗng cháo nóng.

Bạn đang đọc truyện *Khắc Tinh Ở Đâu Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Được rồi. . .Đành ăn vậy.

"Thế nào? Ăn ngon không?"

"Ta không chú ý."

Thu Y gật đầu, nàng nghĩ Tự Long Hồn là một tiểu hài tử nên đôi lúc hành xử tùy hứng, và lại hắn cũng đang còn nhỏ nên đối với người lạ, hắn vừa bài xích vừa kháng cự.

"Ăn thêm một ít nữa đi."

Hắn không trả lời, nhìn thìa cháo, ngoan ngoãn hé miệng.

Hắn không biết bây giờ bộ dạng của hắn rất giống như một chú chó nhỏ tên Đường Đường, rất khôn ngoan và đáng yêu.

Thời thơ ấu, nàng rất cô đơn, nhưng nàng cũng chẳng dám cầu xin tình thương từ ai cả.

Nàng không hiểu tại sao khi còn nhỏ, mọi người đều cấm nàng nuôi chó. Mãi cho đến khi nàng nhặt được một chú chó vừa gầy vừa nhỏ ở trường học, khi đó nó mới vừa được sinh ra, ngay cả cuống rốn cũng chưa cắt. Nếu nàng không cứu nó, nó nhất định sẽ chết.

Cho nên nàng lén lút mang nó về nhà, dè dặt cẩn trọng chăm sóc nó, vì khi đó nàng đang còn nhỏ tuổi, chó con sinh ra không có chó mẹ ở bên, nên sống chung với nó ba ngày, nỗ lực ba ngày, nàng đặt tên cho nó là "Đường Đường", sáng sớm ngày thứ ba, nó nằm ở trong lòng nàng và không còn thở.

Mới sinh ra không đến một tuần, Đường Đường ở bên cạnh Thu Y ba ngày, trở thành một người bạn tốt của Thu Y, đó cũng chính là thú cưng cuối cùng của Thu Y.

Từ đây, nàng không nuôi bất kì một con thú cưng nào nữa, vì vậy Đường Đường là thú cưng duy nhất của nàng.

"Ngươi thật sự rất ngoan!"

Nghe có người mắng chửi mình, Thu Y mới phát hiện, bản thân không tự chủ được đã kể lại câu chuyện của Đường Đường cho hắn nghe, mà nàng còn khóc nữa.

"Quá mất mặt, sao lại có thể khóc trước mặt một tiểu hài tử được chứ?." Nàng dùng ống tay áo lau khô nước mắt, rồi hỏi hắn: "Thế nào? Ta nấu cháo ăn có ngon không?"

"Tạm chấp nhận được."

"Vậy là tốt rồi, đến, uống thuốc đi."

Hắn nhìn thấy nàng cầm chén thuốc màu đen xì, quả nhiên sắc mặt cũng thay đổi: "Không uống."

"Sao lại không uống?"

"Không uống là không uống, ngươi làm gì được ta?" Hắn thách thức nàng.

Đột nhiên tay nàng nắm lấy mũi của hắn, buộc hắn mở miệng ra, thừa cơ rót thuốc vào miệng.

"Ngươi không sợ bông chết ta sao?" Tự Long Hồn tức giận gào thét, nhưng hắn lại đang ở trong một thân thể mới có năm tuổi nên khi hắn tức giận lại giống đang đùa giỡn, một chút uy hiếp cũng không có.

Đột nhiên nàng lộ ra vẻ mặt đau thương, nhẹ nhàng nói: "Nếu ngươi chết ta sẽ rất sợ hãi."

Hắn sùng sốt, hoá ra cái chết của Đường Đường là một đả kích lớn đối với nàng, nàng sợ hãi, cho nên. . . Nàng không thể thấy chết mà không cứu?

Hoá ra đây mới chính là nguyên nhân nàng cứu hắn?

"Ngươi thật lớn mặt!"

"Sao lại nói vậy?"

"Ta là người không rõ lai lịch, ngươi cứu ta sẽ phải rước họa vào thân, thậm chí sẽ phải bỏ mạng, ngươi. . ."

"Chết thì chết, dù sao sống mười tám năm cũng còn được mang cái danh hảo hán."

"Ngươi thật sự không sợ chết? Vẫn cứng rắn như vậy sao?"

Hai tay nàng nâng khuôn mặt đáng yêu của hắn lên, hết sức nghiêm túc nói: "Phải biết rằng mạng sống nhẹ như lông chim, cũng có lúc lại nặng như núi, dĩ nhiên ta cũng không tùy tiện hi sinh mạng sống vì ai, ngươi phải biết đây là vinh hạnh của ngươi, ngươi thiếu ta một mạng còn khỏe mẽ cái gì."

Hắn hơi sùng sốt, thật không ngờ nàng sẽ nói những câu này.

Cho tới bây giờ. . . Không có ai nói với hắn, vì hắn dù có chết cũng không có vấn đề gì.

"Chỉ là vì ta?"

Nàng gật đầu rồi cười. Mà nụ cười này, lại khiến hắn cảm thấy nàng chẳng xấu chút nào.

"Tại sao?"

"Bởi vì ngươi là do ta nhặt được!"

Hắn lạnh mặt, nàng coi hắn như con chó nhỏ chết sớm? Nhặt được, thì có nghĩa là thuộc về nàng sao?

Hình như Thu Y hiểu được suy nghĩ của hắn, Thu Y cười xoa bóp khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của hắn, hắn tức giận quay mặt đi.

Nàng cũng không tức giận, chỉ cảm thấy bộ dạng này của hắn thật đáng yêu.

"Ta nhặt được ngươi, cho nên ngươi là của ta."

"Nào có nữ nhân nào không biết phân biệt phải trái như ngươi, ngươi không nghĩ ta có người nhà sao?"

Thu Y gật đầu, "Có chứ, cho nên ta tùy duyên! Thời gian ngươi dưỡng bệnh, ta sẽ bảo vệ an toàn cho ngươi, đợi đến khi thương thế của ngươi tốt lên thì ngươi có thể trở về nhà, được chứ?"

"Tại sao ta phải nghe lời ngươi?" Hắn không muốn nghe theo những gì nàng nói.

"Cũng đúng, có lẽ ngươi sẽ nhớ bố mẹ. . . Chính là mẫu thân và phụ thân của ngươi đó. . ."

"Ta không có nương, phụ thân của ta chết rồi, nên ta không có người nhà." Hơn nữa hắn còn tự tay giết chết phụ thân của mình.

Vốn phụ thân hắn muốn trở thành thiên hạ vô địch thủ, mà phụ thân hắn chỉ còn một đối thủ duy nhất đó chính là hắn, cũng đến một ngày, phụ thân hắn gửi thư khiếu chiến.

Nhìn bộ dạng vô tình của lão tử, phận làm con như hắn phải làm tròn trách nhiệm của mình, một đao kết liễu phụ thân hắn.

Thấy nữ nhân xấu xí không nói gì, hắn ngừng đầu nhìn nàng, thì phát hiện mũi nàng hồng hồng, bộ dáng như muốn khóc.

"Không cho ngươi khóc!"

Đột nhiên nàng ôm chặt lấy hắn, rồi mới nghẹn ngào nói: "Hóa ra ngươi cũng giống như ta, đều là một người cô đơn."

"Đừng ôm ta như thế, ngươi không biết nam nữ thụ thụ bất thân sao?" Thật hiển nhiên, nàng không coi hắn như một nam nhân, ngược lại còn ôm chặt hơn, Tụ Long Hồn có thể cảm nhận được bộ ngực mềm mại của nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn càng ngày càng ửng hồng.

"Không phải sự, ta sẽ không để ngươi chết, cho dù thiên quân vạn mã có đến đây, ta cũng sẽ chắn ở trước mặt ngươi." Nàng thật sự coi hắn là hóa thân của Đường Đường, tuyệt đối không muốn giẫm lên vết xe đổ.

Nàng muốn dùng toàn lực để bảo vệ những người ở bên cạnh mình.

Sao lại có nữ nhân kỳ quái như vậy, bất chấp tất cả, quyết định phải bảo vệ hắn?

Nhưng mà lợi dụng nàng một chút cũng tốt, dù sao bây giờ hắn cũng đang là một tiểu hài tử không có võ công. Hơn nữa cũng không biết tình hình bên ngoài như thế nào, không bằng ở lại đây dưỡng sức, chuyện ngày mai để ngày mai tính.

Nhìn thấy hốc mắt của nàng còn lưu lại vài giọt nước mắt, Tụ Long Hồn cảm thấy thật chói mắt.

Cho nên, nữ nhân luôn là thứ hắn chán ghét nhất, lúc nào cũng thích khóc!

"Yên tâm, ta sẽ không đoán mệnh như Đường Đường của ngươi, muốn ta chết cũng phải hỏi xem ta có đồng ý hay không đã."

Bàn tay nàng xoa tóc của hắn, cảm động nói: "Vậy ngươi cần phải sống lâu trăm tuổi đó!"

"Biết rồi!" Hắn tùy ý nằm trong lòng nàng, rồi mới kéo chăn đắp.

"Muốn nghe ta hát ru không? Ta biết rất nhiều bài đó!"

Cũng không biết là do thuốc phát sinh tác dụng hay là do tiếng ca dọa người của nữ nhân xấu xí này, khiến người ta nghe xong muốn hôn mê, mí mắt của Tụ Long Hồn nặng trĩu. Đột nhiên, hắn nghĩ đến một việc quan trọng. "Ngươi tên là gì?"

Tiếng ca dừng lại, hắn cảm giác hơi thở ấm áp của nàng phả vào gò má của hắn, khiến hắn cảm thấy ngứa.

"Ta gọi là Lý Thu Y."

"Ta gọi là Tụ Long Hồn." Hắn buồn ngủ nỉ non một câu.

"Ngủ ngon, Long Hồn."

Rồi hắn bị nàng hôn một cái lên gò má.

Nữ nhân xấu xí này thật bất lịch sự! Tụ Long Hồn đột nhiên mở mắt ra, phát hiện bản thân đang nằm ở một địa phương xa lạ.

Đây là nơi nào? Nữ nhân xấu xí kia đâu? Bỏ hắn một mình ở đây sao? Khi hắn nghĩ bản thân bị nàng vứt bỏ, không biết tại sao, hắn lại cảm thấy cực kỳ tức giận.

Nữ nhân đáng chết! Nếu để cho hắn bắt được, hắn tuyệt đối. . . Tụ Long Hồn phần nộ đi tìm người.

"Nữ nhân xấu xí này. . ." Đột nhiên hắn dừng bước, phát hiện nàng trần như nhộng ngâm mình ở trong một ao nước.

Hơi nước sương mù bốc lên, đây không phải ôn tuyến thì là gì? Nữ nhân xấu xí này cũng thật biết hưởng thụ đó!

Đột nhiên, nàng đứng lên, khí nóng tràn ngập bên trong, thân thể mê người như ả như hiện.

Không ngờ nữ nhân có khuôn mặt xấu xí này lại có thân thể hoàn mỹ không tỳ vết như vậy.

Ở trong hơi nóng, da thịt trắng như tuyết của nàng lại hơi ửng hồng mê người, bàn tay nhỏ nhỏ nhẹ nhàng vuốt ve ngực, nụ hoa màu đỏ trước ngực có vẻ càng thêm tươi đẹp, làm hần cảm thấy toàn thân nóng như lửa đốt.

Bàn tay nhỏ bé của nàng đi tới giữa hai chân, những sợi lông tơ mềm mại màu đen bao trùm lên cánh hoa thần bí của nàng, ánh mắt của hần khó có thể dời đi, hần chỉ nghĩ nếu bản thân có thể thay thế hai tay của nàng, vuốt ve thân thể gọi cảm mê người kia, không biết sẽ cảm thấy như thế nào?

Hần đi về phía trước một bước, lại nghĩ nếu nàng biết hần nhìn thấy thân thể của nàng thì sẽ như thế nào? Nhưng mà bây giờ hần đang ở trong thân thể của một tiểu hài tử năm tuổi, căn bản cũng chẳng thể làm được gì. . .

Đáng giận!

Bạn đang đọc truyện *Khắc Tinh Ở Đâu Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

"Ai?", Tiếng của Thu Y khiến Tự Long Hồn giật mình, lập tức xoay người chạy khỏi hiện trường. Lúc hần nằm ở trên giường, nhịp tim vẫn chưa bình phục, mà thân thể vẫn nóng như lửa đốt. Tự tìm giải pháp cứu mình vậy. Tay của hần đi đến giữa hai chân, sờ soạng chỗ đó, rồi mới phát hiện nó thật nhỏ. Đáng giận! Trước kia hần dùng mảnh bao nhiêu, thì bây giờ lại nhỏ bé non nớt bấy nhiêu, hơn nữa cũng không cách nào khiến nó sinh ra phản ứng, quả thực là tra tấn tôn nghiêm của người nam nhân mà. (Ừ ừ...@@)

Lửa nóng tiêu đi, chỉ còn lại lửa giận.

Đứng dậy lấy ra một viên đạn báo hiệu còn sót lại, hần chăm ngòi, chỉ thấy một đám lửa màu đỏ bay thẳng đến chân trời, rồi mới nổ mạnh, hóa thành một mảnh sương khói màu đỏ.

Hần nhìn về phía ôn tuyến, nhin không được mắng, "Rửa gì mà lâu thế?"

Vừa nói vừa nghĩ tới cảnh nàng lấy hai tay vuốt ve thân thể mềm mại, gọi cảm. . .

Đột nhiên, Tự Long Hồn cảm giác mũi mình chảy xuống một dòng nhiệt. . .

"Ma Chủ, nguoi chảy máu mũi rồi."

Phía sau vang lên giọng nói trầm thấp của một nam nhân, khiến Tự Long Hồn phát hoảng.

Nếu không phải từ nhỏ hần đã được lão già biến thái huấn luyện triệt để, thì không biết giấu mặt vào đâu.

"Nguyệt, sao chỉ có mình nguoi tới?"

"Khởi bẩm Ma Chủ, Nhật và Quang đuổi theo bọn phản đồ, còn có cả kẻ chủ mưu, chỉ chừa một mình ta ở lại đây mặc cho Ma Chủ sai phái."

"Vậy nguoi có nhìn thấy nữ nhân xấu xí ở trong kia không. . ." Không biết tại sao, nghĩ đến cảnh có nam nhân nhìn thấy cảnh xuân vô hạn của nàng, sự hung ác trong lòng đột nhiên tăng lên gấp bội.

Nguyệt đi theo Tự Long Hồn không phải một ngày hai ngày, sao lại không phát hiện có một cỗ sát khí đang vây quanh mình? Hần vội vã mở miệng nói: "Không có, ở trong mắt thuộc hạ chỉ có chủ tử, những người khác, ta đây không nhìn thấy."

"Ừ!" Tự Long Hồn vừa lòng gật đầu.

Nguyệt âm thầm thờ nhẹ nhõm một hơi, hi vọng chủ tử đừng nghĩ đến chuyện vừa rồi hần đã phát hiện chủ tử rình coi người đang tắm rửa ở bên trong, bằng không hần có mười cái mạng cũng không đủ.

Nhìn cử chỉ khác thường của Ma Chủ, hần càng xác định Ma Chủ có quan hệ đặc biệt với nữ nhân kia.

Chỉ là ở điểm này, đối với Thu Y, Nguyệt có vài phần kính trọng, không dám nói bởi vì nàng bị hủy dung mà cho rằng nàng không có lực hấp dẫn.

Kỳ thực cẩn thận nhìn một chút, ở bên phần khuôn mặt không bị hủy dung, thoát nhìn cũng biết nàng là một mỹ nhân.

"Ngươi, ngươi thay ta điều tra lai lịch của nữ nhân xấu xí kia."

"Vâng".

Nhưng vào lúc này, có tiếng vang từ trong ôn tuyền truyền đến.

"Nàng đã trở lại, ngươi nhanh rồi đi."

Nguyệt phát hiện một người luôn luôn không cho ai tới gần như Ma Chủ, lại chủ động muốn tìm hiểu lai lịch của một nữ nhân.

Là nữ nhân đó! Chưa bao giờ chủ tử để nữ nhân vào trong mắt, bây giờ lại muốn tìm hiểu lai lịch của Lý cô nương sao?

Ba người bọn họ đều lo lắng đề phòng chủ tử vì bọn họ nghĩ chủ tử không thương nữ nhân, mà thương nam nhân. Hiện tại, hẳn có thể nói tin tức tốt lành này cho hai người kia biết rồi.

Bọn họ luôn phải bảo vệ sự trong sạch của bản thân, mà bây giờ phải cảm tạ Lý cô nương đã giúp họ, cho nên, bọn họ sẽ coi Lý cô nương là ân nhân cứu mạng của mình, dốc hết toàn lực báo đáp nàng.

Nguyệt lau đi giọt lệ kích động trên khóe mắt, rồi nhanh chóng ẩn vào đêm tối, nháy mắt liền biến mất.

Đêm, lại trở về trạng thái trầm tĩnh.

Bởi vì hôm nay Thu Y tự tay nấu đồ ăn, nên cảm thấy trên người toàn mùi khói và dầu, phải chạy tới ôn tuyền tắm rửa một chút. Nghe nói ở phía sau một ngôi nhà nhỏ trên núi có ôn tuyền, có thể ngâm mình trong nước ấm. Cho nên nàng thuê một chiếc xe ngựa, mang theo Tụ Long Hồn đang mê man ngủ chuyển đến nhà mới. Sau khi nữ nhi của chủ nhân ngôi nhà này được gả cho kẻ có tiền ở kinh thành, hẳn cũng biến thành phượng hoàng luôn, tất cả mọi người trong nhà đều dọn đến kinh thành, coi như nàng đã nhặt được một chỗ ở đầy tiện nghi.

Sau này nàng sẽ kêu Tụ Long Hồn ra đó tắm suối nước nóng.

"Xảy ra chuyện gì, sao mặt của ngươi lại đỏ hồng như vậy?" Thu Y dọn bát đĩa xong, phát hiện Tụ Long Hồn không nói một câu, cảm thấy rất kỳ quái.

Mấy ngày nay tiểu hài tử này rất kỳ quái, mỗi lần nhìn thấy nàng, mặt hẳn sẽ ửng hồng. Hay là hẳn phát sốt?

Chẳng lẽ miệng vết thương không xử lý tốt, nên nhiễm trùng dẫn đến biến chứng?

Tay nàng muốn sờ lên trán của hắn, lại bị bàn tay nhỏ bé đáng yêu của hắn chặn lại.

"Sao ngươi lại mặc như vậy?" Khẩu khí của hắn giống như một lão công bảo thủ đang chất vấn thê tử của mình.

Thu Y cúi đầu nhìn bản thân, nàng đang mặc quần đùi, mặc như vậy ở hiện đại là chuyện bình thường.

"Ở nhà mặc như vậy cũng được."

"Nhưng nếu bị nam nhân khác nhìn thấy, hẳn sẽ phá hủy sự trong sạch của ngươi, sau này đừng mơ gả được cho ai."

Nàng cười thay hắn múc com, rồi mới ngồi xuống thay hắn gấp thức ăn, "Ta bị tiểu nam hài như ngươi nhìn hết rồi, sau này nếu không gả cho ngươi thì không gả cho ai được nữa rồi."

Trải qua vài ngày tĩnh dưỡng thật tốt, tay phải của Tụ Long Hồn đã có thể cử động, hắn ăn vài miếng com, rồi mới nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu lên, về mặt đứng đắn, nhìn nàng.

"Ngươi nói, sau này sẽ gả cho ta."

Nàng mỉm cười gật đầu, "Đúng, đúng, đúng. Có một tiểu tử đáng yêu như vậy muốn cưới một nữ nhân xấu xí như ta, ta cảm động đến nỗi không thờ được nữa rồi."

"Ta nói nghiêm túc."

"Được rồi, ăn chút gà chiên đi, nhất định ngươi sẽ thích." Tuy không được ngon như ở McDonald's nhưng cũng tạm chấp nhận được. "Ăn ngon đi?"

"Rất kỳ quái, nhưng mà ăn ngon."

Được rồi, có tiến bộ, trước kia tiểu tử đáng ghét này nói nàng nấu ăn tạm chấp nhận được, chính vì ngại khen. Nhưng thật ra hắn lại ăn hết sạch không để thừa tý nào.

"Ăn no rồi ta sẽ cho ngươi nếm thử món này."

"Ngươi lại muốn cho ta ăn món kỳ quái gì nữa?"

Nàng cười hề hề, "Đúng là rất kỳ quái, đảm bảo đảm ngươi chưa bao giờ được uống."

Ăn cơm xong, hắn bị bắt đi tản bộ cùng nàng, nói là tốt cho việc tiêu hóa. Thật sự là một nữ nhân kỳ quái, những lời nói kỳ quái của nàng lại giống như một đạo lý. Nhưng mà hắn cũng phát hiện, càng ngày hắn càng thích nắm tay nàng tản bộ dưới ánh trăng, không cần suy nghĩ gì nhiều, chỉ cần nghe nàng nói mấy câu kỳ quái, giọng nói của nàng rất dễ nghe.

Đợi đến khi thời gian tản bộ kết thúc, nàng mới thân bí kéo hắn vào trong nhà, cầm một cái chén rồi cho cái gì vào đó, lay động vài cái, màu nước trong chén chuyển thành màu lục rất đẹp mắt.

Chẳng lẽ là độc dược? Hắn nhìn mấy người chế tạo độc dược cũng trộn vài thứ vào với nhau, lắc tới lắc lui.

"Tốt lắm, ta đã phải bỏ thật nhiều tiền để tìm mua một khối băng, bỏ vào uống sẽ ngon hơn." Thu Y dùng đao bào khối băng, rồi cho vào trong chén, khối băng được bào nhanh chóng tan ra.

"Khối băng rất đắt tiền, ngươi là nữ nhân sao lại có nhiều tiền như vậy?"

"Tiểu hài tử không nên hỏi, ngoan ngoãn nghe lời là tốt rồi." Nàng không thể nói với hắn đây là tiền bồi dưỡng nàng đòi được của đôi cầu nam nữ kia. Loại chuyện này rất khó nói.

"Ngươi!" Nàng lại dùng mấy lời nói qua loa này để qua mắt hắn.

"Uống đi, nhanh lên, nếu không uống ngay sẽ không còn ngon đâu." Nói xong, nàng vui vẻ bung cái chén "Độc dược" lên uống. Thật sự có thể uống sao? Thấy nàng như vậy, hắn sẽ không hạ độc hắn chứ? Tự Long Hồn cẩn thận uống một ngụm.

"Thế nào? Uống ngon không?"

"Này. . . Hương vị rất kỳ quái." Uống thì thấy giống rượu, nhưng lại không giống các loại rượu hắn hay uống.

"Đây là rượu cao lương."

"Cao lương?"

Thu Y gật gù đầu, "Ở trường học. . . Ở học quán, nhà bạn cùng phòng trọ của ta làm nghề pha chế rượu, nhà nàng ở Kim Môn (Kim Môn là một quần đảo nhỏ gồm một số hòn đảo nằm dưới quyền kiểm soát của Trung Hoa Dân Quốc như Đại Kim Môn, Tiểu Kim Môn.), năm nào cũng làm điểm phân phối rượu cao lương, hơn nữa bố của nàng. . . Chính là phụ thân của nàng ấy, làm việc ở xưởng rượu, bảo là đã nghiên cứu ra một loại cây có thể chế thành rượu, có giá trị thu nhập cao, cho nên nàng nghiên cứu lấy cây cao lương để điều chế ra một loại rượu giống rượu vang."

Mà lúc đó, nàng cũng biến thành chuột bạch cho bạn cùng phòng thí nghiệm. Cái này gọi là bệnh lâu thành lương y, nàng uống nhiều lần, cũng học được phương pháp pha chế.

Lúc đi dạo phố, nàng phát hiện có một khu sản xuất cao lương, cho nên mới nghĩ đã lâu rồi không có rượu để uống.

Tự Long Hồn gật đầu, không nhịn được lại uống thêm một ngụm nữa, cảm giác man mát lạnh lạnh, lại có chút kích thích.

"Làm ra nó kiểu gì?"

"Đó chính là sự tinh tế của người pha rượu, ngươi vẫn còn là một tiểu hài tử, về cơ bản là không thể uống rượu." Nàng che miệng bình lại, dùng sức lắc lắc, rồi bỏ thêm mấy khối băng vào.

"Chén này cho ngươi, chén này gọi là ký ức ngọt ngào, nồng độ cồn trong chén này thấp hơn rất nhiều so với chén kia, ngươi có uống cũng không say." Mong là vậy, dù sao cũng là rượu cao lương, Thu Y hơi chột dạ nghĩ.

"Ký ức ngọt ngào?"

"Không sai, dùng một ly rượu cao lương, ba chén nước chanh, một phần ba chén bạc hà, tạo thành một ly rượu kỷ niệm ngọt ngào."

"Tại sao lại gọi là kỷ niệm ngọt ngào? Ta thấy nó không liên quan gì đến ta."

"Bởi vì đối với ta, ngươi là một phần ký ức ngọt ngào!"

Đương nhiên câu trả lời của nàng khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn nóng dần lên, nhìn không được nhú mày nói: "Sao lại có nữ nhân không biết xấu hổ như ngươi chứ? Nương của ngươi dạy ngươi thế nào?"

"Mẹ ta mất rồi, không có ai dạy ta cả." Trong nháy mắt nụ cười trên khuôn mặt nàng như bị mây đen che khuất đi, âm trầm biến sắc.

"Ta. . . Ta không cố ý." Hấn không muốn nhìn thấy nàng không vui, tuy rằng hấn cũng không biết tại sao bản thân lại nghĩ như vậy. Cho tới bây giờ, hấn làm gì cũng chỉ nghĩ đến bản thân, không quan những người khác sống chết thế nào. Nhưng mà hình như nàng rất đặc biệt. . . ở trong lòng hấn.

"Ta biết mà, Long Hồn chu đáo nhất."

Hấn không nói gì, đỏ mặt cúi đầu uống ly rượu mang tên ký ức ngọt ngào.

"Ta gọi ly rượu này là tưởng niệm"

"Tưởng niệm ai?" Hấn cảnh giác hỏi.

Nhìn hấn thật giống như một chú chó nhỏ đáng yêu, "Đương nhiên là tưởng niệm mẹ ta!"

"À!" Hấn nhẹ nhàng thờ ra, sau đó vì sợ bị vạch trần mình nói hớ, hấn nói tiếp: "Sao chén này nhìn lạ vậy, có cả màu vàng và màu đỏ?"

0

"Dùng một chén nhỏ cao lương, bốn chén nước cam, một phần hai chén thạch lựu, tạo thành ly rượu chua chua ngọt ngọt, gọi là tưởng niệm."

Mút nhẹ một ít rượu, sau đó nàng uống một ngụm thật lớn.

"Chẳng thực nữ gì hết!" Vừa nói xong, hấn cũng uống một ngụm lớn. Thoáng chốc, mặt hấn đỏ lên.

Sao hấn có thể đáng yêu như vậy chứ? Thu Y nhện không được vuron tay ôm chặt lấy thân mình nho nhỏ của hấn, "Long Hồn thật đáng yêu! Cho tỷ tỷ hôn một cái!"

"Ngươi làm cái gì? Đúng là nữ nhân không biết xấu hổ. . . Không cần. . . Ngươi buông tay!" Xem ra tiết mục uống rượu, lại biến thành tiết mục đùa giỡn. Những tia sáng âm áp chiếu vào trong phòng, tuy rằng ở bên trong, một lớn một nhỏ đang cãi nhau, nhưng mùi vị của hạnh phúc lại quanh quẩn đâu đây.

"Ma Chủ!"

"Điều tra được gì rồi?"

"Đã có manh mối, người đang ở con suối sau núi."

"Tốt lắm, lập tức bắt lại cho ta, nhớ kỹ, không cho nàng chết, nàng nhất định phải còn sống."

"Vâng!"

"Đi thôi!"

"Tuân mệnh. . . Chủ tử, mặt của người rất hồng. . . Nhưng cũng có một chút đỏ, chẳng lẽ. . ."

"Là do ma chủ." Trong lòng Tự Long Hồn thăm nguyên rủa, đều tại nữ nhân biến thái kia, cứ đòi hôn hấn, còn lưu lại dấu hôn trên mặt hấn, còn nói đây là cái gì dẫu tây. . .

"Các ngươi lo làm tốt chuyện của mình đi, ít quan tâm đến chuyện của ta đi."

"Vâng".

Nhưng vào lúc này -

"Long Hồn, ngươi ở đâu? Ta đã chuẩn bị quần áo cho ngươi, nhanh đi tắm rửa đi, nếu lại lười biếng không chịu tắm, hôm nay ta sẽ không cho ngươi ngủ ở trên giường!"

Mặt Tự Long Hồn càng thêm hồng, mà mặt của ba người quý gối ở phía dưới không có biểu cảm gì khác, giống như không nghe thấy gì hết.

Tự Long Hồn mới vừa vào nhà, liền nghe được tiếng cười ở phía xa.

Đáng chết! Một ngày nào đó hấn sẽ thanh lý bọn chúng

Bạn đang đọc truyện *Khắc Tinh Ở Đâu Đến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Đêm khuya yên tĩnh, bóng tối đúng là thích hợp cho việc giết người. Một thiếu nữ xinh đẹp, lạnh như băng đứng lặng yên giữa gió lạnh, chạy về phương nào cũng có người chặn lại, đến con ruồi cũng không bay lọt. Vốn dĩ vẻ mặt của nàng không chút thay đổi, nhưng khi nhìn thấy giữa đoàn người có một hài tử trong trắng như ngọc đi tới, thân thể nàng đột nhiên giật nảy lên một cái, sau đó bước chân trở nên bất ổn ngã ngồi ở trên thảm cỏ.

"Tại sao?" Người đàn ông mà nàng yêu sâu đậm, người đàn ông tuân mỹ uy nghiêm như vậy, tại sao giờ lại biến thành một tiểu hài tử năm tuổi được chứ? Nàng không cần cái bộ dạng này!

"Thì Thiên Nhi, bản gia đây muốn hỏi ngươi một vài chuyện? Ta nhớ rõ ta đối xử với ngươi cũng không tệ mà!"

"Đối xử với ta không tệ sao? Ta không cần ngươi đối xử không tệ bạc, ta chỉ muốn ngươi yêu ta giống như trước đây mà thôi, yêu ta."

"Lúc ta còn nhỏ, ta chỉ coi ngươi là muội muội, ta không yêu ngươi."

"Tự Long Hồn, ngươi thật tàn nhẫn!"

"Cho tới bây giờ, ta cũng chưa làm cái gì để cho ngươi hy vọng, là chính ngươi si tâm vọng tưởng thôi."

"Ta... Si tâm vọng tưởng sao?"

"Mau đưa ta khôi phục nguyên trạng, bản gia còn có thể bảo toàn tính mạng cho ngươi, nếu không đừng trách ta vi phạm di ngôn của lão nhân gia, đưa ngươi xuống dưới đó làm bạn với hắc!"

Thì Thiên Nhi đột nhiên cười to, nước mắt chảy ra không ngừng, nghiêng răng nghiêng lợi lại mà nói: "Tự Long Hồn, ngươi có biết đây là loại cổ độc (sâu độc) tình hay không, người trúng cổ độc sẽ trở thành người cực kỳ có tình cảm, đối với việc ấy cực kỳ có lòng, sau đó làm cho toàn bộ nội công của ngươi bị tiêu tán, võ công mất hết, trở thành một người bình thường. Ta cho rằng cứ như vậy, chẳng những có thể nắm trong tay cung Yên Lạc, ta còn có thể đạt được ngươi. Nhưng mà, ngươi lại biến thành một tiểu hài tử năm tuổi ... Ta giải thích làm sao khi ngươi mới chỉ có năm tuổi đã có tư tưởng và tình cảm của một người bình thường?"

"Chuyện ấy không đáng nói tới ngươi, hãy nói cho ta biết, vậy làm sao để giải được cổ độc!"

"Vì sao? Ta không đẹp ư? Ta yêu ngươi chưa đủ sao? Ta không cảm thấy nhục nhã khi bò lên trên giường của ngươi, cầu xin ngươi yêu ta, nhưng mà, ngươi đã đối xử với ta như thế nào đây?"

Nghĩ lại, từ nhỏ đến lớn, tướng mạo bản thân luôn giữ vẻ cao ngạo. Tất cả cung Yên Lạc, thậm chí tất cả võ lâm nếu đem so với nàng đều không có ai xinh đẹp bằng. Nhưng mà, ngay đến ngón một cái, hắc cũng không thêm ngón, chỉ một cước đá văng nàng xuống giường.

Trong nháy mắt, tất cả tình yêu của nàng với hắc đều hóa thành hận thù sâu sắc.

Nàng cười lạnh, "Vô ích, loại cổ độc này chỉ có máu người thật tâm với ngươi mới có thể hoá giải được, loại người vô tình như ngươi, người nào có thể yêu ngươi, người nào có thể thật tâm với ngươi đây? Chỉ có ta...chỉ có ta mà thôi!" Đến cuối cùng, nàng kêu khóc giống như người mắc bệnh tâm thần. Đột nhiên tinh thần lay động một cái, trên ngực cảm thấy một trận đau nhức, nàng cúi đầu nhìn, ba mũi phi đao đã đâm trúng trái tim của nàng. "Ngươi...!"

Về mặt của Tự Long Hồn không chút thay đổi, hắc đi đến trước mặt nàng, rút ra một chiếc phi đao, rồi chậm rãi liếm máu tươi trên mặt lưỡi đao.

"Thật vậy sao? Ngươi thấy đấy, ta đã uống máu của ngươi, nhưng mà vẫn chẳng hề khôi phục bộ dáng ngày trước, ngươi không biết xấu hổ còn dám nói là ngươi thật tâm với ta sao?"

Máu từ miệng vết thương ở trước ngực của nàng trào ra thành dòng, rơi xuống bên chân rồi mới thấm vào trong đất: "Long Hồn, ta có thể nhìn thấy ngươi biến thành một đứa trẻ tay trái gà không chặt như vậy, đời này sống như vậy cũng đủ rồi."

Nàng đột nhiên rút ra hai thanh phi đao còn lại, sau đó cất lời nói đến tan nát cõi lòng: "Thì ra vậy... Ta cố chấp giữ tình cảm lâu như thế mà vẫn không được coi là thật tâm... Suy cho cùng, ta còn ở đây để làm cái gì?" Nàng tập tễnh lê bước, thì thảo tự nói một mình rồi bỏ đi.

"Ma chủ?"

Tự Long Hồn đang muốn gọi người giết nàng, lại nghe thấy một tiếng gọi.

"Long Hồn, ngươi ở đâu?"

Khi nghe thấy giọng nói của nữ tử xấu xí kia, trong nháy mắt, con tức giận đã tiêu tán hết sạch.

"Để cho nàng tự sinh tự diệt, các ngươi lui ra."

"Ma chủ, ngươi không trở về cung sao?" Vẫn câu hỏi hàng ngày, lúc này tên đầu sỏ gây tội, hại ma chủ biến thành tiểu hài tử đã tìm được, ma chủ cũng nên hồi cung rồi.

Tự Long Hồn bực mình gầm nhẹ: "Nhiều lời, lúc nào cần phải về thì khi đó ta sẽ trở về, ai cần người lo hả?"

"Thuộc hạ không dám."

Sau đó, ba người giống như cảm thấy phía đằng sau đang có loại độc xà mãnh thú gì đó, tức tốc nhảy lên rồi khỏi hiện trường.

"Người đi đâu vậy hả ? Ta bị hù dọa chết rồi!"

"Đi nhà vệ sinh."

"Bên ngoài tối như thế, sao không gọi ta dậy đưa người đi?"

"Đừng dài dòng nữa, chẳng qua chỉ là bóng tối thôi mà, gọi người dậy để làm gì?"

Thu Y nghe khẩu khí trả lời của hắn không được vui, nhưng cũng không tức giận. Bởi vì nàng biết, hắn không nhớ lúc nửa đêm lại quấy rầy giấc ngủ của nàng. Thật là một đứa bé ngoan biết yêu thương người khác! Nàng để cho hắn bò lên giường, chờ hắn nằm xong, rồi mới thay hắn đắp chăn lại. Vốn hắn muốn ngủ một mình, nhưng mà nàng nói, sợ buổi tối lúc ngủ hắn sẽ đá loạn chăn ra hay cái gì đó, nên kiên quyết muốn chen chúc với hắn ở cùng một chỗ, hơn nữa...

Nàng đưa tay ôm hắn vào trong ngực, mặt của Tự Long Hồn chôn vào bộ ngực mềm mại thơm tho của nàng, mặt hắn cảm thấy nóng bừng.

Mặc kệ hắn kháng nghị bao nhiêu lần, nhưng nàng vẫn cứ như vậy, nét mặt vừa ao ước lại chờ mong ấy làm cho hắn trở nên mềm dịu đi.

Thu Y ôm hắn, rồi lấy tay vỗ nhẹ vào lưng, dỗ dành hắn đi vào giấc ngủ. "Muốn nghe ta hát bài hát ru con không?"

"Không cần, cảm ơn." Rõ ràng nói chuyện nghe dịu dàng như vậy, thế mà giọng hát lại giống như tiếng gà bị giết vậy. Sau khi hắn nghe qua một lần, suốt đêm như bị gặp ác mộng.

"Vậy sao, nhưng mà ta đã chuẩn bị rất nhiều bài hát ru, định để mỗi tối có thể hát một bài để Đường Đường đi ngủ..."

"Ta không phải là vật cưng!" Hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Đừng như vậy, ta chỉ là dùng tình cảm trong lòng như đối với Đường Đường mà đối xử với người thôi mà! Vì sao người có thể nghi ngờ tấm chân tình của ta đối với người như vậy chứ?"

"Thật sao?"

Hắn ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên. Nhìn cặp mắt to đáng yêu, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, cái miệng nhỏ xinh xắn giống như một trái anh đào kia, Thu Y nhìn không được liền ôm chặt khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn, tiếp đó là một nụ hôn điên cuồng.

"Ai da! Đừng như vậy, toàn là nước miếng."

"Long Hồn, người thật đáng yêu ...! Chúng ta cứ luôn luôn ở cùng với nhau nhé...! Chỉ cần có người, ta có thể không trở về nhà cũng không sao."

"Người nói thật sao? Về nhà ư? Trở về đâu?" Hắn cũng chưa từng nghe qua nàng có nhà để về. Mua được căn phòng nhỏ này còn không phải định sống ở nơi đây sao?

Nàng dùng lực gạt đầu, rồi mới kề sát mặt vào mặt hắn, nói về đáng thương tội nghiệp: "Đúng vậy, ta định đi tìm mẹ lại không tìm được, ta lại không biết làm sao để trở về đây, lại nói, nếu có trở về ta cũng là một người cô đơn... Nhưng mà ở đây, có người sống cùng ta, ta sẽ không còn phải sợ hãi bất an nữa rồi."

"Nếu... " Hắn bị vòng ôm ấm áp của nàng vây quanh, vừa tham luyến điều này vừa quan tâm một cách thuần túy: "Sẽ có một ngày ta tất nhiên phải rời khỏi người mà?"

Một khi hắn tìm được máu của người thật tâm, có thể khôi phục lại nguyên trạng, như vậy tất nhiên hắn sẽ phải rời khỏi nàng.

Thu Y trầm mặc, sự trầm mặc lần này khiến cho Tự Long Hồn có chút bất an. Hắn muốn nhìn thấy biểu tình rõ ràng của nàng, lại vừa vặn nàng cúi đầu xuống, lần mỗi hai người cứ như vậy chạm vào nhau.

Hai bên đều giật nảy mình, Thu Y kịp phản ứng trước, nàng nhẹ nhàng vỗ vỗ vào khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của hắn, làm bộ như không có việc gì, nói: "Như thế là nhóc con đã trộm hương rồi nhé, cẩn thận lớn lên biến thành sắc lang đấy... Được rồi, mau đi ngủ thôi! Ngày mai còn phải dậy sớm..." Nàng vội vã giúp hắn đắp kín mền, rồi mới quay lưng về phía hắn.

Sao lại có thể như vậy nhỉ? Đối phương chẳng qua chỉ là đứa bé năm tuổi, mặc dù có thời điểm đối xử với nàng giống như một nam nhân trưởng thành... Nhưng mà, nàng cũng không nên có tư tưởng bậy bạ điên khùng như vậy, gương mặt nhanh chóng nóng bừng, một tình cảm khác lạ chột nổi lên...

Chẳng lẽ... Nàng giống như ở trong truyền thuyết kia, là một tỷ tỷ mà lại cực kỳ mê luyến tiểu tử đáng tuổi đệ đệ của mình sao? Hai tay Thu Y ôm chặt

lấy má, trong lòng không ngừng tự phi nhỏ chính mình.

Nhưng đúng lúc này, nàng cảm giác thấy bên tai có hơi thở dồn dập, vừa mới xoay người một cái, nàng liền cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm, rồi liền bị một nụ hôn mới mạnh mẽ, in lại trên môi.

"Đây mới gọi là hành động trộm hương chân chính!" Sau đó hắn mới cảm thấy trong lòng thoải mái, thuận tiện nằm xuống, nhắm mắt lại ngủ thiếp đi.

Chỉ để lại Thu Y một mình vẫn thất thần, ánh mắt mở thật to, làn môi vẫn còn nóng rát.

Xem ra, nàng có thể xác định 100% là nàng có tính nghiện yêu tiểu hài tử rồi, mà tiểu hài tử hồn nhiên, ngây thơ đang nằm bên cạnh nàng cũng bị nàng làm cho hư hỏng mất rồi.

Không biết hiện giờ, sửa chữa lại hành vi của hắn cho đúng có còn kịp nữa hay không đây?

Cứ như vậy cho đến sáng, Thu Y cũng không ngủ được, hai quầng mắt đã bao quanh cặp mắt tròn rồi.

"Long Hồn, ngươi ở nơi nào?" Lại là một tiếng gọi quen thuộc, Thu Y cảm thấy có thể dùng bộ dạng này để gọi một người nào về nhà ăn cơm, là một chuyện rất hạnh phúc. Bởi vì chuyện này chứng tỏ rằng, nàng còn có người thân sống nương tựa vào nhau ở bên người.

"Nhanh trở về, cần phải ăn bữa tối rồi... A!"

Thu Y kinh hãi kêu lên một tiếng, phát hiện mấy tiểu tử lớn tuổi hơn đang vây quanh Tụ Long Hồn, hơn nữa, trong đó có một đứa tay còn đang lôi kéo y phục trên người hắn xuống.

Lúc này... Nhìn ánh tà dương chiếu vào làn da trắng nõn mềm mại của Tụ Long Hồn, làm cả người hắn thoáng hiện ngập tràn vẻ rực rỡ. Nhìn thấy sự phần nộ cùng nhục nhã bao phủ khắp khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của hắn, càng làm cho người ta thêm dửng dưng, bị kích động đến mức phải làm một cái gì đó cho hắn...

Chuyện cần làm lúc này không phải là chờ đợi.

"Dừng tay!"

Nàng tiện tay cầm lấy một cây gậy gỗ, rồi tựa như một con sư tử cái đang bảo vệ bảo bối của mình, cũng không buồn nhìn lại chính mình có phải cũng là đang cậy lớn bắt nạt bé hay không nữa, liền khua loạn cây gậy đánh lũ nhóc kia.

"Oa, cộp mẹ!"

Bạn đang đọc truyện *Khắc Tinh Ở Đâu Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

"Muốn chết hả!" Rất nhanh, khi phát hiện ra nàng với đầy đủ tiềm lực vĩ đại của nữ nhân, một đám trẻ hư chỉ biết bắt nạt người nhỏ yếu hơn mình kia, tất cả đều bị đánh chạy tán loạn.

"Nếu như còn để cho ta nhìn thấy các người bắt nạt Long Hồn nhà ta, ta liền đi mách mẩu thân, phụ thân của các người, hỏi xem bọn họ đã quản dạy con cái của mình như thế nào, đừng tưởng rằng Lý gia chúng ta dễ chọc vào nhé!"

"Người nào cùng họ Lý với người? Ta họ Tụ mà." Phía sau truyền đến tiếng nói giống như phần nộ kháng nghị của con thú nhỏ...

Nữ nhân này dám tự động tự phát đem hắn về làm người một nhà, hắn có cùng họ Lý với nàng sao? Vậy sao nàng không nói, nàng cùng họ Tụ với hắn nhỉ?

Thu Y quay đầu nhìn Tụ Long Hồn nằm trên mặt đất, một tay vẫn còn nắm chặt y phục bị xé rách, nhịn không được, hai mắt đầm lệ, sau đó ôm chặt lấy hắn, nghẹn ngào dỗ dành: "Đừng sợ, đừng sợ, ta đã đánh những đứa trẻ hư hỏng kia chạy đi rồi, bọn hắn... Ngươi không cần phải nghĩ quá nhiều làm gì, coi như là bị chó hoang cắn một miếng, sau này ta sẽ bảo vệ ngươi thật tốt."

Hắn bị ôm thật chặt, thật chặt, chặt đến mức làm hắn sắp nghẹt thở.

Rõ ràng hắn cũng rất chán ghét nữ nhân này, luôn yêu thương hắn, ôm tới ôm lui, giống như yêu hắn, thương hắn quá mức; nhưng mà không biết tại sao, hắn lại càng ngày càng không muốn như vậy, hắn nhanh chóng đẩy nàng ra, rồi khỏi sự ảm áp lẫn hương thơm ở trong ngực kia.

Đột nhiên, Thu Y ôm lấy Tụ Long Hồn, sau đó, vỗ vỗ hắn giống như là vỗ vỗ con cún nhỏ vậy: "Được rồi, chúng ta về nhà thôi, hôm nay ta nấu toàn

món ăn người thích ăn nhất đấy: Bánh mỳ kẹp, khoai tây thái sợi còn có cả gà chiên nữa..., hài lòng không?" Hấn rất muốn vùng vẫy, muốn to tiếng với nàng, bây giờ người mà nàng đang ôm giống như đang ôm con nài, chính là một nam nhân đã trưởng thành đường đường chính chính... Tại sao nàng đến một chút cảnh giác lẫn rụt rè của nữ nhân cũng không có?

Nhưng mà, người thấy mùi thơm của cơm còn lưu lại ở trên người nàng, bắt tri bắt giác khiến hấn tựa đầu vào bờ vai của nàng, cảm nhận lấy sự ấm áp chưa từng có này.

Gần đây hấn phát hiện chính mình càng ngày càng tham luyện loại ấm áp này rồi.

"Vừa rồi người thật hung hãn nha, cẩn thận không ai dám cười người đâu." Hấn cao cao tại thượng tựa như một đại thiếu gia, bảo Thu Y lau chùi tỉ mỉ một lượt, bắt đầu làm từ gót chân đến khuôn mặt.

Thật đúng là một lũ trẻ hư hỏng đáng ghét, dám đối đãi thô lỗ như vậy với khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu kia, ai nói cổ đại thì không có tình yêu “đồng tính”? Hơn nữa người đi làm hại người khác không phải là một ông chú quái gở, mà lại là một đám trẻ con, đến lông trên người vẫn còn mọc chưa đủ dài nữa là.

Tuy nàng cũng là phần tử khá nguy hiểm, đối với Tụ Long Hồn đáng yêu kia có ý đồ bất lương, nhưng nàng tuyệt đối chỉ là tên ăn đậu hũ rất đơn giản mà thôi.

Thu Y tỉ mỉ lau chùi khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Tụ Long Hồn, sau đó thừa cơ ăn vụng miếng đậu hũ mềm mại kia, miệng lại cực kỳ nghiêm túc nói: "Long Hồn, nhớ lời nói của tỷ dặn người đây: không được tùy tiện nói chuyện với bất cứ một người nào không quen biết nghe không, nếu gặp phải tình huống như vừa rồi thì phải lớn tiếng la lên, không được im lặng, không nói năng gì, hiểu chưa."

"Mấy tên tiểu hài tử thói tha kia, nếu như không phải là võ công của ta bị mất, bọn hấn đã sớm chết rồi!" Hấn hận đến nghiến răng nghiến lợi. Tiếc rằng về mặt âm lãnh hung ác kia lại đang đặt vào cơ thể của một đứa trẻ năm tuổi, nên lực uy hiếp và lực sát thương nhất thời đã bị suy yếu đi không ít.

Thậm chí, ở trong mắt của Thu Y lại trở nên thật đáng yêu.

"Được, được, được... ta biết võ công của người cao cường, thiên hạ đệ nhất, nhưng mà ta vẫn muốn người nhớ kỹ lời dặn dò của tỷ tỷ, không được tùy tiện nói chuyện với người xa lạ, người phải biết rằng tiểu hài tử đáng yêu giống như người, sẽ là món ăn ngon tuyệt vời nhất ở trong mắt lũ trẻ quái gở kia, một lần không cẩn thận là sẽ bị ăn luôn... Ta nhận thấy có lẽ phải đi sang nhà của A Ngưu ca ở cách vách một chút mới được..."

"Người lại đi sang nhà con trâu đó làm cái gì?"

Nàng giúp hấn múc thêm một chén canh gà bổ dưỡng để hấn uống. Nhưng vừa mới đặt ở trước mặt hấn, thì bởi vì hấn đột nhiên nảy sinh ra động tác vỗ bàn mà bị đổ ra.

"A!" Canh nóng lập tức bị hắt vào nơi cánh tay của nàng, đau nhức khiến cho nàng thốt lên tiếng kêu đau đớn.

"Y Y?" Hấn lập tức thất thần tại chỗ, chân tay luống cuống.

"Không sao đâu, ta xối nước lạnh vào là đỡ ngay." Nàng nhìn đau hướng phòng bếp, vội vàng ngâm cánh tay bị phỏng vào trong chậu nước. Thu Y thở dài nhẹ nhõm một hơi, vừa mới nghĩ định an ủi Tụ Long Hồn, đã nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của hấn, thân thể nhỏ nhỏ run rẩy trông giống như lá rụng bay trong gió lạnh, đầy sợ hãi.

"Ta không sao, dù sao vết sẹo trên người ta cũng rất nhiều, chẳng qua cũng chỉ là thêm một vết nữa thôi mà."

"Ai nói vậy!" Hấn phẫn nộ nói, tuyệt đối không thích vẻ mặt của nàng khi nói những lời như vậy: "Ta nhất định sẽ làm cho khuôn mặt của người khôi phục lại nguyên trạng."

Nàng nở nụ cười: "Thật vậy sao? Ta đây phải cảm tạ người trước!"

Hấn không trả lời, chỉ là lạnh lùng nghiêm mặt đi đến ngăn tủ lấy ra một ống thuốc mỡ.

Đây là thuốc mỡ do Nguyệt Nãi Lai cho hấn, là dùng mười phần dược liệu quý giá chế tạo ra, đối với miệng vết thương do vết đao gây ra rất hữu hiệu.

Thu Y nhìn cánh tay một lúc, khá tốt, không có bọt nước nổi lên, chỉ có một mảng sưng đỏ hơi lớn mà thôi, chỉ cần bôi thuốc là được.

Hấn không nói một câu cảm tạ thuốc mỡ trông mắt nhìn nàng, Thu Y mỉm cười đuôi tay ra ngoài, để cho hấn có thể bôi thuốc giúp nàng.

"Được rồi, chúng ta đi ăn cơm thôi!" Nàng vừa mới định đứng dậy, nhưng lại bị hấn ôm lấy thắt lưng kéo lại.

"Xảy ra chuyện gì? Chẳng phải là ta đã nói ta không sao rồi mà?"

"Tại sao người không quả trách ta? Rõ ràng là lỗi của ta." Ngày trước, nếu như hấn có lỗi, Từ Lão Đầu đều có thể hung hăng đem hấn đánh cho chết, còn nói là không đánh không nên người. Nào có bộ dạng ôm thật chặt thế này, lại còn giọng cười vui vẻ, nói không có vấn đề gì? Sắc mặt của nàng tái nhợt như vậy, xem ra rõ ràng cũng rất đau nhức...

Tại sao? Tại sao lại có người như thế? Chẳng lẽ nàng cứ tin tưởng vào người khác như vậy sao? Không sợ bị người ta lợi dụng mà làm tổn thương sao?

Hắn ngẩng khuôn mặt khả ái kia lên, bên trong cặp mắt to có sự tang thương lẫn sự sành đời đến khó hiểu, khiến cho Thu Y nhìn vào mà càng thêm đau lòng.

Nàng sờ sờ đầu của hắn, không cách nào tự kiềm chế nổi, nói với hắn cực kỳ cung chiều: "Bởi vì ngươi không cố ý mà! Hơn nữa, nói thật, ta làm saoỡ trách mắng ngươi chứ? Người mà ta yêu thích nhất, cũng là báu vật của ta, chính là ngươi đây!"

"Ngươi yêu thích ta sao?"

"Ừ!" Nàng dùng lực gật đầu, tiếp đó ôm hắn ngồi lên trên đùi mình, dùng mặt mình cọ cọ vào khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn của hắn.

Lần này hắn không hề kháng cự giống như thường ngày, khiến Thu Y lại không nhận được liễn ăn vụng đậu hủ non của hắn.

"Là thật tâm?"

"Đương nhiên."

"Ngày mai ngươi có rảnh không?" Hắn dứt khoát kiên quyết hạ một quyết định.

"Có chuyện gì vậy?"

"Ta có chuyện rất quan trọng muốn nói với ngươi."

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ nghiêm túc của hắn như vậy, trong lòng nàng nén nỗi tình cảm, nàng nghĩ ngợi, nếu như hắn trưởng thành, không biết chừng sẽ thành một người nào đó khiến cho bao người đẹp phải điên đảo mất hồn?

Chỉ có điều, đến khi đó không biết nàng còn sống trên đời này hay không?

Tính đến lúc ấy nàng cũng đã già rồi, đâu còn có thể lại ăn vụng đậu hủ của hắn giống như hiện tại nữa! Không bằng hãy tạo ra nhiều kỷ niệm một chút còn hơn...

"Vậy thì... Hãy hẹn hò với nhau một lần đi!"

Hẹn hò ư? Tuy Tụ Long Hồn không hiểu hẹn hò có nghĩa là gì, nhưng mà Thu Y nói cùng với người trong lòng đi chơi cả ngày, đó chính là hẹn hò.

Hôm nay hắn quyết định muốn nói rõ ràng với nàng, sau đó muốn nàng đi với hắn, cùng nhau trở về cung Yên Lạc, để từ đó về sau hắn sẽ chăm sóc nàng, chiều cô nàng, khiến cho nàng không phải lo lắng bất cứ điều gì nữa. Quan trọng hơn, hắn muốn nói cho nàng biết, hắn vốn dĩ là một nam tử trưởng thành đã hai mươi lăm tuổi rồi, mà hắn lại... thích nàng.

Sáng sớm hôm sau, hắn chạy đến suối nước nóng tắm rửa bản thân sạch sẽ từ đầu đến chân, sau đó thay đổi bộ y phục mới mà Thu Y mua cho hắn, vì muốn giữ vững tinh thần lẫn thể lực, bữa sáng hắn cũng ăn cực kỳ no.

Tiếp đó ngồi chờ...

"A ... Quên mất, còn phải chuẩn bị lễ vật nữa."

Hắn vội vàng nhảy dựng lên định xông ra ngoài, lại vừa vịn dụng vào Thu Y hãy còn buồn ngủ.

"Còn sớm mà, Long Hồn, ngươi định đi đâu vậy?"

"Chờ ta một lúc, ta lập tức sẽ trở lại hẹn hò với ngươi."

Thu Y thất thần tại chỗ, rồi mới ngáp một cái chẳng thực nữ chút nào, trong lòng nhớ lại: Tiểu tử này còn nhớ rõ vậy sao? Nàng đã quên mất lời nói hôm qua rồi.

Thôi, được rồi, vậy thì phải chuẩn bị một chút đồ ăn gì đó, buổi hẹn hò hôm nay sẽ đến khu phía sau núi nơi có suối nước nóng, cùng nhau ăn bữa cơm dã ngoại!

Điên cuồng phóng thẳng một mạch xuống chân núi, Tụ Long Hồn chạy vào một cửa hàng đầu tiên, đến gian chuyên môn bán trang sức của con gái, sau đó đem kê sát khuôn mặt nhỏ nhắn vào ngăn tủ.

"Vị tiểu công tử này, muốn mua món quà xinh đẹp gì nào?"

Tụ Long Hồn cũng không ngần ngại đầu lên nhìn, chỉ chuyên tâm nghĩ tìm được chiếc trâm cài đầu Trung Hoa xinh xắn thích hợp nhất cho Thu Y.

Thấy chính mình bị xem nhẹ nghiêm trọng, trên mặt ông chủ quầy trang sức hiện lên ba vạch đen, hơn nữa đối phương lại còn là trẻ con, cũng không biết trên người có tiền hay không nữa.. ngay lập tức, trong lòng chỉ muốn bốc hỏa, nhưng mà...

Lại nhìn đến y phục trên người của tiểu hài tử này, tuy không được cao cấp lắm, nhưng mà loại thiết kế kỳ quái này xem ra giống như là đồ được sửa chữa lại, nhưng lại mang đến cho tiểu nam hài này một loại khí chất cao quý, lạnh lùng, càng tôn thêm vẻ phi phàm. Toàn bộ từ đầu đến chân, không giống như người được sinh ra trong một gia đình bình thường. Cũng nói không chừng, có lẽ đây là thiếu gia của một gia đình có tiền, muốn hóa thân thành người bình thường vụng trộm đi du ngoạn.

Thế là ông chủ lại cười tí mắt hỏi: "Muốn tặng quà cho nữ tử mình yêu thích sao?"

Tự Long Hồn hơi ngẩng đầu lên một chút, hơi giương mắt nhìn lại, đôi con ngươi xoay chuyển không giống như ánh mắt của một đứa trẻ, khiến cho trong lòng ông chủ từng trái kia thấy chấn động, càng thêm xác định cậu bé tuấn mỹ uy nghiêm này tuyệt đối không phải là người bình thường.

"Không phải là thích."

"A?" Chẳng lẽ hán đã đoán sai?

"Là yêu, là người ta cực kỳ yêu, cực kỳ, cực kỳ yêu ấy!"

Tuy lời nói của cậu bé này thật sự làm cho người ta rất muốn bật lên tiếng cười, nhưng mà vẻ mặt của hán lại thật nghiêm túc, đến mức khiến người ta không dám cười. Ông chủ ho nhẹ một tiếng, sau đó lấy từ trong ngăn tủ quần áo ra một chiếc hộp xinh xắn. "Quý khách, nếu là đối với người mà quý khách cực kỳ yêu, cực kỳ, cực kỳ yêu kia không cần phải nghĩ nhiều lắm đâu, hãy tặng loại đồ vật này là được rồi." (#Khổ lắm ông chủ này vui tính thật =>) còn lặp lại cả câu.)

Sau khi nói ra một câu thần bí như vậy, ông chủ từ từ mở ra chiếc hộp gỗ, giống như mở kho báu thần bí vậy.

"Đây là cái gì?"

"Đây báu vật từ trong hoàng cung nước Nhật truyền ra. Nghe nói là ở nước Nhật, nó là kẻ gây tai họa cho hoàng hậu và người thiết kế, hai người yêu nhau chế tác ra nó, nó đại biểu cho trái tim hai người luôn gắn bên nhau cho dù đã vị quân thù. Lúc ấy lại không ngờ tới sóng to gió lớn nổi lên. Bởi vì lúc này nước Nhật đã phát hiện khu mỏ của loại đá này, hoàng hậu của bọn họ đã nói một câu danh ngôn kinh điển tương đối nổi tiếng."

"Câu danh ngôn ấy là gì"

"Kim cương vĩnh cửu viên, chân ái vĩnh viễn lưu."(*)

(*) Dịch nghĩa: Kim cương vĩnh viễn tránh xa, tình yêu vĩnh viễn lưu truyền.

Thật thoải mái!

Ăn xong miếng bánh mỳ kẹp một cách ngon lành, Thu Y thỏa mãn nằm nghỉ ở dưới bóng cây. Làn gió nhẹ thổi qua mát rượi khắp cả người khiến nàng có chút vui sướng đến choáng váng. Quả nhiên ăn no rồi ngủ, ngủ đủ rồi lại ăn, đúng là chuyện hạnh phúc nhất. Cho nên có đôi khi nàng cực kỳ hâm mộ cuộc sống của loài heo. Kỳ lạ thật? Sao hôm nay Tự Long Hồn có phần khác thường nhỉ...? Có vẻ đặc biệt yên lặng, nhu thuận.

Ai da, chẳng lẽ hán không biết rằng, hán mà càng nhu thuận nghe lời, sẽ càng làm cho người ta muốn ra sức ôm hán vào lòng mà vuốt ve, ôm ấp, hôn hít...

Chỉ thấy hán thật cẩn thận, nghiêm túc lấy ra từ trong lòng ngực một chiếc hộp gỗ xinh xắn.

"Tặng ta sao?"

Hán cảm thấy lời định nói ra thật khó khăn, khuôn mặt nhỏ nhắn chẳng mấy chốc liền đỏ ửng lên. Nhìn thấy hán như vậy thật đáng yêu biết bao, khiến cho nàng không nhịn nại được nữa, chỉ muốn tiến lên ôm hán thật chặt, sau đó hôn một cái thật sâu lên gương mặt ấy... Chỉ có điều nàng đã năm lần bảy lượt nhắc nhở bản thân phải biết tự kiềm chế, nàng không nên có những suy nghĩ tội lỗi đó!

"Thật vui biết bao...! Long Hồn lại có thể mua quà tặng cho ta cơ đấy! Đây là cái gì vậy?"

"Không được dùng cái giọng điệu giống như nói với trẻ con này mà nói chuyện với ta, ta không phải là trẻ con..."

"Được, được, được. Người không phải trẻ con, người là nam tử hán đại trượng phu, là một cao thủ có võ công cao cường, cực kỳ tài giỏi..." Nàng mới nói được nửa câu, chợt nhìn thấy chiếc nhẫn ở bên trong hộp gỗ, lúc đó đột nhiên nổi lên sự hoài nghi mãnh liệt, liệu có phải chiếc nhẫn này đến từ thời hiện đại hay không?

Bạn đang đọc truyện *Khắc Tinh Ở Đâu Đến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Này... Đây là kim cương đấy!

"Người lấy tiền ở đâu để mua vậy?"

"Ta..."

"Tuy ta có cho người tiền tiêu vật, nhưng đây là kim cương đấy! Chỉ cần một viên kim cương loại này đã khiến người ta phá sản, người..."

"Ta không biết cái gì gọi là kim cương! Nó cực kỳ rẻ mà, ta chỉ tiêu tiết kiệm, nhặt củi lửa đem bán lấy tiền để mua thôi, ta chỉ thấy nó rất xinh đẹp, giống như ánh mắt của người vậy." Hắn thốt ra lời nói thật tâm trong lòng mình, khiến cho cả hai người đều giật nảy mình.

Xem ra ở thời này không có ai biết đến giá trị của kim cương, chỉ thích vàng.

"Nhưng mà Ông không thể nhận."

"Tại sao?"

"Bởi vì khi nữ tử mà nhận nhẫn của nam tử, người có biết hàm ý đại diện cho nó là cái gì không?" Nàng có thể đem 100 khối ra đặt cược, hẳn nhất định không biết. Quả nhiên nhìn thấy hắn lắc đầu. "Nó đại diện cho hai người muốn "trường tương tư thủ" (cả đời tay trong tay), quyết định cả đời nắm tay nhau đấy, nghĩa là hai người ấy sẽ hứa hẹn nhớ thương lẫn nhau mãi, chỉ cần chiếc nhẫn vĩnh viễn đeo trên ngón tay của hai người, thì lời hứa hẹn kia sẽ tồn tại mãi mãi."

"Vậy người cũng nhanh chóng đeo lên đi!" Hắn vội vã ra lệnh.

Nàng lắc đầu, "Ta không thể đeo nó!"

"Tại sao?" Hắn mở to mắt nhìn nàng, vẻ mặt hắn như có ý nói nếu nàng không chịu đeo hẳn sẽ trở mặt.

"Bởi vì chiếc nhẫn này người nên để sau này tặng cho thê tử của người, người mà người muốn nắm tay cả đời!" Hơn nữa, nhìn cỡ nhẫn và trọng lượng của chiếc nhẫn thì ở chẳng phải ở trong phim "Sắc giới" đã gọi chiếc nhẫn này là nhẫn kim cương hình trứng chim bồ câu đó sao? Thậm chí chiếc nhẫn này còn có thể gọi là trứng đà điểu ấy chứ.

"Chính là người."

Thu Y sừng sốt một phen, rồi không nhịn được bật cười thành tiếng.

"Cười cái gì?" Sắc mặt hắn xanh mét, trừng mắt nhìn nàng, không hiểu vì sao hắn cầu hôn nghiêm túc như vậy mà lại bị nàng cười nhạo.

Chẳng qua, vốn hắn đã quên hiện tại mình đang là đứa trẻ năm tuổi.

"Chúng ta không có khả năng đâu!"

Không chỉ nói tuổi tác hơn kém nhau quá lớn, nếu như sau này có một ngày nào đó đột nhiên nàng lại trở về, nếu để tình cảm dây dưa ở nơi này, cho dù thế nào đi chăng nữa cũng rất không tốt. Nàng đã sớm nghĩ rồi, cũng đã lập bản di chúc, nếu có một ngày nàng xảy ra chuyện gì, tất cả toàn bộ tài sản của nàng đều để lại cho Tự Long Hồn, với bộ dạng này, sau này hắn cũng chẳng có chỗ nào mà nương tựa được.

Tuy trong lòng cực kỳ thích hắn, nhưng nàng cũng chỉ coi hắn như cậu em nhỏ để cưng chiều mà thôi, cũng không hề nghĩ tới sẽ kết hôn cùng hắn!

"Tại sao lại không có khả năng? Chẳng phải người đã nói rằng người thật tâm đối với ta đó sao?"

"Ta là ..., chẳng qua... A! Đau quá."

Lời định nói nàng còn chưa kịp nói xong, đã thấy hắn cư nhiên tóm lấy cổ tay nàng, rồi há mồm ra cắn, máu tươi lập tức chảy ra.

"Long Hồn, người làm cái gì vậy?" Sao hắn lại hút máu của nàng như vậy? Chẳng lẽ hắn là Vampire?

Hút đầy một miệng lớn máu của nàng, Tự Long Hồn như là đang chờ đợi cái gì đó, rồi lại thất vọng.

"Vốn dĩ người đối với ta cũng không phải thật tâm, người gạt ta!"

"Ta không có lừa người!"

"Nếu như người thật tâm, tại sao ta vẫn còn có bộ dáng này?"

"Long Hồn, người đang nói cái gì vậy, ta không hiểu?"

"Đồ đại lừa đảo! Đồ nữ nhân xấu xa! Sau này ta không muốn gặp ngươi nữa." Bỏ lại một câu nói lạnh như băng, lại vừa vô tình như thế, Tụ Long Hồn quay đầu bỏ chạy, không buồn quan tâm tới Thu Y ở phía sau đang khổ sở gọi hân.

"Long Hồn..." Đợi hân đã lâu, trước sau vẫn không hề thấy hân trở về, Thu Y quyết định đi về nhà trước.

Nàng nghĩ thầm, có lẽ là tiểu tử này vẫn còn giận dữ, khi hết giận thế nào cũng về nhà, chẳng về thì còn có thể đi nơi nào đây?

Thế là Thu Y đi về nhà, băng bó lại miệng vết thương, cũng nấu xong những đồ ăn mà Tụ Long Hồn thích ăn, lại phát hiện hân vẫn không trở về.

"Kỳ quái, thời gian ăn cơm của hân luôn luôn đúng giờ mà? Sao bây giờ vẫn không thấy bóng người?" Chắc hân là hân vẫn đang còn tức giận đây mà.

Thu Y ngẫm lại, có lẽ nên tính đến khả năng này, bởi vì hơn ba tháng sống chung với nhau, nàng biết cá tính của Tụ Long Hồn tương đối bá đạo, chỉ cần ai không thuận theo ý của hân, toàn thân sẽ phát ra một cỗ sát khí khiến người ta khó có thể bỏ qua.

Nhưng mà Thu Y không hề sợ hãi, nàng chỉ càng thêm đau lòng, là một đứa trẻ, vậy mà đối với người khác lại có tâm tư phòng bị mãnh liệt như thế.

Nàng đã phải dùng sự quan tâm lẫn yêu thương rất nhiều, khó khăn lắm mới khiến cho hân trở nên hơi có chút nhân tính, giờ đây chỉ vì chuyện chiếc nhẫn lại để cho hân tức giận.

Lặng lặng nhìn chiếc nhẫn trong lòng bàn tay, nàng chậm rãi nắm chặt.

"Long Hồn, rốt cuộc ngươi đang ở nơi nào?"

Sau khi Tụ Long Hồn rời nhà trốn đi một tháng! Cuối cùng nàng cũng biết hân ở nơi nào rồi! Thu Y bị Tụ Long Hồn vừa ôm ấp vừa đỡ đi đến ngôi cổ đình xinh xắn bên bờ hồ đầy lãng mạn, ánh mắt của nàng cứ nhìn xuống mặt nước mênh mông, không để ý mỹ nam đang ở bên cạnh.

Cho dù ánh mắt của hân có bao nhiêu nóng bỏng, vẻ mặt hân có bao nhiêu khát vọng, nhưng nàng vẫn không hề có phản ứng...

A..., không, nàng đưa tay lấy đồ điểm tâm trên bàn ăn ngon lành, dù sao có người mời, không ăn cũng uống.

Một bàn đầy đồ điểm tâm, nàng đều nếm qua tất cả, mỗi món một lần, cuối cùng dừng lại ở chiếc bánh dẻo đậu đỏ! Nàng thích nó.

Tụ Long Hồn nhìn thấy nàng chọn ba khối bánh dẻo đậu đỏ, vội vàng quay đầu dùng ánh mắt lạnh như băng ra lệnh cho người hầu đứng đến hóa đá một bên.

Đã là thuộc hạ của Ma Chủ, người làm việc cũng không có ai ngu ngốc hoặc là bất tài, bởi vì những người này khi đó đã bị chủ tử phi đao kết thúc cuộc sống ngắn ngủi từ lâu rồi.

Rất nhanh, tất cả những thứ điểm tâm khác trên bàn đều bị loại bỏ, chỉ còn bánh dẻo đậu đỏ được mang lên.

Thu Y quay đầu muốn nói, chỉ ăn một khối là đủ rồi, loại đồ ngọt này ăn quá nhiều sẽ béo, kết quả...

"Thích thì hãy ăn nhiều một chút! Lại nói, đây chính là mỹ nhân hương, loại hương thơm hảo hạng, một năm chỉ thu hoạch được mấy lượng mà thôi, cực kỳ quý giá." Nghe thấy hân dùng giọng điệu nói chuyện tràn ngập tình cảm như vậy, thâm tình thâm thiết làm cho trái tim người ta nhanh chóng trở nên mềm nhũn, tất cả bọn gia nhân đứng ở một bên đều đứng lặng, tròn mắt há hốc mồm, so với chấn động vừa rồi tâm tình vẫn còn kích động đến hóa đá.

Bạn đang đọc truyện *Khắc Tinh Ở Đâu Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Này... Đây là Cung chủ cung Yên Lạc mà người người trong giới giang hồ chỉ nghe danh đã biến sắc sao?

Là đồ giả mạo phải không?

Từ ngày bọn hân hầu hạ chủ tử tới nay, băng lãnh vô tình, dã man bá đạo, hi nộ vô thường đều là chuyện rất bình thường, chỉ nói đến chuyện thay người đổ nước pha trà, tính ra cung Yên Lạc có khối người ngay đến nước đã không được uống còn bị đánh chỉ còn lại nửa cái mạng.

Mà người có thể được chủ tử cẩn thận che chở như vậy, chỉ có nữ nhân này... mà nữ nhân...

"Ta ăn no rồi." Nói xong, Thu Y thuận tiện đứng dậy bỏ đi.

Thật là không biết tốt xấu mà !

"Y Y..."

"Đừng gọi ta là Y Y." Mỗi lần nàng bị gọi như vậy đều sẽ bị cười chế giễu là Y Y trong Chi-bi Maruko.

"Nhưng mà trước đây ta luôn gọi giống như thế này mà."

Nói chưa dứt lời, đã nổi cơn tức.

"Người rõ ràng là kẻ đại lừa đảo, lại còn nói mà không biết xấu hổ!"

"Là ta có nỗi khổ trong lòng khó nói ra, hơn nữa, nếu khi đó ta nói ra, người có tin hay không?"

"Tin chứ!" Lời vừa ra khỏi miệng, lập tức nghe thấy có tiếng người té ngã, Tụ Long Hồn giọng điệu băng lãnh giống thanh kiếm sắc bén, hướng bên cạnh mở miệng, "Cút!"

Thu Y chỉ nhìn thấy tiếng lá cây vang lên xào xạc vài cái, rồi ngừng luôn.

Chẳng lẽ đây là sát thủ Âm Dạ trong truyền thuyết?

Nàng vừa mới hồi tỉnh lại, đã thấy hấn quay lại đầy tức giận, lại hỏi hấn: Đại ca, người thắng chức lúc nào vậy hả?

"Tôi cùng người là ai vậy?" Nàng hỏi nhưng bản thân cũng đã có thể đoán ra ít nhiều vấn đề.

"Ta là Tụ Long Hồn, Cung chủ Cung Yên Lạc."

"Cung Yên Lạc là Ma cung?"

Trong tiểu thuyết võ hiệp, thông thường nơi ở của Hồn Thế Đại Ma Vương đều thích được gọi là cái gì cung, cũng như nơi ở của Vô Lâm Minh Chủ nhất định phải gọi là anh hùng Sơn Trang.

"Người sợ sao?" Đôi mắt xinh đẹp chợt hiện lên một tia sáng vô cùng lạnh lẽo.

Nàng cảm thấy có một cỗ hỏa khí bốc lên, nhưng nàng quay đầu đi chỗ khác hừ lạnh một tiếng.

Truyện cười! Tuy là bị hấn lừa gạt, nhưng tốt xấu gì thì nàng cũng đã từng cho hấn ăn cơm, tắm rửa cho hấn, những gì nên xem đều đã xem qua rồi! Huống chi, trong tâm trí của nàng, hấn vẫn là một đứa trẻ nhỏ, cho dù hiện tại hấn đã lớn lên, cao giống như một cái cây, cũng vẫn chỉ là một đứa trẻ mà thôi! Nàng đường đường là một thiếu nữ hiện đại, đã hai mươi tuổi còn phải sợ hấn sao?

Nhưng vẻ mặt của nàng lại thể hiện nàng không thể vứt bỏ nỗi!

Khi nàng còn chưa kịp phản ứng, đột nhiên từ phía sau hấn liền ôm chặt lấy nàng.

"Ta vẫn biết, ta vẫn biết, người không sợ ta."

Đã là người lớn rồi còn làm ra loại hành động như trẻ con thế này khiến cho nàng thiếu chút nữa bật cười thành tiếng, nhưng nàng vẫn cố ý lạnh như băng nói: "Người chẳng qua chỉ là đồ tiểu hài tử thôi, ta mà phải sợ người sao?"

Còn nữa, làm cái gì mà cứ dính chặt thế nhỉ?

"Tất cả mọi người trên thế giới đều sợ ta, chỉ có người là không sợ." Mặt hấn dán chặt ở cổ của nàng nói thì thào, làm cho Thu Y có loại ảo giác như trở lại khoảng thời gian tốt đẹp trong căn phòng nhỏ của hai người tại vùng núi rừng .

"Y Y, người ta rất nhớ người."

Được lắm, tiểu tử kia lại dám sử dụng chiêu này! Hấn biết rõ rằng nàng thích nhất khuôn mặt nhỏ nhắn lại xinh đẹp đáng yêu của hấn, chỉ cần hấn áp sát khuôn mặt vào, đầu óc nàng sẽ trở nên trống rỗng, nói cái gì cũng được.

Mà sau khi Tụ Long Hồn khôi phục lại bộ dáng người lớn, bộ dáng tuấn mỹ tuyệt ấy lại càng làm cho người ta không dám nhìn gần...

Đúng! Không sai! Cho nên từ nãy đến giờ Thu Y vẫn luôn luôn cương quyết chỉ ngắm hoa, nhìn hồ, chứ không nhìn hấn.

"Y Y, chẳng lẽ người không nghĩ đến ta sao?"

Sóng điện của mỹ nam thật mạnh, nàng kháng cự: "Chắc chắn là không."

"Ta biết người giận ta không cáo mà biệt, nhưng đó là bởi vì ta tức giận, trái tim của ta bị thương, ta nhặt những đồ cùi lừa chết tiết kia đổi lấy bạc mua lễ

vật muốn tặng ngươi, ngươi lại cự tuyệt, là nam nhân không ai có thể nuốt nổi con giận này! Nhưng mà khi ta chạy về đến cung Yên Lạc, ta liền hối hận, ta chưa bao giờ biết ta có thể lại nhớ ngươi đến thế, ta lại xông về đi tìm ngươi, lúc đó lại không thấy ngươi nữa, ta đã tìm, tìm lâu lắm, lại phát hiện giấy của ngươi ở trên bờ sông, ta cho rằng..."

"Ta chết rồi chứ gì?"

Hắn đau thương gật đầu, "Thiếu chút nữa ta cũng muốn đi cùng với ngươi rồi."

Sóng điện của mỹ nam siêu mạnh, nàng lại kháng cự!

"Tại sao lại cần ta?"

"Bởi vì ta trúng phải độc tình, mà cách giải độc chính là phải dùng máu của người thật tình với mình."

Nàng nhàu mày, rồi mới gật đầu, "Cho nên máu của ta là máu người thật tâm nên đã giải được chất độc của ngươi?"

"Không sai."

"Vậy bây giờ ngươi còn có mặt mũi mà nói rằng, ta đối với ngươi là không thật tâm nữa không?" Nghĩ đến mình bị vu oan như vậy nàng cảm thấy cực kỳ uất ức.

"Ta biết ta sai rồi."

Chỉ đơn giản như thế đã đầu hàng, không giải thích gì thêm nữa sao? Cái gì đã khiến cho Tiểu Ma Vương bá đạo lúc này lại biến thành con cừu nhỏ mềm mại như vậy? Thu Y có phần thụ sủng nhược kinh.

"Sau khi tách nhau ra, ta rất nhớ ngươi."

"Nghĩ nhớ ta ư, tại sao lại còn phải thuộc hạ đi khắp nơi tìm nữ tử giống như ta? Ngươi nói đi, ngươi đã cùng với bao nhiêu nữ nhân ở sơn trại này rồi?"

"Không có, không có mà, ngươi xem..." Hắn đột nhiên buông tay xuống, lấy ra từ trong lồng ngực một tấm giấy, mở ra rồi mới đặt vào lòng bàn tay nàng thật cẩn thận.

"Đây là cái gì?"

Nàng vừa mở ra đã thấy ngay, nhận ra đây chính là thứ đồ gì đó mà lúc trước hắn nhìn chăm chăm không rời, đó là một bức họa.

Nói rõ ràng hơn một chút... Là bức họa một nữ nhân.

"Ngươi đưa ta cái gì đây..." Nàng lấy tay vò thành một cục, rồi vứt lại trên thân hắn, xoay người thuận tiện bỏ đi.

"Y Y, chuyện gì vậy?"

"Ngươi luôn miệng nói nghĩ nhớ ta, nhưng lại lấy bức họa nữ nhân khác cho ta xem, là thế nào? Chính đốn người sao?" Nàng dùng lực đẩy hắn ra, nếu như hắn vẫn là tiểu hài tử đáng yêu, nàng mới không bỏ được hắn, nhưng hiện tại... Xú nam nhân! Tránh ra!

Bạn đang đọc truyện *Khắc Tinh Ở Đâu Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Hắn cũng không chịu nhượng bộ, gương mặt xinh đẹp tràn ngập sự khó hiểu lẫn tổn thương, "Tại sao tức giận? Người trong bức tranh kia rõ ràng là ngươi mà."

"Ta sao?" Nàng nhặt cục giấy ở trên mặt đất kia lên, mở ra đưa mắt nhìn kỹ lại một lần nữa. "Này... Đâu có giống ta?"

"Có mà, ngươi mở to mắt mà nhìn đây này, đôi mắt sáng như sao thật xinh đẹp."

Rõ ràng đây là cá lồi mắt!

"Còn có cái mũi nho nhỏ, cao thẳng kia nữa."

Rõ ràng vẽ bị méo mà!

"Cái miệng anh đào nho nhỏ kêu gọi."

Là một cái mồm to như bồn máu mới đúng chứ?

"Mặt trái xoan..."

Kia chắc chắn là quả táo Fuji rồi...

Hắn miêu tả người trong tranh bằng những lời hoa mỹ một hồi lâu, mỗi một lần miêu tả đều như giọt mật ngọt ngào, khiến cho con giận trong lòng nàng cũng từ từ tan biến. "Được, cứ cho người trong tranh là ta... Người vẽ bức tranh này kỹ thuật thật quá tồi tệ!" Đem một đóa hoa vẽ thành một cây dưa, thật sự bội phục tới cực điểm. "Rốt cuộc thiên tài về bức tranh kia là ai? Quả thực có thể gọi hắn là Picasso cổ đại được rồi."

"Là ta vẽ đấy."

"Cái gì?" Nàng xem người trong bức tranh kia tuyệt đối được vẽ hoàn toàn không giống, vẻ đẹp tự nhiên của nàng được vẽ lại một chút cũng không giống, nhưng mà... phải nói ánh mắt của nàng vẽ thật sự rất có thần. "Không ngờ người lại chính là đường kim giáo chủ của ma giáo."

Hắn sững sờ một phen, sau đó nâng cái gương mặt tuấn mỹ tuyệt trần rực rỡ đến chói mắt lên, làm cho nàng nhìn mà thấy tim không khỏi đập loạn như chú nai con.

"Y Y, vậy người là nguyện ý ở lại rồi hả?" Lúc này vị giáo chủ ma giáo vĩ đại lên tiếng hỏi nàng.

"Ta tới đây vốn là để tuyển làm đầu bếp nữ." Xem ra còn có một người so với giáo chủ ma giáo vĩ đại kia lại càng vĩ đại hơn, không kiêu ngạo không siểm nịnh.

"Kỳ thật người không cần phải vất vả như vậy, ta có thể nuôi người!" Giáo chủ ma giáo vĩ đại chủ động mở miệng muốn Kim Ốc Tàng Kiều rồi.

"Ta có tay có chân, vì sao phải để cho người nuôi dưỡng?" Một vị nữ tử nào đấy so với giáo chủ ma giáo lại càng vĩ đại, càng có chí khí hơn, không muốn dựa vào nam nhân.

"Ta đã nghĩ sẽ nuôi dưỡng người." Rất hiển nhiên Giáo chủ ma giáo vĩ đại muốn sử dụng chiêu trò xấu xa.

"Ta không muốn để cho người nuôi." Đối phương ác hơn, kiên quyết vô tình từ chối.

"Tại sao?" Rất hiển nhiên, giáo chủ ma giáo vẫn không chịu hết hy vọng.

"Không tại sao hết." Đối phương cũng rất có kiên nhẫn cự tuyệt hẳn một lần nữa.

"Người lại vẫn đang giận ta?" Lần này giọng nói buông ra vẻ ôn nhu, có chút ân hận lại thoáng vẻ bất an.

"Ta chưa hề nói là không tức giận." Ngữ khí trả lời vẫn là băng lãnh khách khí.

"Tất cả mọi việc ta đã nói xin lỗi rồi mà." Lần này giọng điệu lại thay đổi, giáo chủ ma giáo vĩ đại hiển nhiên có dấu hiệu thẹn quá hoá giận.

"Thực xin lỗi người hiểu lầm rồi, ta giận ta." Nàng vẫn như cũ bất vi sở động.

"Lý Thu Y, người đừng khinh người quá đáng, ta đúng là giáo chủ ma giáo." Quả nhiên là thẹn quá hoá giận rồi.

"Vậy thì sao?" "Bần tiện bất năng di, uy vũ không khuất phục." (Nghèo hèn không thay đổi tính tình, quyền lực không khuất phục được ý chí)

"Người - "

"Mất hứng, ta đến nhà khác tìm việc." Nói xong, nàng thuận tiện đứng dậy muốn rời khỏi.

"Chờ đã... Chờ một chút? Được rồi, người thích làm cái gì thì làm cái ấy đi! Chỉ cần người đồng ý ở lại."

"Được, ta có điều kiện, ta muốn cách đối xử trong công việc, ta..."

"Đã nói rồi mà, chỉ cần người đồng ý ở lại, cái gì ta cũng đáp ứng... Này! Người lại có chuyện gì vậy?" Tự Long Hồn vội vàng kéo nữ tử vừa đứng dậy định rời đi lại, không thể nỡ hà hiếp.

"Người không tôn trọng ta."

"Ta... Nào có?" Hắn thật oan uổng!

"Vậy người đáp ứng ta, người phải tôn trọng ta theo như lời nói, mà không phải là tự mình hiểu sai ý trong lời nói của ta."

"Người!"

"Như thế nào?" Nàng nâng cằm nhỏ lên nhìn sát vào hắn.

Nhìn thấy nàng rất sống động đứng ở trước mặt mình, lại còn tức giận với hắn như vậy, rốt cuộc đối với việc không cách nào được nhìn thấy nàng, phải nhớ thương đến khó chịu, sống không bằng chết này mà nói, hắn cảm thấy mình hoàn toàn đang ở trong mộng.

"Ta... chỉ sợ không chu toàn với người thôi?" Chỉ cần nàng nguyên ý ở lại, muốn mạng của hắn cũng được! Hắn muốn nói như vậy với nàng, nhưng mà nhận thấy nàng chưa hết cơn giận, nói ra cũng vô ích.

Cứ như vậy, Ma chủ đại nhân vĩ đại, phá lệ bại trận rồi.

Nấp ở một nơi bí mật gần đó tất cả ánh vệ đều tròn mắt há hốc mồm, người trốn ở trên tàng cây, sau bụi cây, kể cả.

Đại nam nhân thiên hạ vô địch, lại thua tiểu nữ nhân mà đến một cơn gió thổi cũng ngã ấy, này... Thật sự là không sao tưởng tượng nổi!

Từ đó, trong cung Yên Lạc xuất hiện một người đầu bếp nữ nhỏ nhỏ. Bộ dáng của nàng không thể gọi là đẹp, bởi vì trên mặt có vết sẹo bóng xấu xí nhưng cũng không có thể gọi là xấu, bởi vì bên nửa mặt còn lại kia lại xinh đẹp như thiên tiên, nhất là lúc nàng nở nụ cười, trong nháy mắt vẻ đẹp xấu đều không quan trọng nữa rồi. Cuối cùng mọi người cũng nhìn thấy cái gì gọi là nụ cười như tâm gió xuân.

Nàng rất được sủng ái, bởi vì chủ nhân cung Yên Lạc rất yêu thích nàng, tất cả mọi người đều biết! Nàng cười, Ma chủ cũng sẽ cười; nàng không vui, Ma chủ sẽ muốn giết người.

Hai người có quan hệ mờ ám gì đó sao? Hình như là không có.

Tiểu đầu bếp nữ mỗi lần nhìn thấy Ma chủ cũng giống như con chuột nhìn đến mèo vậy, có thể trốn rất xa thì sẽ trốn rất xa.

Mà Ma chủ luôn luôn không thiếu nữ nhân chủ động theo đuổi, nhưng lại cực kỳ khác thường, cứ vừa nhìn thấy nàng tựa như ong mật nhìn thấy hoa vậy, cứ nhìn chăm chăm không rời. Tất cả mọi người đều suy đoán Ma chủ bắt đầu biết yêu rồi, sống đến hai mươi lăm tuổi, lần đầu tiên biết yêu rồi.

Mà mối tình đầu nam nhân đều rất điên cuồng, hành vi của hắn lại không sao lý giải được.

Đối với tiểu đầu bếp nữ hắn rất yêu thương. Có thể nói hắn yêu thương đến mức gấp gáp, nhìn người ta chăm chú, bất luận là ai, hễ là người khác phái mà tiếp xúc với nàng, đều có kết cục bi thảm. Cho nên tất cả nam nhân làm việc tại phòng bếp, đều bị Ma chủ phái đi làm công việc nặng nề, chỉ sợ tiểu đầu bếp nữ của hắn phải chịu khổ, hơn nữa nếu không có việc gì không được đến gần nàng trong vòng một trăm thước.

Nếu vậy làm sao có thể làm việc ở chung dưới một mái nhà đây? Nhưng mà, Ma chủ ra lệnh ai dám không nghe? Cũng không phải là mình sống đã quá thọ rồi chứ! Lại nói thí dụ như, hôm nay là ngày nghỉ thứ hai trong tuần của tiểu đầu bếp nữ, đồng thời cũng là ngày nghỉ thứ hai trong tuần của Ma chủ.

Tiểu đầu bếp nữ nghỉ ngơi là vì đi dạo chung quanh góc nghiêng một chút, Ma chủ nghỉ ngơi là vì chăm chú quan sát xem tiểu đầu bếp nữ đi nơi nào để ngắm nghía nhìn góc một chút. Dần dà, trong cung Yên Lạc từ trên xuống dưới mọi người biết rõ một sự kiện!

Giáo chủ ma giáo, người luôn luôn tự nhận là thiên hạ vô địch, đã gặp phải "đệ nhất khắc tinh" cả đời rồi!

Tại phòng bếp, đang trong giờ làm việc tiểu tử vừa rửa chén vừa nói chuyện phiếm "Thỏ Đậu ca, người nói năm nay đại hội võ lâm liệu Ma chủ có xuất hiện trở lại để tranh đoạt ngôi vị nữa không?" Lục Đậu tò mò hỏi.

"Có chứ? Năm trước bởi vì tâm tình Ma chủ không tốt, chẳng muốn xuất môn, cho nên mới để cho tên Hàn Liệt kia ngồi trên vị trí Võ Lâm Minh Chủ." Thỏ Đậu rửa xong một cái khay. Nói đến hai người mang tên của loại đậu kia, thực ra họ vốn không phải có tên như vậy, chẳng qua gia nhập cung Yên Lạc chính thức trở thành đệ tử trong cung, lại được chính ma chủ gọi mình trước, phần lớn mọi người ở đây đều có cái tiểu danh loại như người qua đường này.

Bọn hắn một người tên là Thỏ Đậu, một người tên là Lục Đậu coi như có thể nghe được, có người còn gọi là Đậu Đậu Đại Cá Tù, mới thật là thiếu chút nữa đâm đầu vào cây để tự sát!

Nhưng mà, người nào dám to gan phản kháng Ma chủ?

"Thỏ Đậu ca, Ma chủ của chúng ta thật sự rất lợi hại sao?" Lục Đậu rất tò mò hỏi, gần đây nhìn thấy những hành vi điên cuồng của ma chủ, dù thế nào cũng cảm thấy không uy phong lắm lắm khi thể giống như trong truyền thuyết.

Đương nhiên đối với những thuộc hạ như bọn hắn mà nói, Ma chủ vẫn luôn cực kỳ hung hãn tàn nhẫn! Cũng chỉ có với cô nương Thu Y mắt nhắm mắt mở kia, Ma chủ mới có sự đối xử khác hẳn đến một trời một vực.

"Đương nhiên rồi, ta hỏi người, vậy võ công của Võ Lâm Minh Chủ tiền nhiệm Lý Ngọc Phong như thế nào?" Thỏ Đậu hỏi.

"Nghe nói Lý thị thân kiếm nhà bọn họ là do các thế hệ tổ tiên truyền lại, cho tới bây giờ đã trở thành thiên hạ vô địch thủ, cũng có người kể là Võ Lâm

Minh Chủ tân nhậm cũng là do cưới đại tiểu thư Lý gia mới đạt được tuyệt thế võ công này đây."

"Không sai, đúng là lão Minh Chủ cả đời trung hậu lại bị bại bởi một người."

"Chẳng lẽ là..."

Thỏ Đậu gật gật đầu, kiêu ngạo mà nói, "Khi đó thần công của Ma chủ mới ở bước sơ khai, đã tự cho mình là ‘thiên hạ đệ nhất chính phái’ khai đao thử xem màn phi tiêu hoa rơi của hân."

"Rất lợi hại sao?"

"Ta cũng chỉ mới xem qua một lần, nhưng là cả đời khó quên, Ma chủ ra tay phi tiêu hoa rơi, có cảm giác trước mắt mình như có hoa rơi bay tán loạn, còn chưa lấy lại được tinh thần, ba mũi tiêu kia đã nhập trái tim"

"Oa! Ba tiêu đều trúng trái tim?" Chuẩn như thần, lại quá hung ác? Vừa thuận tiện ra tay ba mũi tiêu, tuyên bố không cho người ta sống.

"Vậy sao, nếu không có người đứng lúc ấy cứu Lý Ngọc Phong đi, Lý thị thần kiếm kia chỉ sợ thành tuyệt học thất truyền rồi."

"Ma chủ thật là lợi hại." Trên mặt Lục Đậu tràn ngập ý sùng bái.

"Lục Đậu, nhìn dáng vẻ của người, hẳn chưa được nhìn thấy hình dáng của Ma chủ hả?" Thỏ Đậu cười đến cực kỳ thần bí.

Lục Đậu lắc đầu, "Ta chẳng qua chỉ là một thân phận hèn mọn, với công việc rửa chén nhỏ nhoi, nếu có thể trở thành đệ tử chính thức của cung Yên Lạc đã là phúc ba đời nhà ta rồi, đâu dám có cơ hội được nhìn thấy Ma chủ chứ?"

"Cũng phải, Ma chủ cũng không phải là người bình thường có thể nhìn được."

"Chẳng lẽ bộ dáng của Ma chủ... Thật kỳ quái sao?" Chắc là phải khác thường so với mọi người, lại có dung mạo khác thường nữa chứ, mà lại có phần... làm cho người ta khó có thể tiếp nhận.

"Hân..." Ngay lúc Thỏ Đậu há mồm mà vẫn chưa kịp nói tiếp, chỉ thấy một dáng người giống như pho tượng tuyệt đẹp tôn quý đứng lặng ở cửa phòng bếp, toàn thân mặc trang phục xinh đẹp, bên phải ngực thêu một đóa sen hồng nở rộ, làm cho dáng người cao ngất tuấn tú của hân càng được tôn thêm vẻ thanh lịch, tràn ngập phong thái thần bí.

Mà khiến cho người ta kinh diễm chính là dung nhan tuyệt mỹ kia của hân, lại không cho phép người khác có địch ý muốn tiếp cận, lại càng làm phần xinh đẹp kia trở thành khí chất càng khiến người ta mất hồn.

Theo như đồn đại, giáo chủ Ma giáo lạnh lùng, mon mọn đào tạc, nhưng lại hi nộ vô thường, tâm ngoan thủ lạt. Mà giờ phút này, vẻ mặt tuấn mỹ của hân phủ kín hàn khí, ánh mắt sắc bén liếc nhìn chung quanh, như là đang tìm người nào đó một dạng.

"Nàng đâu?"

Người nào? Ngay người hai người không hẹn mà cùng nghĩ như vậy, hẳn cho rằng bọn họ có thuật đọc tâm sao? Không có đầu không có đuôi, ai mà biết ai là ai?

Tự Long Hồn trừng mắt nhìn hai người há hốc mồm, mà Thỏ Đậu do nhiều tuổi hơn một chút, lập tức phục hồi lại tinh thần.

Tất cả cung Yên Lạc... A...! Không, cho dù là tất cả giang hồ, toàn bộ thiên hạ, đã làm cho Ma chủ cao cao tại thượng như vậy tìm đông tìm tây, cũng chỉ có một người.

"Tiểu Y sao? Nàng ấy không có ở nơi này." Thỏ Đậu cung kính nói.

Nhưng Tự Long Hồn không rời đi ngay lập tức, nhưng mặt không chút thay đổi, trừng mắt nhìn Thỏ Đậu, giọng điệu lạnh lẽo hỏi: "Người gọi nàng là Tiểu Y?"

Bạn đang đọc truyện *Khắc Tinh Ở Đâu Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Thỏ Đậu lập tức đổ mồ hôi lạnh, cảm nhận được ánh mắt lạnh như băng đang nhìn chăm chăm mình, hai chân đã cố hết sức chống đỡ thân thể để không bị ngã.

"Người và nàng quen biết nhau sao?" Tự Long Hồn đi từng bước tới gần.

"Không quen, không quen." Thổ Đậu sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, ra sức lắc đầu, giọng nói đứt quãng.

Lục Đậu đứng ở bên cạnh cũng run run, sắc mặt tái nhợt đi.

"Là nàng bảo người kêu nàng là Tiểu Y à?" Ngữ khí của hắn càng thêm lạnh lẽo.

"Không phải." Giọng nói của Thổ Đậu trở nên hoảng loạn khẩn trương.

"Người có ý đồ gì với nàng đúng không?" Giọng nói lạnh lẽo cộng thêm vài phần sát khí khiến người ta sợ hãi.

"Không có, không có." Ôi mẫu thân ơi, con không còn cơ hội sống sót để về thăm mẫu thân nữa rồi!

Thổ Đậu thảm hờ hét.

"Nàng đáng yêu như vậy, xinh đẹp như vậy, tại sao người lại không có ý đồ gì với nàng?"

Là sao kia? Lão đại, nói không có cũng không được sao? Thổ Đậu và Lục Đậu trợn mắt há hốc mồm nhìn chủ tử, không khỏi nghĩ: Có phải những người chỉ thích nam nhân đều như vậy không? Hay chỉ có Ma Chủ đại nhân của bọn họ mới như vậy?

"Người đang nói dối, đúng không?"

Thổ Đậu không biết nên trả lời thế nào, chỉ có thể lắc đầu theo bản năng.

"Bản gia đang hỏi người, người khinh thường không thèm trả lời sao?"

"Ma Chủ tha mạng! Thuộc hạ thật sự không có mà!" Hai chân Thổ Đậu mềm nhũn, không ngừng run rẩy, sau đó quỳ xuống dập đầu.

"Không được, vì đề đề phòng, bản gia..." Tự Long Hồn xuất ra ba cây phi tiêu.

Thổ Đậu vừa thấy, sắc mặt trắng xanh, chỉ nghĩ mạng sống của hắn sẽ chấm dứt tại đây!

"Ồ đó làm cái gì? Bữa tối còn chưa chuẩn bị, còn không vào chuẩn bị đi, đứng đó làm gì?"

Giọng nói của một nữ tử vang lên, hơi lạnh lùng, hơi xa cách, khiến ba nam nhân nghe thấy cũng hơi run sợ.

"Y Y..."

"Đại thiếu gia, không làm được gì thì không nên ở chỗ này làm vướng chân vướng tay ta, cứ đứng ở đây thì ta làm việc kiểu gì?" Thu Y không để ý đến khuôn mặt vui vẻ của Tự Long Hồn, cố ý lạnh lùng nói.

"Y..." Thổ Đậu muốn cầu cứu, lại bị ánh mắt lạnh lẽo như muốn giết người của Ma chủ quét qua, đành nuốt những lời còn lại vào trong bụng.

Kỳ thực Thu Y đều biết hết, bởi vì ngay từ đầu nàng đã ngồi ở trong góc ngồi hóng mát, cũng nghe được không ít chuyện có liên quan đến cung Yên Lạc và Tự Long Hồn.

Vốn không muốn nghĩ nhiều bởi vì nàng còn chưa có ý định tha thứ cho hắn, nhưng là hắn lại dám ra tay với người vô tội...

Nàng có giận hắn, cũng không bao giờ để cho hắn tùy ý giết người.

"Chúng ta bắt đầu chuẩn bị bữa tối, đại thiếu gia có ngoan ngoãn vào trong phòng chờ ta hay không?" Ý tứ rất rõ ràng, nàng không cho hắn động thủ.

"Y Y, tối hôm nay ăn cái gì?" Tự Long Hồn giống như một tiểu hài tử mong chờ được ăn McDonald's kéo tay nàng.

"Ăn khoai lang nướng nhé."

"Cái này không phải món ăn bình dân"

à... Không sao, chỉ cần là Y Y làm nhất định ăn sẽ rất ngon."

Thu Y trừng lớn mắt nhìn Tự Long Hồn, dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn hắn, muốn hắn phải biết nhân gian khó khăn, kể cả hắn là công tử cũng phải biết rằng khoai lang chứa nhiều chất dinh dưỡng ăn lại ngon.

Aizz! Y Y có bỏ độc được, Ma Chủ cũng sẽ ăn! Thổ Đậu cùng Lục Đậu không tự chủ được thảm nghĩ.

"Ta muốn đi đào khoai."

"Ta giúp ngươi."

Thu Y định cự tuyệt, nhưng là...

"Cũng tốt, ta không muốn làm dơ đôi giày mới của mình."

"Nếu ngươi muốn đôi giày khác, ta sẽ mua cho ngươi."

"Kiếm tiền rất khó, ngươi thừa tiền quá nhỉ."

"Được! Tất cả đều nghe theo ngươi."

"Tại sao lại không có chủ kiến như vậy?"

"Bởi vì lời nói của lão bà là vàng là ngọc!"

"Ai là lão bà của ngươi? Không được nói bậy làm ta mất giá, nếu ta không gả được cho ai, ngươi nhất định phải chết!"

"Tốt nhất là không gả được cho ai, ta sẽ cưới ngươi."

"Thần kinh!"

Cứ như vậy, hai người như phu thê đầu võ mồm, nhưng mà... Đó là Ma chủ cao cao tại thượng không ai bì nổi đấy! Chưa có kẻ nào dám lại gần hấn một bước, nhất là nữ nhân.

"Thỏ Đậu ca, cái nha đầu xấu xí kia..." Lục Đậu mới nói một nửa, lập tức bị Thỏ Đậu lấy tay che ở miệng.

"Này! Ngươi không muốn sống nữa à?"

Lục Đậu kéo tay Thỏ Đậu xuống, há mồm thờ dốc hỏi, "Rốt cục nàng là ai? Sao Ma Chủ vừa thấy nàng, sát khí trên người bỗng tiêu tán hết, rồi sau đó còn phát ra ánh sáng hòa bình, quả thực rất giống với một vị cao tăng!"

"Khắc tinh!" Thỏ Đậu cười hề hề nói.

"Khắc tinh?" Chỉ là một đầu búp nhỏ mà thôi, thật sự thần thông quảng đại như thế sao?

"Tất cả mọi người sống trên đời đều sẽ phải gặp một khắc tinh của cuộc đời mình, ở trước mặt nàng uy phong cái gì, bối cảnh thân thế cái gì, võ công xuất chúng cái gì, đều vô dụng hết, cố gắng hết sức, chỉ cần nàng vui vẻ là đủ."

Lục Đậu cũng không hiểu rõ lắm, mà phải sau một thời gian, bỗng có một ngày hấn nhìn thấy Thu Y tươi cười, mới hiểu rõ lời nói của Thỏ Đậu.

Nụ cười của nàng, đáng giá để cho người khác nỗ lực bảo vệ.

Chẳng qua những người khác không có cơ hội, bởi vì nụ cười này thuộc quyền sở hữu của một nam nhân khác, nam nhân đó rất yêu nàng còn gặt gao chiếm lấy nàng không tha.

Buổi tối, Thu Y vừa mới tắm rửa thơm tho muốn lên giường ngủ một giấc thật ngon, vừa mới nằm xong, lại phát hiện có cái gì đó không đúng lắm. Sao hôm nay nàng cảm thấy giường rất chật nhỉ? Nàng xốc chăn bông bên cạnh lên, quả nhiên nhìn thấy tên yêu nghiệt đang nằm ở bên kia. Tóc dài đen nhánh rồi tung phất lên trên khuôn mặt tuấn mỹ, ánh trăng sáng tỏ đêm nay chiếu vào lên thân thể hấn, hình thành một màu bạc lấp lánh, trông rất lười nhác, trông rất tôn quý, bên môi mím cười, nhưng là đôi mắt đang nhìn nàng chăm chú lại nóng rực, sắc bén, tạo ra một ngọn lửa nhỏ như muốn ăn tươi nuốt sống người khác.

Nam nhân mỹ lệ như vậy, sẽ khiến nữ nhân vì hấn mà điên cuồng sao? Thu Y phát hiện bản thân mình cũng nằm trong số nữ nhân đó.

Nhưng quan trọng là dù hấn có muốn nằm, cũng phải biết đây là giường của nàng chứ, sao lại tới đây tranh giường với nàng?

"Ngươi ở trong này làm cái gì?" Nàng có ý giả ngu hỏi, nàng không mù, dĩ nhiên nàng có thể nhìn thấy được nụ cười âm thầm của hấn. Một sắc lang có dục hóa đốt người!

"Đương nhiên là ngủ rồi!" Vừa mới nói xong, hấn liền đè lên người nàng.

"Long Hồn, ngươi đã nói sẽ không cưỡng ép ta..." Nàng còn chưa có nói xong, bàn tay to ấm áp của hấn đã tự tiện xâm nhập vào trong vạt áo của nàng.

"Ta đâu có cưỡng ép ngươi đâu!" Tay hấn lúc nặng lúc nhẹ đốt lên ngọn lửa nóng chạy khắp toàn thân nàng, giọng nói khàn khàn kêu gọi lẩm bầm bên tai nàng, "Ta chỉ là muốn ôm ngươi ngủ giống trước kia."

"A!" Thu Y nhin không được kêu nhỏ ra tiếng, bởi điểm nhỏ mẫn cảm trên bầu ngực của cô bị hấn xoa bóp, từng đợt khoái cảm khiến nàng trở nên suy yếu, nhin không được bật ra tiếng rên rỉ mất hồn.

"Trước kia... Chúng ta không ngủ như vậy."

"Là sao? Sao ta không nhớ rõ nhỉ?" Hấn xấu xa nói.

Hấn cúi đầu cắn lên môi của nàng, hơi thở dồn dập phả vào bên tai nàng "Của ta...Chỗ này là của ta... Ngươi là của ta, thân thể ngươi cũng là của ta."

Vừa nói xong hấn ấn xuống một nụ hôn thật sâu trên thân thể nàng, cực kỳ giống với một ký hiệu riêng.

"Long Hồn, đừng như vậy..."

Hấn bắt mắt trước sự kháng cự của nàng, tay bắt được vạt áo của nàng, liền thô bạo xé rách, lộ ra bra đẹp mê người. (#vì sao cổ đại lại có bra? Đây là sự thật, tỷ này may áo bra để mặc =>), thông cảm tư tưởng của tỷ ấy thuộc về hiện đại. Ta để nguyên là bra giống trong cv đây chứ không phải tự chế đâu.)

"Ngươi thật sự là rất đặc biệt, dám làm ra loại áo yếm này để mặc, nhưng mà, ta thật cao hứng, ta sẽ không để cho ngươi dùng quỷ kế này để hấp dẫn ta." Cách lớp áo, bàn tay của hấn vô nhẹ, thưởng thức loại áo yếm thiết kế đặc biệt khiêu gợi này.

Thu Y rất muốn nói với hấn kinh nghiệm may áo của nàng không hữu hạn như vậy, hơn nữa vì ở đây không có viên tơ, không có vòng thép, chứ nàng còn có thể thiết kế ra loại nội y khiêu gợi hơn nữa, thậm chí là nội y sexy, khi đó chẳng phải hấn sẽ phun máu mũi sao?

Hình như hấn nghĩ đến cái gì đó, dùng tay kéo roi váy của nàng, quần lót màu trắng cũng hiện ra trước mặt hấn.

Hấn nhìn quần lót tam giác nhỏ màu trắng, mặt đều đỏ, ánh mắt đắm chìm."Y Y, ngươi thật đẹp."

"Sắc lang!" Nàng thẹn thùng nâng chân muốn đá hấn, lại bị hấn bắt được, rồi thừa cơ vuốt ve đôi chân thon dài trắng nõn của nàng."Không cho sờ loạn... A!"

Nàng không thể tin được hấn lại có thể âu yếm với nàng như vậy, thật không có tiền đồ, hấn không có màn dạo đầu, thậm chí còn luyến tiếc không cởi quần lót của nàng ra, hấn nghĩ cứ để như vậy rồi xông vào à?

Có phải nhanh quá rồi không? Trong ấn tượng của nàng mọi thứ diễn ra không nhanh như vậy? Hấn quá mức nóng vội, nên đã quên màn dạo đầu rồi à?

"Đau quá!" Bàn tay nhỏ bé của nàng đặt trên ngực hấn, đầu đỏ mồn hôi lạnh muốn đẩy ra hấn.

"Y Y!" Dục vọng của hấn mới xâm nhập vào một chút, nụ hoa âm áp chặt chẽ không ngừng co rút lại, gây cho hấn khoái cảm trước nay chưa từng có, khiến hấn muốn ngừng mà không được, luyến tiếc thối lui.

"Tự Long Hồn, ngươi dám đi vào, ta sẽ vĩnh viễn không để ý đến ngươi nữa!" Nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói. Vừa nghe nàng nói vĩnh viễn không để ý đến hấn, trong lòng hấn rung mình, thật vậy sao? Nhưng mà...Ồ trong thân thể nàng... Thật thoải mái...

Hấn không tự chủ được lại tiến thẳng vào một hai phân, tuy rằng sự chuyển động này không lớn, nhưng lại kích thích nơi ẩn cảm của nàng khiến nàng thêm đau đớn.

"A!" Nàng lại kêu to một tiếng, "Xú nam nhân, ta sẽ không để ý đến ngươi nữa!" Thống khổ và ủy khuất, rốt cục không nhịn được nữa, nước mắt rơi đầy mặt.

"Được, được, được, ta không tiếp tục, ngươi đừng khóc nữa!"

Hấn lưu luyến rời khỏi thân thể ngọt ngào của nàng, rồi mới níu non ôm thiên hạ của mình vào trong lòng, nhẹ nhàng vỗ vai nàng, thân mật lau đi giọt lệ trên mặt nàng.

"Y Y, đừng khóc, ta đã rút ra rồi, không chạm vào ngươi nữa rồi."

Bạn đang đọc truyện *Khắc Tinh Ở Đâu Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Nàng tức giận dậm lên ngực hấn."Ngu ngốc! Ngu ngốc! Sao kỹ xảo trên giường của ngươi kém vậy? Không phải lúc nào tên rầm thú nhà ngươi cũng tự xưng là thiên hạ vô địch sao? Ma Chủ cái gì, chẳng lẽ người là xử nam sao?"

Hấn không phản bác nàng, nhưng mà gương mặt tuấn tú ửng hồng muốn nóng lên.

Thu Y quên là mình đang khóc, nước mắt óng ánh trong suốt đọng lại trên lông mi, chớp mắt, nước mắt như hạt châu lăn xuống má. Nam nhân mặt dày đến nỗi dạn còn không thể xuyên qua được này lại xấu hổ đỏ mặt thành như vậy sao? Nhưng mà, mỹ nam chính là mỹ nam, mặt càng hồng nhin càng triu mến, càng thêm kích thích dục vọng vô hạn trong lòng hủ nữ.

Trong lòng nàng còn tràn ngập tội nghiệt, cho rằng bản thân lại động tâm với một tiểu nam hài năm, sáu tuổi thì thật không bình thường nên không ngừng quở trách bản thân.

Nhưng mà hiện tại, hắn là một đại nam nhân đấy! Nhưng hắn cũng chỉ hơn nàng năm tuổi, nếu nàng động cái là có ý niệm tà ác, thì có được coi là tội nghiệt không?

Không biết tại sao, mới nghĩ như vậy, thân thể của bất đầu nóng lên.

Nhưng mà, kỹ xảo của hắn thật tệ quá.

"Người nói cho ta biết, người đã ôm qua nữ nhân nào chưa?" Bộ dạng của hắn thật mê người, thật ngon miệng, mới nhìn đã thích, nữ nhân gặp hắn sẽ cảm thấy xuân tình nhộn nhạo phải không?

Nửa đêm trèo lên giường nữ nhân sờ soạng lung tung, khẳng định là đã có kinh nghiệm từ trước rồi.

Hơn nữa nàng xem qua rất nhiều phim truyền hình diễn giáo chủ Ma giáo, mấy tên đó đều là đồ háo sắc, thay nữ nhân như thay áo, còn chọc ghẹo con gái nhà lành, làm hình tượng Ma chủ trong mắt mọi người càng thêm xấu đi.

"Hừ! Nữ nhân đi theo ta không thiếu, nhưng ta chỉ muốn ôm người."

Nghe hắn như vậy nói, thì đích thực hắn là cao thủ tình trường, hơn nữa còn là quý háo sắc.

Đợi chút! Tại sao nghĩ đến chuyện có rất nhiều nữ nhân muốn ăn hắn, trong lòng nàng còn lại có cảm giác ê ẩm? Chẳng lẽ nàng đang ghen?

"Người có làm vậy với nữ nhân khác không?" Nàng có chút kinh ngạc, mong rằng hắn chưa làm gì, như thế bán hắn đi sẽ có giá hơn.

"Có... Một lần, đó là do lão già an bày."

A! Không phải xử nam sao? Trời ơi, giá bán lại phải giảm đi một chút rồi.

Nhưng mà, nghe hắn nói hắn đã ôm nữ nhân khác, toàn thân Thu Y cảm thấy cực kì không thoải mái.

Thật không thoải mái gì hết.

"Vậy sao kỹ xảo của người lại tồi tệ như vậy? Nàng ta không chỉ bảo cho người sao? Phải biết rằng kỹ xảo trên giường của nam nhân là nền tảng để xem người có xứng là nam tử hán hay không." Nàng lạnh mặt tức giận nói, biết bản thân đang giận chó đánh mèo.

"Ta cũng không biết. Nhưng mà nữ nhân này cứ bám lấy ta, ta không chạm vào nàng còn giết nàng nữa."

Xung quanh trở nên trầm mặc.

Thu Y lặng lẽ dời khỏi vòng ôm của hắn, hắn lại lạnh mặt, hai tay vươn ra, ôm nàng trở lại.

"Tại sao muốn né tránh?"

"Nàng không hợp với người thì người đuổi nàng đi, tại sao lại động thủ giết người?" Lúc này nàng còn vừa khóc vừa đánh hắn, chẳng phải nếu là nữ nhân khác sẽ bị giết chết rồi sao?

Nhìn thấy nàng bất an, hắn vội vã dí sát vào mặt nàng, "Y Y, người và nàng ta không giống nhau."

"Đến cùng nàng ta đã làm ra chuyện gì với người?" Nàng phải cẩn thận không để tái phạm, miễn sao giữ được cái mạng nhỏ này là ổn rồi.

"Nàng ta... Nàng ta nghe theo lời phụ thân ta làm ra chuyện đại nghịch bất đạo."

"Hả? Chuyện đại nghịch bất đạo?" Xem ra hắn thực sự rất tức giận.

"Nàng ta dám cắn ta."

"Cắn người?"

Hắn đỏ mặt, xấu hổ và giận dữ gật đầu, "Nhất định nàng ta là do kẻ thù phái tới, muốn cho ta tuyệt tử tuyệt tôn nên ta mới giết chết nàng ta!"

"Đợi một chút." Nàng ho nhẹ một tiếng, tò mò hỏi: "Nàng ta cắn vào chỗ nào của người?"

Mặt hân càng thêm đỏ tươi mê người, chóng không được ý chí mãnh liệt, khát vọng ham học hỏi của nàng, mới nhỏ giọng lại không tình nguyện nói: "Gốc rễ."

"Ha ha!" Nàng nhin không được bật cười, rồi không khống chế nổi ôm bụng cười lăn lộn.

"Cười cái gì? Không cho phép cười!" Hai tay hân muốn ngăn cản nàng, kết quả nàng vừa cười vừa né tránh, không cẩn thận, hai người ngã nhào xuống giường. Cả người hân áp lên thân thể mềm mại của nàng, mà dục vọng kiêu ngạo chưa biến mất đang để trên bụng nàng, Thu Y thấy thế không dám cười nữa.

"Ta nghĩ muốn..." Nàng hoảng loạn muốn dời đi lực chú ý của hân. "Nữ nhân kia chỉ cần nguoi một cái thôi à?"

"Thì sao?"

Nàng vừa muốn cười, lại bị bộ dáng nghiêm cần dọa sợ, cũng cảm thấy hân rất đáng đồng tình. Lần đầu tiên được chiêm nghiệm, kết quả lại rơi vào tay nữ nhân không thể tin nhiệm.

Nhưng mà dù sao cũng phải cảm tạ sự gấp gáp của nữ nhân kia. Tuy rằng nàng ta bị chết oan. Nhưng nàng có thể rút kinh nghiệm là phải từ từ tiến đến, chứ không phải ngay từ đầu đã lao thẳng tới trung tâm.

Phải biết rằng hân không phải lúc nào cũng là chính nhân quân tử, theo hân nói, phụ thân thân sinh ra hân trời sinh đã là quái nhân, cũng là một người độc ác, thì hân cũng bị lây nhiễm một vài phần.

Mà Minh Chủ Hàn Liệt cũng được coi là kẻ thù nặng kị của Tụ Long Hồn, kẻ này muốn diệt kẻ kia.

Không thềm nghĩ đến mấy chuyện này nữa, Thu Y chỉ biết là nam nhân ở trước mắt rất đáng thương.

Bởi vì mẫu thân của hân lúc đang mang thai hân bị phụ thân của hân kéo lên trên giường vận động, kết quả mẫu thân của hân sinh non, rong huyết mà chết.

Để lại Tụ Long Hồn cùng đám người xấu sống nương tựa vào nhau, hân còn có thể sống tốt sao? Không trở thành Đại Ma Vương độc ác, đã là kì tích rồi!

Xem ra sự đa nghi và cảm giác không an toàn của hân, tám chín phần xuất phát từ việc không được giáo dục tốt.

Người đầu tiên có thể dạy dỗ hân chính là nữ nhân hân đã giết chết.

"Nguoi khi đó bao nhiêu tuổi?"

"15."

"Cái gì? Vẫn chưa đến tuổi vị thành niên đâu."

Lúc này, nàng cảm giác hân đang lén lút cọ xát vào nàng, vật cứng rắn trên bụng càng thêm nóng bỏng, giống như muốn đốt cháy nàng. Không thể! Lý trí nói cho nàng biết, hiện tại nàng không thể dễ dàng tha thứ cho hân như vậy.

Nhưng mà đôi mắt xinh đẹp bị dục hỏa tra tấn, tơ máu hiện lên, khuôn mặt ửng hồng khiến người ta ý loạn tình mê. Vốn tưởng rằng hân sẽ ăn nàng, lại thấy hân cắn răng, hạ quyết tâm dường như muốn rời khỏi thân thể nàng.

"Ta không sao, chờ một chút sẽ tốt thôi." Hân nhanh chóng đắp chăn che đậy bản thân.

Nếu nàng đủ lý trí, sẽ thấy hân làm như vậy là đúng, nhưng không, nàng vươn tay ra, giữ chặt chần trên người hân, rồi mới kéo mở -

Chiếc chần đáng thương bay xuống dưới gầm giường. "Y Y..."

Nhìn khuôn mặt đỏ ửng bị dục vọng che kín, hô hấp dồn dập, đôi môi khiêu gợi lẩm bầm tên của nàng, thật là khiến người ta không nhin được muốn làm bậy.

Thật không ngờ có một ngày Lý Thu Y lại hy sinh bản thân một cách vĩ đại như vậy, nguyện ý hy sinh bản thân để dạy dỗ hân.

"Đừng nói chuyện, bằng không ta sợ ta sẽ hối hận."

Quả nhiên hân im lặng, một đôi con nguoi đen thâm thúy trừng lớn nhìn nàng chằm chằm.

"Y Y... Nguoi... Nguoi cũng muốn cắn ta?" Giọng nói của hân hơi bất ổn còn có bị phẫn.

Sao lại có người nhát gan như vậy chứ? Không phải đường đường Giáo chủ Ma giáo sao? Ở bên ngoài thì uy phong凛凛, ở trên giường lại giống con cún nhỏ bị dọa sợ. Nàng tròn mắt nhìn hân, tức giận nói, "Đúng vậy, ta muốn cắn nguoi, nguoi cũng muốn giết ta sao?"

Không cho hắn có cơ hội quyết định, nàng hờn dỗi nắm lấy dục vọng đang đứng thẳng của hắn, rồi mới hé cái miệng nhỏ nhắn ra...

Thân mình của hắn run lên, nhin không được bật ra một tiếng gầm nhẹ, "Y Y!"

Từ trước nay hắn chưa bao giờ cảm nhận được loại khoái cảm nào mãnh liệt như vậy, hắn thật không ngờ bị nữ nhân âu yếm "Cấn" sẽ mất hồn như vậy.

Trong phòng chỉ còn lại tiếng thờ dốc, y phục dọc theo bờ vai của hắn chảy xuống, lộ ra thân mình rắn chắc.

Không có cơ bắp quá mức ghê tởm, cũng không quá gầy gò ốm yếu, dáng người của hắn rất đẹp, rất vừa mắt, giống như một đóa hoa nở rộ trước mắt nàng.

Lúc này khuôn mặt tuyệt mỹ hiện lên vài vạch đen, dục vọng giữa hai chân được nữ nhân âu yếm nạp vào trong miệng, trong lúc cái miệng nhỏ mê người phun ra nuốt vào, hắn cảm thấy cả thân thể mình cũng bị nàng nuốt sống.

"Y Y..." Khoái cảm như thủy triều bao phủ lấy hắn, trong con hoảng hốt, hắn chỉ nghe được tiếng thờ dốc của bản thân, dục vọng càng ngày càng ngất cao đầu! Thu Y tránh không kịp, tinh dịch màu trắng đục nóng bỏng dọc theo đỉnh đầu của dục vọng xuất ra ngoài, vừa đậm vừa đặc, dính đầy thân thể hai người. Tự Long Hồn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu dính đầy tinh dịch của hắn, có một loại tình cảm nồng đậm ở trong tim, vừa đẹp đẽ vừa đậm đặc.

Dừng khí vừa rồi của Thu Y bị rút sạch, nàng cúi đầu, không dám nhìn hắn.

"Nữ nhân trước kia không phải muốn cấn người như người nghĩ, mà là giống ta vừa làm lúc này."

Nàng vội vàng giải thích, rồi mới nhảy xuống giường đi đến bồn rửa mặt, lấy khăn lông chà lau bản thân, này mới phát hiện hắn không hề di chuyển. Bị ngốc rồi hả?

Nàng giận chính mình không thể vô tâm với hắn! Nàng vắt khô khăn lông, đi đến bên giường, rồi mới động tay thay hắn chà lau dấu vết của tình cảm mãnh liệt.

Mà hắn thấy hành động của nàng thì vui vẻ, cười tươi như hoa, nhìn nàng không rời mắt.

"Nhìn cái gì?"

"Y Y, chúng ta giống như đang trở lại thời gian tốt đẹp chung sống cùng nhau ở Đào Hoa Cốc."

"Sao có thể trở lại được chứ? Trong lòng ta Long Hồn là một đứa nhỏ đáng yêu lại nhu thuận, đâu có tùy hứng giống người? Còn ngốc hiểu lầm người ta muốn cấn người mà giết đối phương." Tin này mà truyền ra ngoài, giáo chủ Ma giáo như hắn nên từ chức đi!

"Tốt lắm, đêm đã khuya, ta muốn ngủ."

"Y Y, ta sợ buổi tối ta sẽ đá loạn chỗ, cho nên ta muốn ngủ cùng người, người cũng có thể giống như trước kia, thay ta đắp lại chăn." Nam nhân này còn dám nói vậy, hơn nữa mặt cũng không đỏ, hơi thở cũng không gấp gáp.

"Tùy người, nhưng mà nếu người lại xằng bậy, ta sẽ không để ý đến người nữa."

"Ta đã bị người cấn rồi, thật thoải mái, sẽ không khổ sở nữa, tối hôm nay ta sẽ rất ngoan."

Hắn còn giơ tay lên thề.

Xem ra, không cho hắn ngủ cùng nàng ngủ hắn sẽ không chịu đi rồi. Thôi, nàng cũng mệt rồi, hơn nữa vừa rồi còn ăn đậu hủ của hắn, coi như nàng đã chiếm tiện nghi của hắn rồi."Tùy người!"

Nàng nằm xong, rồi mới đắp chăn, nhắm mắt lại không để ý hắn.

Thấy nàng lạnh nhạt như thế, hắn vẫn vui vẻ, cũng nằm ở cạnh nàng. Thật tốt! Lại có thể ngủ chung với nàng, cảm nhận được sự ấm áp và hương thơm trên người nàng, thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Khắc Tinh Ở Đâu Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Ừ..... Cần cù làm việc năm ngày, để người ta cảm thấy vui vẻ nhất đương nhiên chính là ngày thứ bảy, chủ nhật tốt đẹp! Thu Y đã làm đầu bếp nữ vui vẻ ở cung Yên Lạc một tháng, mặc dù là một đầu bếp nhỏ, nhưng chỉ cần nấu cho mình Ma chủ ăn là được. Vậy có vấn đề gì?

Vấn đề lớn đấy!

Trước, Tụ Long Hồn nổi tiếng là người kén ăn, nghe nói nếu món ăn không hợp khẩu vị, thì không phải chỉ đơn giản trừng phạt cho xong việc, nghiêm trọng nhất còn có thể chém đầu.

Cho nên Ma chủ chỉ định một xú nữ làm đầu bếp riêng, mỗi ngày chỉ cần nấu cho hắn ăn, trong phút chốc Thu Y lập tức trở thành người cứu thế của phòng bếp.

Làm người ta trọn mắt há mồm hơn là, vị cô nương này cho dù tùy tiện nấu món gì, Tụ Long Hồn cũng ăn sạch sành sanh.

Mặc dù những món Thu Y nấu nhìn đơn giản, nhưng vẫn chú ý dinh dưỡng và vệ sinh, chẳng qua đôi lúc nàng muốn trả thù lúc trước hắn cắn loạn tay mình còn hút máu nàng, cuối cùng không từ mà biệt bỏ lại mình nàng, nên mới nấu món hắn ghét ăn nhất, trứng chiên cà rốt, com cà rốt, canh cà rốt còn có cà rốt hầm thịt.

Nàng có ý định nếu hắn nói không ăn, nàng có thể lấy cớ từ chức.

Nhưng dường như nhìn ra được âm mưu của nàng, Tụ Long Hồn dám biến một bàn đại tiệc rau củ thành được hoàn tử, nuốt từng miếng từng miếng, sau đó uống một ngụm nước lớn, ngay cả nhai cũng không thêm nhai.

Nhìn đáng vẻ này của hắn, Thu Y hơi không đành lòng.

Aiz! Dù sao cũng do mình nhật được, nàng luôn hơi thiên vị hắn, coi như hắn thật sự có lỗi, thấy hắn tìm mọi cách để nàng tha thứ, có phải nên tha thứ cho hắn không?

Hơn nữa, cho tới bây giờ chưa ai đối tốt với nàng như vậy, ngoại trừ mẹ.

Nhưng mẹ và nàng đều là nữ, mẹ con liên tâm là chuyện bình thường, hắn lại không có quan hệ gì với nàng. Nàng cũng chỉ là ân nhân cứu mạng hắn mà thôi.

Nhưng mà nàng vừa mới nghĩ như vậy lại nhìn thấy bóng dáng quen thuộc phía trước ngó đông ngó tay giống như đang tìm cái gì, vừa thấy nàng, ngay lập tức hắn thi triển khinh công đi đến. Khinh công để hắn lăm dung vậy sao? Giáo chủ Ma Giáo! Thu Y tức giận nghĩ, nhưng thấy hắn vội vàng lại vui vẻ chạy vội đến chỗ nàng, trong lòng vẫn không tự chủ được thấy hơi cảm động.

“Đi dạo phố à?” Tụ Long Hồn cười như hoa đào bay trước gió xuân, xao động lòng người, thần hồn điên đảo.

Thu Y đã nhìn rất nhiều nam nhân, hoa mỹ nam hiện đại nữ tính, cũng không tránh khỏi nai con chạy loạn.

Nếu nói hình dạng trẻ con của hắn ngây thơ đáng yêu giống tiểu tinh linh, bây giờ nhất định cực kỳ khác, biến thành yêu tinh câu hồn người rồi.

“Thế nào? Từ khi nào chủ tử quản hành tung một đầu bếp nhỏ như ta?”

Nói thật, nàng cố ý nói như vậy để trêu chọc hắn, vì từ lúc hắn gặp lại nàng, chưa bao giờ để mất hành tung của nàng.

Cũng vì ngày ngày như chó con dính phải kẹo mạch nha, cho nên hôm nay nàng được nghỉ ngơi hai ngày ắt hẳn nên len lén chạy ra ngoài.

Không nghĩ hắn tìm được nàng nhanh như thế.

Dù thật là bạn bè, cũng đâu cần bám dính lấy nàng? Hình như hắn rất sợ một giây kế tiếp nàng sẽ biến mất.

Cũng không ngần ngại xem lúc trước là ai bỏ trốn khiến người ta tìm không thấy!

Quả nhiên như Phật gia nói, trong lòng có Phật, thấy người chính là Phật, trong lòng có quỷ, sẽ cảm thấy mỗi người đều là quỷ. Hắn cực kỳ sợ một ngày nào đó nàng sẽ rời nhà ra đi; mà điều này, có lúc chính nàng cũng không nắm chắc.

“Hôm nay ta được nghỉ, nếu như chủ tử cần người phục vụ thì mời tìm người khác.”

Hắn không để ý giọng điệu lạnh nhạt của nàng, dịu dàng cười với nàng, sau đó đến gần cầm lấy tay nàng. “Không sao, hôm nay ta đi cùng nàng.”

Nàng nhàu mày, cũng không nghĩ nhiều đáp lại, “Trước kia muốn người đi dạo phố với ta, không phải người nói đây là chuyện chỉ có nữ nhân mới thích thôi sao?”

Nghe nàng nói vậy, chỉ thấy trên khuôn mặt tuấn mỹ của hắn tràn đầy vui vẻ, “Y Y còn nhớ rõ chuyện lúc trước của chúng ta sao?”

Vừa nghĩ tới thời gian đó mình bị lừa, trong lòng Thu Y không cảm thấy thoải mái, mặt xụ xuống ngay lập tức.

"Ta quên rồi."

Đáy mắt hần thoáng qua về khó chịu, nhưng vẫn cầm chặt tay nàng không thả.

Dù sao nàng cũng không hất tay hần ra, đối với hần mà nói đây đã là rất chuyện hạnh phúc rồi.

Dọc theo đường đi, Thu Y giống như một cô bé hiếu kỳ, đông xem một chút, tây sờ một chút, mặc dù trước kia ở trấn Đông Nhật nàng cũng rất thích đi dạo phố, nhưng so sánh với chợ ở Kinh Thành, đồ vật đẹp mắt chênh nhau quá nhiều.

Lúc này, ánh mắt của nàng rơi vào một người bán kẹo hồ lô, Tụ Long Hồn cũng phát hiện ra. Ngay lập tức hần đi đến, sau đó mua được cả cây. "Y Y, ta biết nàng thích ăn cái này."

"Ai nói? Lúc đó là muốn mua cho người ăn." A! Lần này khẳng định hần hiểu lầm ý nàng.

Quả nhiên, hần một tay cầm cả cây kẹo hồ lô, một tay cầm tay nàng, cười đến thật hạnh phúc nói: "Ta biết ngay Y Y hiểu ta nhất."

Sao lại có người nhìn nàng thâm thúy như vậy, sáng ngời như vậy, đáy mắt thoả mãn như vậy sẽ khiến người ta chết chìm trong sự dịu dàng đó mất.

Hơn nữa, vẫn chỉ có lúc nhìn nàng dỗi hờn, ánh mắt nhu tình như nước này lập tức chuyển biến thành sát khí lạnh nhạt khó có thể lại gần. Đặc quyền này khiến nàng thấy thụ sủng nhược kinh, sợ nếu thật sự có một hôm nàng biến mất, có phải hần sẽ phát điên?

Nghĩ đến đây, Thu Y cảm thấy mình và hần nên giữ khoảng cách là tốt nhất.

"Nhưng trước kia không phải người nói chỉ có tiểu hài tử miệng còn hôi sữa mới thích ăn thứ ngọt đến ngán chết người này sao?" Nàng vô tình hất tay của hần ra, xoay người đi khỏi.

Hành động khinh thường này của nàng thiếu chút nữa làm sát thủ cung Yên Lạc núp trong bóng tối vọt ra.

Chưa từng có ai có hành động kiêu ngạo vô lễ như vậy với chủ tử chí tôn vô thượng của họ!

Nhưng chỉ với cái liếc nhìn lạnh lẽo của Tụ Long Hồn đã khiến đám người đang rục rịch bất động. Tụ Long Hồn thấy Thu Y dừng lại trước một quầy hàng rong, đó là quầy phi tiêu. Thấy nàng hình như rất có hứng thú, thấy nàng đưa tay muốn lấy tiền trả, hần vội vàng ngăn cản nói: "Không cần, nàng chỉ cần chơi là được, ta trả tiền giúp nàng."

Một nam nhân tuấn mỹ cao quý còn hiểu chuyện như vậy, nếu lời nói vừa rồi mà ở hiện đại, tuyệt đối sẽ tạo thành tiếng thét chói tai điên cuồng của nữ nhân toàn thế giới.

Phải biết nữ nhân thích nghe nhất không chỉ có ba từ "Ta yêu nàng", ba từ có lượng sát thương lớn nhất phải là "Mua cho nàng".

Nếu như hần là bạn trai của nàng, ra ngoài hẹn hò, món tiền vặt này nàng cũng rất vui vẻ để hần biểu hiện, nhưng.

Hần là tên lừa gạt! Hơn nữa còn tùy hứng bỏ nhà ra đi khiến nàng lo lắng khóc ba ngày ba đêm, còn nửa đêm canh ba ở trong rừng rậm tìm hần, chỉ sợ một đứa trẻ như hần gặp phải dã thú.

Kết quả hần đã được hần thuộc hạ đón về nhà làm đại thiếu gia, mà nàng lại bị heo rừng đói khát đuổi chạy khắp rừng, cuối cùng rơi xuống sông, thiếu chút nữa chết đuối.

Mà hần bởi vì uống máu của nàng giải được độc tình, chứng minh nàng là thật lòng đối tốt với hần, mới nghĩ đến phải đi về tìm nàng, vậy nếu như cách giải độc này người ta lừa hần thì sao? Có phải nàng sẽ trầm mình dưới sông giống cô gái sông Nile, không biết trôi đến đâu!

Không được, càng nghĩ càng tức, nam nhân đáng giận như thế, nàng tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ cho hần! Từ nhỏ đến lớn tính nàng là như vậy, yêu ghét rõ ràng, đối tốt với nàng, nàng sẽ đối tốt với hần gấp mười lần, mà nếu phụ nàng, tuyệt đối phải chịu sự oán hận của nàng!

"Tự ta trả tiền." Nàng lấy mười đồng trong túi đưa cho lão bán, sau đó cầm mười cái phi tiêu bắt đầu tập trung nhắm chính xác.

Nhưng dù sao hơi sức nữ hài tử không đủ, phi tiêu chưa đựng phải bia đã bay một đường cong rồi rơi xuống đất.

Rất nhanh mười cái phi tiêu đã hết, ngay cả cơ hội cắm vào bia cũng không có, nếu như phi tiêu có thể nói chuyện, nàng sẽ mắng nó một trận.

Thu Y bĩu môi, hơi ưỡ ỏi, sau đó, cảm thấy bên tai vang lên tiếng "Viu!", vẫn chưa kịp thấy người phi đã thấy cả mười cái phi tiêu đều cắm trúng hồng tâm, chen chúc cắm trong hồng tâm

Thật chính xác! Chẳng lẽ là Tiểu Lý Phi Dao Lý Tầm Hoan?

Quay đầu lại, là Giáo chủ Ma Giáo của chúng ta .

Đúng vậy! Nghe nói tuyệt chiêu của hần chính là phi tiêu, chiêu đó còn có cái tên rất lãng mạn, tên là lạc hoa. Nhất thời bên cạnh truyền tới tiếng hoan hô lớn, "Hay", "Cao thủ", "Lợi hại", "Không nhìn thấy đường bay phi tiêu" "Quá đỉnh" . . . Những lời này vang lên không dứt từ bốn phía. Lần đầu tiên Thu

Y cảm nhận được sự nhiệt tình và hào phóng của người cô đại.

Lần này chắc chắn hẳn rất đặc ý phải không? Quay phim à!

Nhưng Thu Y thấy cả người Tụ Long Hồn nhanh chóng tản ra sát khí lạnh lẽo.

Vì sao? Người ta ca ngợi hẳn đó! Nàng không hiểu vì sao hẳn không vui mừng?

Rất nhanh, những lời ca ngợi được đổi thành hành động, vây quanh muốn Tụ Long Hồn biểu diễn lại lần nữa, bọn họ cũng muốn mở rộng tầm mắt. Trong đó cũng có không ít thiếu nữ có ý xấu muốn thừa cơ hội sờ mó Tụ Long Hồn, xem có thể ăn đậu hũ hay không.

Sao có thể? Thu Y muốn ngăn cản, nhưng đâu biết, có người còn nhanh hơn nàng!

Mọi người còn chưa đến gần, chỉ thấy bóng đen lóe lên, lập tức có ba mỹ nam tử rần rờ đứng trước mặt mọi người. Ba kiểu đẹp khác nhau, giống như Nhật, Nguyệt, Quang làm người khác không thể xem thường.

"Ai dám nữa đến gần một bước, phải đi gặp Diêm Vương!" Là nam nhân tuấn mĩ như ánh nắng gay gắt ngang ngược nói. Mọi người chỉ là người dân sợ chết, không hề có võ công, cũng rất nhiều người lần đầu tiên nhìn thấy sát thủ hàng đầu trong truyền thuyết giang hồ, tự nhiên sẽ cảm thấy cực kỳ chấn động.

"Thật... đẹp trai!" Thu Y không nhịn được phát biểu cảm tưởng của thiếu nữ.

Nhật, Nguyệt, Quang cảm nhận được ánh mắt lạnh hơn băng của chủ tử.

Muốn chết à! Bị chủ tử dùng ánh mắt "chăm chú", "để ý" nhìn, không chết thì bị thương. Đúng lúc này -

"Yêu nghiệt, nộp mạng đi!"

Một tiếng gào thét, Thu Y biết có thích khách, mà mỗi lần nàng xem TV đều thấy diễn như vậy, nên trong lòng tự biết.

Nữ nhân thông minh tránh qua một bên ngay lập tức, không quấy rầy người ta.

Nàng nghĩ không bằng ngay lập tức hành động, định tìm chỗ trốn, lại thấy ba soái ca Nhật, Nguyệt, Quang bị một đám người không chế, mà Tụ Long Hồn bị rất nhiều người bao vây.

"Tụ Long Hồn, hôm nay là ngày chết của ngươi!"

Mặc dù Thu Y chia cách Tụ Long Hồn, nhưng sau khi gặp lại Tụ Long Hồn, hẳn tìm mọi cách nịnh hót nàng, biết hẳn đối xử với nàng dịu dàng, lại quên hẳn có tiếng tàn nhẫn vô tình trên giang hồ, giết người không chớp mắt. Lúc trên tay hẳn xuất hiện một thanh đao mỏng như cánh bướm, Thu Y không thể bỏ mặc. Ít nhất hẳn không thể giết người trước mặt nàng, nếu không nàng không chắc sau này mình thấy hẳn sẽ bị hình ảnh kinh khủng này ảnh hưởng thế nào.

Khi nàng xông vào thì nàng biết rõ nếu như bản thân không bị một đao giết chết, cũng nửa chết nửa sống rồi.

"Y Y!"

Ba thanh kiếm cùng phi về phía nàng, nàng nhất định sẽ bị ba thanh kiếm đoạt mệnh rồi.

Phải biết một nhất kiếm đã đủ đưa người ta đến cận kề cái chết, đừng nói đến ba nhất, quả thật chết không thể chết lại thêm lần nữa rồi.

Cái gì gọi là sống chết trong nháy mắt? Cái gì gọi là cao thủ trong cao thủ? Trong vài giây ngắn ngủi, tất cả đều hiện ra trước mặt Thu Y.

Nàng chỉ cảm thấy trước mắt là ánh sáng chói mắt của ba thanh kiếm, nghe loảng xoảng ba tiếng, giây kế tiếp, cả người nàng được một người ôm trong lòng.

"Long Hồn, ta sắp không thở nổi rồi."

"Vì sao nàng xông đến? Nàng có biết nếu ta không kịp....."

Thu Y phát hiện Tụ Long Hồn đang run rẩy, hẳn đang sợ! Oán hận trong lòng hẳn dường như đã biến mất. Thì ra..... hẳn quan tâm nàng, để ý nàng nhiều như vậy sao?

Thấy hẳn ôm chặt cơ thể nàng, còn hơi run rẩy, vì chút chấn động nhẹ này mà cũng dao động à, làm dao động cả lòng nàng.

Nàng muốn an ủi hẳn nàng không sao lại bị hẳn ôm đứng dậy.

"Ngươi..... ngươi làm gì vậy?"

Hắn bỏ mặc tất cả cho Nhật, Nguyệt, Quang xử lý, ôm nàng thì triển khinh công quay về cung Yên Lạc.

Nàng bị hắn đặt trên giường lớn ấm áp, nàng lo lắng muốn đứng dậy, lại bị hắn đè xuống.

Hắn không nói gì, thế nhưng con ngươi xinh đẹp lại dán chặt lên mặt nàng, nàng có thể thấy đáy mắt hắn không hề che giấu lửa dục đang bốc cháy hừng hực.

Bạn đang đọc truyện *Khắc Tinh Ở Đâu Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

“Người.....” Nàng vừa mới lên tiếng đã bị hắn cúi xuống hôn thật sâu.

Nụ hôn này rất nhiệt tình, bá đạo như vậy, mãnh liệt như vậy, như ngọn lửa cháy lan ra đồng cỏ thiêu đốt hô hấp của nàng, lý trí của nàng, tất cả của nàng..... Nàng muốn đẩy hắn ra nhưng hành động này như động phải hổ boom, nổ tung ngay tức khắc.

Nụ hôn càng thêm cuồng dã giống như dã thú cướp đoạt, thô bạo khác hẳn vẻ ngoài xinh đẹp mảnh khảnh của hắn, không chút dịu dàng công kích miệng nàng.

Thu Y chỉ cảm thấy hắn như lửa, bá đạo đốt nóng hơi thở của nàng, bàn tay cũng suông sã trên người nàng làm cháy lên ngọn lửa tình dục.

Giống như bị áp lực quá lâu, sợ mất đi mà quá mức kích thích, hắn mất hết lý trí, liều lĩnh chỉ muốn chiếm lấy nàng. Thu Y không ngăn cản hắn xé y phục nàng, chỉ hy vọng hắn đừng mất trí mà tổn thương nàng.

Sự thật chứng minh, mặc dù hắn hơi thô bạo nhưng không dám làm nàng bị thương, chỉ giống như dã thú đói khát quá lâu không ngừng gặm cắn nàng.

Thu Y không ngừng đẩy hắn ra, nhưng..... cơ ngực cường tráng, cơ bụng săn chắc, cái mông vênh cao, nàng luôn không có sức chống cự đối với mỹ nam.

Lúc này nàng mới phát hiện nàng không ngừng vuốt ve làn da bóng loáng của hắn, cảm thụ cơ thể hắn dần nóng lên trong tay nàng. Nàng hưởng ứng làm hắn mừng như điên, ngậm lấy đôi môi kêu gọi của nàng, tay vẫn sờ mó trên người nàng. Thu Y cảm thấy mình nên ngăn cản, nhưng không thể chống cự sự trêu chọc của hắn, dâng lên một khát vọng khó có thể nói rõ.

Dương như cơ thể nàng có chỗ nào đó rất trống rỗng, cần hắn lấp đầy.

Hắn nâng mặt nàng lên, thô bạo hôn môi, biểu hiện hắn đang bị dục vọng đốt nóng như nào, cuối cùng phá vỡ một tia lý trí có thể suy xét cuối cùng của nàng.

Sau khi hắn như lửa âu yếm đôi môi, nàng chỉ có thể thờ gập chấp nhận, bất lực vận vẹo thân thể khó chịu, nghĩ mặc hắn muốn làm gì thì làm.

Tự Long Hồn say đắm nhìn thân thể kiều mị của nàng, cơ thể đã sớm bị huyết mạch căng trướng, chỉ muốn hung hăng chiếm lấy cơ thể trắng như tuyết này, triệt để biến nàng thành của hắn.

Đưa tay dịu dàng vuốt ve bộ ngực trắng tuyết của nàng, hắn dùng ngón tay miết nhẹ nụ hoa hồng, sau đó cúi đầu ngậm lấy nụ hoa e thẹn, tham lam mút lấy.

“Đừng..... Đừng mút mạnh như thế.....” Nàng muốn đẩy hắn ra, vì hành động tham lam bú liếm kia, bộ ngực nhạy cảm cực độ không ngừng tê dại, thậm chí còn mang theo đau đớn lẫn khoái cảm khiến nàng vô lực chịu đựng.

Nhưng hắn không chịu rời khỏi bộ ngực mềm mại, nàng cũng chỉ có thể tùy hắn.

Cánh tay không an phận kia thăm dò nơi bí mật của nàng, thông thả đi xuống vùng đất cấm, lúc nàng phát hiện thì tay hắn xâm nhập giữa đùi rồi. Nàng vươn tay muốn cản hắn nhưng hắn đã đặt tay lên cánh hoa non nót của thiếu nữ, xoa nhẹ, mỗi lần xoa đều làm cơ thể nàng không chịu được di động theo.

Tất cả lý trí đều biến mất trong nháy mắt vì hành động vuốt ve của hắn, còn lại chỉ là cảm xúc mãnh liệt, khát vọng muốn hắn chiếm lấy.

Nàng đang nghĩ lần này xử nam sẽ không cứng rắn xông thẳng vào như lần trước đúng không? Vừa mới nghĩ xong, hai chân nàng bị hắn kéo ra.

Nàng yên lặng mở to mắt nhìn hắn giải phóng dục vọng phái nam, lúc này đang dựng đứng thật cao, kiêu ngạo giống như lưỡi dao sắc bén chờ vận động.

Nếu như bị hắn đâm vào người mình, hắn sẽ đau chết?

Theo bản năng, nàng muốn vùng vẫy, lặng lẽ lùi về phía sau, lại bị hấn nhìn thấu âm mưu rồi.

“Lần này nàng khóc đến chết ta cũng không dừng lại, ta nhất định phải có được nàng!”

Cái này giống hệt chư vương Xích Bích trong Tam Quốc tranh bá nói, tình huống này cũng dùng được sao? Trong lòng Thu Y vừa sợ vừa không nhận được nghĩ lung tung.

“Long Hồn, đừng mà.... Ta sợ.....”

“Đừng sợ, ta sẽ không làm nàng bị thương.”

Còn lâu đi! Có nữ nhân muốn hấn thoải mái, hấn lại cho rằng người ta căn gốc rễ của hấn, rồi giết nàng ta còn gì? Nếu nàng tin thì nàng nên đập đầu vào đầu hũ tự sát luôn!

Định đẩy hấn ra, lại bị hấn bắt lấy cổ chân, sau đó đè lên người nàng.

Thu Y có thể cảm nhận được dục vọng của hấn cũng ngày càng tăng, đứng vững trước hoa huyết của nàng!

“A!” Nàng không nhận được kêu gào bị thống, muốn bảo hấn đi ra, nhưng lần này hấn dứt khoát, kiên quyết, nhất định phải làm cho xong.

Hấn giữ hông nàng, nhấn một cái liền đâm thẳng vào hoa tâm, khoái cảm chặt khấn làm hấn thoải mái rên rỉ.

Mà nàng cũng kêu! Kêu cực bị thương!

Nàng nhất định phải giết tên xử nam thô bạo này, dám vào hết một lần, nàng không đau đến bất tỉnh thì thật quá thần kỳ!

“Người đừng.....” Nàng không thể nói xong chữ “động”, hấn đã bắt đầu di chuyển rồi.

Khoé mắt Thu Y vương lệ không thể ngăn cản chảy xuống, không chỉ vì mới biết cảm giác đau, trong lòng nàng đã biết trước, lần đầu của nữ nhân đau là bình thường. Nàng khóc vì nàng gặp phải một điều làm nàng đau hơn.

Giống như lần đầu nếm sự ngon ngọt, một lần tiến vào có thể làm mình vui sướng mất hồn muốn chết, lần sau còn sâu hơn lần trước làm cả người khoan khoái, khiến hấn không thể dừng.

“Y Y, thật thoải mái.....” Hấn không nhận được sáng khoái than nhẹ, khó có thể tự kiềm chế kéo ra đưa vào trong thân thể nàng.

Dục vọng bị hoa kinh ám áp lại chặt khít của nàng bao vây, mỗi lần đều mang đến khoái cảm khó diễn tả bằng lời, buộc hấn không ngừng xâm nhập, không ngừng gia tăng tốc độ, theo đuổi sự thoải mái mãnh liệt này.

Hấn cảm thấy dễ chịu nhưng nàng đau đến chết đi sống lại! Cảm thấy nam nhân đang vui sướng trên người nàng như dã thú hung hăng xâm lấn, nàng tức giận cắn mạnh lên vai hấn.

Không biết nàng cắn, hấn không kịp phòng bị, cơ thể đột nhiên run nhẹ, nàng chỉ cảm thấy chỗ sâu nhất trong cơ thể mình bị một dòng nước nóng bỏng lấp đầy.

Nàng muốn mắng tại sao hấn dám ra ở trong? Nàng cũng không muốn một lần đã có!

Dường như hấn phải có dấu hiệu yếu dần mới dừng nhưng ngược lại, nàng cảm nhận rõ ràng hấn càng bành trướng trong cơ thể nàng.

“Người.....” Thu Y mới kêu lên, Tự Long Hồn lại di động lần nữa.

Hấn tràn ngập yêu thương hôn lên môi nàng, nhìn da thịt tuyệt trắng dần dần hiện ra màu hồng kích thích, nhìn nữ nhân bình thường hơi lạnh nhạt dần dần mơ màng trong lòng hấn, đáng vẻ mất trí, thật làm người khác mất hồn. Nhất là lúc hấn nghe cái miệng nhỏ rên rỉ, những tiếng rên khiến người ta nảy sinh ra dục hoả đốt người, càng khiến hấn khó có thể khống chế.

Thu Y vốn cho rằng lần này đau đớn sẽ kéo dài thật lâu, nhưng nơi không ngừng bị hấn đánh tới ngày càng nóng, càng lúc càng tê dại, sau đó giống như bị điểm huyết, dục vọng hấn chạm vào nơi nhạy cảm của nàng, lập tức cảm giác khoan khoái như nước lũ vỡ đê, nhấn chìm nàng.

Nàng rên rỉ, thân thể run rẩy chứng tỏ nàng cảm thấy sáng khoái, sung sướng giống hấn.

Cao trào lần nữa, cả người nàng suy nhược, không thể di chuyển.

Vốn trong phòng chỉ tràn ngập tiếng nữ nhân rên rỉ dụ người và nam nhân thở gấp nhưng sau khi phóng thích kích thích lại chậm rãi và yên lặng.

Còn lại trong không khí hoan ái là mùi xạ hương, trên giường hai người ôm lấy nhau, cảm nhận khoái cảm mất hồn lúc này.

Đêm đầu làm hai lần khiến Thu Y nằm mơ cũng chưa từng nghĩ, càng không nghĩ bản thân có thể chống đỡ được.

Nàng mệt chết đi được, người nỗ lực làm việc trên người nàng nên mệt mỏi hơn chứ?

Không nghĩ rằng đột nhiên nàng cảm thấy có một cánh tay không an phận sờ mó cơ thể nàng, cố gắng mở mắt lại nhìn thấy ánh mắt vẫn chưa thoả mãn của hắn. Tự Long Hồn mê luyến nhìn cơ thể quyến rũ của Thu Y trong lòng hắn, trên khuôn mặt hiện lên kích thích đỏ ửng, vết sẹo trên mặt nàng, hắn hoàn toàn không để trong mắt, chỉ cảm thấy đôi môi nàng thật kiều diễm ướt át, đôi mắt xinh đẹp hiện tại đang mơ màng, nhìn nàng phong tình vạn chủng, yêu kiều dụ người.

Hắn càng nhìn càng thích, càng nhìn càng yêu không thể buông tay.

“Muốn ta chết, ngươi có thể tiếp tục!”

Thu Y nói như vậy, vốn muốn để Tự Long Hồn dừng lại.

Sao hắn có thể để nàng chết? Đối với hắn mà nói, nàng như mạng sống của hắn, nếu nàng bị làm sao, hắn cũng sẽ đau lòng đến chết!

Nhưng nàng cô tình giữ khoảng cách với hắn khiến hắn có một ảo tưởng mãnh liệt, giống như một giây kế tiếp nàng sẽ biến mất khỏi lòng hắn.

Nghĩ đến vừa rồi hắn có thể giết chết nữ nhân mình yêu, cảm giác sợ sệt mãnh liệt này hắn không thể chịu nổi.

Nhưng hắn là Hồn Thế Đại Ma Vương không sợ trời không sợ đất! Chỉ có hắn làm cho người ta không dễ chịu, chưa bao giờ có người khiến hắn lo lắng như vậy.

Tiểu nữ nhân xấu xí nhưng đáng yêu này thật sự là oan gia của hắn mà! Là khắc tinh của hắn. Có lúc hắn hận nàng nhưng tình cảm dành cho nàng còn nhiều hơn hận gấp vài lần. Hắn thường nghĩ, có phải vì mình hút máu nàng, trong máu mình có chân tâm của nàng nên không thể phủi sạch quan hệ với nàng, nhất định đây chưa rõ như vậy?

“Y Y, ta nên làm gì bây giờ?”

“Cái gì?”

“Nếu như không có nàng...” Hắn cúi đầu hôn nàng lần nữa, gặm cắn môi nàng, khàn giọng nói, “Ta nên làm sao?”

Nàng đẩy hắn một cái, sau đó cực kỳ nghiêm túc nói: “Không có ta, ngươi cũng phải sống thật tốt.”

“Không! Nhất định ta sẽ không sống nổi.”

“Không! Ngươi phải đồng ý với ta, nếu như có một ngày ta không ở đây, ngươi phải sống thật tốt.”

Hắn nghe xong sắc mặt biến đổi, lạnh lùng ép hỏi, “Giọng điệu nàng như vậy giống như sẽ có một ngày như thế, nàng muốn đi đâu?”

Nàng có thể kiểm soát sao? Dù sao nàng không phải người thời đại này, lúc nào phải về, nàng cũng không biết.

Trước kia nàng cũng không nghĩ có thể kiểm soát, thậm chí đến giờ nàng vẫn muốn biết lúc nào mình đi, việc này sao lại như làn khói đen mờ mịt?

Thấy nàng im lặng không nói, Tự Long Hồn càng thêm nóng lòng. “Có phải ngươi muốn trở về bên cạnh chồng trước?”

Nàng hơi sùng sốt, không kịp phản ứng. Chồng trước nào?

“Đừng mơ! Nàng đã là người của ta rồi, cả đời này chỉ có thể ở bên ta.”

Hắn nói xong lại nhìn nàng, không để nàng có bất kỳ cơ hội phản kháng nào, cũng không kịp lên tiếng, lần nữa dùng tình dục quấy rầy nàng, tấn công này, đến khi nàng không còn nghĩ nếu như có một ngày nàng đi, hắn sẽ thế nào?

Có lẽ nàng cũng không nguyện ý nghĩ đến ngày đó.

Bởi vì rất có thể, mất đi hắn, người sống không nổi.....

Sẽ là nàng.

Bạn đang đọc truyện *Khắc Tinh Ở Đâu Đến* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

"Ta nói ta và nam nhân không có lương tâm kia một tý liên quan cũng không có, ngươi còn muốn ta nói thế nào?" Thu Y đã nói 101 lần những lời này, nhưng mà nam nhân thích ăn dấm chua này lại không chịu bỏ qua. Nàng thật sự không ngờ tự Long Hồn sẽ đi điều tra nàng, tuy rằng loại chuyện này rất khó che giấu, nhưng nàng thật sự đã sớm quên Hàn Liệt là ai, lại nói, hẳn cả ngày canh giữ, ở cạnh nàng, nhìn thấy nàng đi gặp cái gì mà chồng trước vẫn bị gọi là gian phu sao?

Thật không biết hẳn đang lo lắng cái gì!

Lại nói, hiện tại nàng bị hủy dung trở thành nữ nhân xấu xí, không bị ghét bỏ là tốt lắm rồi, cũng chỉ có hẳn, mới coi nàng như một đóa hoa, như một viên ngọc quý.

Nói đến viên ngọc, nàng lại nhớ tới lúc trước khi hẳn còn nhỏ tuổi, đã tặng cho nàng nhẫn kim cương trứng bồ câu, kết quả lúc nàng bị rơi xuống nước, đã đánh mất chiếc nhẫn rồi.

Thật đáng tiếc, hiện tại mà đi tìm không biết có tìm tìm được hay không?

Thừa dịp thời đại này con người ta không hiểu rõ giá trị của kim cương, nàng có thể vơ vét một ít, nhưng mà không biết mang về hiện đại kiểu gì nhỉ? Aizz! Nên bỏ suy nghĩ ấy đi vậy.

"Ngươi muốn đi đâu?" Tự Long Hồn truy vấn.

"Nấu cơm! Giữ trưa rồi!"

"Kêu những người khác nấu, ngươi giải thích rõ ràng cho ta..."

"Tự Long Hồn, đủ rồi đấy!" Nàng quyết định sẽ tức giận, hai tay chống nạnh, bắt chước nữ nhân chanh chua trừng mắt to.

Nhưng quả thật lần này không có tác dụng, bởi vì hẳn vẫn lạnh mặt như vậy nhìn nàng chăm chú.

Nếu bình thường Tự Long Hồn luôn đáng yêu, tuần tú thì bây giờ lại lạnh như núi băng, còn dùng sát khí bức người, uy nghiêm như một pho tượng mỹ lệ.

"Ngươi có bệnh hả? Muốn nhân gia nói cái gì nữa, lời cần nói đã nói, ngươi còn chưa hài lòng?"

"Ngươi không nói đúng không?"

"Nói cái gì?"

Nói hiện tại người ngươi thích, ngươi yêu sâu đậm là ta! Tự Long Hồn rất muốn lớn tiếng nói với nàng như vậy.

Lúc hẳn nghe thuộc hạ truyền tin tức tới, biết trước kia tiểu nữ nhân này yêu thương Hàn Liệt một cách điên cuồng, yêu đến nổi phóng hỏa tự thiêu, biến mình thành một nữ nhân xấu xí, hẳn kém chút nữa cũng điên theo luôn.

Nhưng là hẳn không biết Thu Y đang đứng trước mặt chẳng phải là đại tiểu thư của Lý gia, mà là một linh hồn của người khác, chỉ biết là bản thân hẳn đã uống rất nhiều dấm chua, nên hẳn sắp chịu không nổi rồi. Nhưng mà nàng lại không biết gì, chỉ đơn giản nói một câu cho xong chuyện, thì dĩ nhiên hẳn sẽ không dễ dàng buông tha cho nàng.

Ngay tại lúc hai người đang cố chấp giằng co như mảnh thú, ai cũng không chịu nhường một bước, ngoài đại sảnh đột nhiên truyền đến tiếng tranh cãi ầm ĩ.

Rất nhanh, Thu Y đã nhìn thấy ba thủ hạ của Tự Long Hồn: Nhật, Nguyệt, Quang.

Thật muốn biết nhân tài nào đã nghĩ ra ba cái tên này để đặt cho bọn họ, mỗi lần nghe tên hoặc nhìn thấy họ, Thu Y đều cảm thấy cả phòng toàn mặt trắng với mặt trời.

Tự Long Hồn dùng ánh mắt chỉ thị nhìn ba người, ba người lập tức im lặng rồi khỏi đây, vì hẳn không muốn Thu Y phải bận tâm.

Nhưng là...

"Bên ngoài thật ồn ào, đã xảy ra chuyện gì sao?" Thu Y vừa nói vừa đi về hướng phát ra tiếng tranh cãi ầm ĩ.

Không thừa dịp này trốn đi thì chẳng phải rất ngu sao? Mà cũng không thể để mình đói bụng vì nam nhân thích ăn dấm chua này được.

Hẳn có dấm chua có thể uống đến no, nàng không có nhé!

"Lý Thu Y, ngươi đứng lại đó cho ta."

Thu Y tạm dừng bước chân, rồi mới quay đầu lại nhìn nam nhân của nàng đang dùng ngón tay chỉ thẳng vào người nàng, yên lặng chăm chú nhìn hấn một lát, rồi mới quay đầu tiếp tục đi ra ngoài. Từ trước đến nay không ai dám đối nghịch với hấn - một Giáo chủ Ma Giáo đầy uy nghiêm, mà sự phản kháng của nàng khiến hấn tức giận, sắc mặt chuyển thành màu đen.

"Người! Người dám không nghe lời ta? Ta nói đứng lại..."

Nhưng nàng vẫn từng bước từng bước đi ra ngoài, không để ý tới nam nhân đang tức giận đến nổi khua tay múa chân ở đằng sau.

Sao nam nhân này lại độc đoán như vậy?

Khóe môi nhếch lên một nụ cười như có như không, nàng biết nam nhân này dù có tức giận đến mấy, cũng sẽ không làm hại nàng.

Bởi vì hấn đã nói, nàng là khắc tinh của cuộc đời hấn!

Nhưng là, nụ cười của nàng bị một màn trước mắt dọa sợ, cứng ngắc ở bên miệng.

Đột nhiên, một bàn tay to từ phía sau che đi ánh mắt của nàng, rồi ôm nàng vào trong lòng. Thu Y nghe thấy một giọng nói trầm thấp, khàn khàn vang lên: "Vì thế nên ta mới không muốn nàng đi ra ngoài."

Thu Y cảm nhận được nhiệt độ ấm áp tỏa ra từ cơ thể hấn, nỗi khiếp sợ trong lòng giảm đi rất nhiều, nhịp đập trái tim cũng dần dần bình phục.

Nàng nắm lấy bàn tay to đang che mắt mình, rồi mới dần mở ra nhìn cảnh tượng bên ngoài, mùi máu tanh hôi thối tràn ngập trong không khí, khiến nàng cảm thấy buồn nôn.

"Tại sao phải giết người?" Giọng nói của nàng lạnh như băng. Hấn biết nàng không thích hấn giết người, nhưng mà...

Hấn vẫn lạnh lùng nói: "Trách ta sao? Nàng cũng nhìn xem, là ai đến phá trước? Ta - Tự Long Hồn, Cung chủ cung Yên Lạc có thể tùy tiện để người khác đến phá à?"

Nàng không nói gì, chỉ trầm mặc.

Mà hấn... Trời không sợ, đất không sợ, chỉ sợ nàng không nói chuyện.

"Dù sao cũng là bọn hấn tự tìm đường chết, nàng không thể trách ta, đó là ta tự vệ, hơn nữa ta phải bảo vệ nàng, ta tuyệt đối không cho phép bọn người này đến quấy rầy nàng."

"Quấy rầy ta? Tại sao?" Nàng cũng chỉ là một đầu bếp nữ nhỏ nhoi thôi mà? Có chọc tới danh môn chính phái nào sao?

"Còn không phải chồng trước nói lời mà không giữ lời của nàng thì còn ai vào đây, nàng đã từ bỏ, để cho hấn và con hồ ly tinh kia sống cùng nhau dưới một mái này, kết quả sau khi hấn cưới con hồ ly tinh kia xong vẫn chưa thấy thỏa mãn, còn đến chỗ ta đòi lại nàng!"

"Hấn muốn đòi lại ta?"

"Không sai, không chỉ một lần, nhưng hấn đừng mơ tưởng! Nàng là của ta." Nói xong, cánh tay của hấn càng thêm siết chặt.

Thu Y nghe xong không thể nói không cảm động, nhưng nàng lại không hy vọng Tự Long Hồn dùng loại thủ đoạn để bảo hộ nàng, tình yêu của nàng và hấn không tránh khỏi việc phải có máu chảy đầu rơi rồi. Ngay tại lúc nàng đang cực kỳ cảm động thì lại có người vô duyên chạy tới phá đám.

"Hàn phu nhân, xin người hãy tự trọng, đừng để ma đầu này hấp dẫn, đám mình trong đó, người mau theo chúng ta trở về đi!"

Một người còn chưa chết bỗng nhiên mở miệng nói chuyện, Thu Y nhìn đám người trước mắt, trên người bọn họ mặc bạch y, dưới chân bọn họ là những thi thể dính đầy máu tươi, khiến Thu Y có cảm giác thật châm chọc.

Đây chính là nhân sĩ chính đạo? Để bọn thủ hạ chết hết, còn mình đứng ở một bên chỉ đạo? Giống như đây là việc bọn thủ hạ cần phải làm.

"Các người luôn miệng nói cung Yên Lạc là ma giáo, xin hỏi, bọn họ đã đụng chạm gì đến các người chưa?"

Phái nhân sĩ chính đạo bị hỏi như vậy, bỗng chốc không biết phải trả lời sao cho đúng, chỉ có thể ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn người.

Thật vất vả mới có người khôi phục tinh thần nhảy ra nói: "Người của Ma giáo giết người phóng hỏa, gian dân cướp bóc không phải là chuyện ngày một ngày hai, nghe nói ác ma Tự Long Hồn này còn không tôn trọng phái Giang Nam, nửa đêm dám xâm nhập vào trong phủ hải hoa, khi bị phát hiện, hấn sợ người ta biết nên đã giết hai trăm mạng người trong phủ, loại người tàn nhẫn vô đạo đức, vô lương tâm này không cần biết ai là ai, chỉ cần là người đang còn sống thì sẽ giết chết."

Thu Y gật đầu, rồi ánh mắt của nàng lạc đến nơi nào đó, khiến cho hấn không thoải mái.

"Nhìn cái gì? Lúc ta đến những người đó đều đã chết, liên quan gì ta!"

Nghe Tụ Long Hồn nói chuyện lỗ mãng như vậy, Thu Y nhin không được nhú mày, "Chú ý khí chất của người..."

"Ta là Giáo chủ Ma Giáo, nói năng lỗ mãng, kiêu ngạo ương ngạnh, ra tay độc ác, giết người không chớp mắt, nên phải dùng hình tượng này để nói chuyện với đám nhân sĩ chính đạo mới phù hợp."

Thu Y biết hẳn nói kiêu căng chộc, khiêu khích là vì nhiều năm qua hẳn bị hiểu lầm, nhưng mà, theo sự hiểu biết của nàng đối với nam nhân này, chỉ sợ hẳn không cần hình tượng của bản thân luôn thôi.

Khó trách người ở thời cổ đại lại bảo thù như vậy, hẳn là loại "Chỉ cần ta thích, có cái gì là không thể?" Thái độ như vậy là bị vây diệt rồi.

"Nếu đúng như lời người nói, thì sao các người không giao hẳn cho cảnh sát... À giao cho nha môn xử lý, xem ai mới là hung thủ, các người không phải là quan sai đại nhân, sao các người có thể kết tội hẳn? Các người cũng không đem theo chứng cứ, đã chạy đến gia môn gào thét, muốn hẳn nhận tội? Như vậy còn có cái gọi là vương pháp sao?" Nàng nói những lời này không khác gì mấy lão nhân râu dài.

"Người đã bị tên Ma chủ tàn ác này làm ô nhiễm rồi..."

"Tóm lại, mời các người chuyển lời tới Hàn minh chủ, ta và hẳn đã không còn gì liên quan đến nhau, ta yêu ai ở cùng ai cũng không liên quan tới hẳn." Thu Y lạnh lùng đánh gãy lời của tên đó.

Nàng ở cung Yên Lạc được một thời gian, cũng không phát hiện ra có kẻ ác, nhiều lắm cũng chỉ có một số ít thích tự khẳng định mình có cá tính hay một số người trẻ tuổi hơi có tính bảo thủ, thậm chí trong cung Yên Lạc còn có chế độ đãi ngộ tử tế đối với các lão nhân.

Trên cái thế giới này không ai có thể khẳng định 100% mình là người hoàn toàn chính nghĩa, không có tư tâm, không phạm sai lầm, thậm chí không làm chuyện xấu. Một người như thế đã tuyệt chủng từ lâu rồi, còn người khác thì chưa sinh ra.

"Người!" Người nói chuyện vươn ngón tay ra, không lễ phép chỉ vào Thu Y.

"Thế nào, tai người điếc sao? Không nghe phu nhân ta nói gì sao?" Nhìn thấy có người dám dùng ngón tay chỉ vào bảo bối của hẳn, Tụ Long Hồn lập tức dùng sát khí vây quanh tên đó.

"Từ xưa đến nay nữ nhân không lấy hai chồng, người là loại nữ nhân dâm tiện..."

Thu Y nở nụ cười, nàng thấy rất buồn cười, cho nên mới nở nụ cười, rồi nói ngọt như mật, "Ta muốn lấy hai chồng, thế nào? Người định cản ta sao?"

"Người!"

"Y Y, không được dùng giọng nói ngọt ngào để nói chuyện với hẳn."

Mắt Thu Y kém chút nữa trợn trắng, như vậy cũng ghen sao? Vị đại ca này nghiện ghen rồi hả? Sau này mỗi một bữa đều phải cho hẳn ăn thêm dấm chua, cho hẳn ăn đủ!

"Các người đi đi thôi, đừng ở chỗ này làm loạn khiến người chán ghét thêm nữa." Nói xong, nàng vô cùng thân thiết nắm tay Tụ Long Hồn đi vào bên trong.

"Y Y, để ta giết chết bọn chúng, tránh phiền phức sau này."

"Không cần" Thu Y kéo lấy nam nhân đang muốn lao ra, rồi mới quay đầu hô to, "Người tới, đóng cửa, thả chó!"

Cửa lớn hoa lệ của cung Yên Lạc chậm rãi đóng lại trước mặt nhân sĩ chính đạo. Tiếp theo, không biết từ nơi nào mấy con chó hoang chạy ra, thấy bọn chúng thì sủa vài tiếng.

Chỉ là một nữ nhân thôi mà kiêu ngạo như vậy, thật khiến người ta tức chết mà!

Mà cũng đã qua vài ngày, nếu bọn chúng muốn tên Ma chủ trẻ tuổi kia xuất hiện chỉ có một cách....

"Lý đại tiểu thư." Rất lạnh nhạt, rất vô lễ. Nếu ở Đài Loan, xưng hô không lễ phép như vậy, Thu Y đã sớm mặc kệ hẳn rồi.

Mà hiện tại, nàng biết đối phương là ai nên... Càng lười trả lời!

Nàng tiếp tục cúi đầu may áo mới cho Tụ Long Hồn, đây sẽ là một bộ quần áo với thiết kế cực kì mới, cực kì tôn quý xa hoa. Mà hẳn rất hợp với bộ quần áo này, nàng sẽ may một bộ quần áo mang đậm vẻ độc đáo của riêng hẳn... Cho nên, nàng thật sự đang rất vui!

"Nếu muốn thả ta đi, ta đây rất hoan nghênh, nếu không, ta bẻ bọn nhiều việc, không rảnh tiếp đãi Hàn đại thiếu gia." Nàng thật sự rất muốn dùng sở trường may vá của mình khâu mồm hẳn lại!

Tiểu nhân đề tiện! Dám lợi dụng lúc mặt trời mọc nàng hay đi dạo phố phái người bắt cóc nàng.

Cũng không biết Tụ Long Hồn đã biết nàng bị bắt cóc hay chưa? Hay là cho rằng nàng chạy trốn rồi?

Aiz! Nàng là tự làm tự chịu! Ai bảo nàng hay dối hần, nếu hần khiến nàng mất hứng, nàng lập tức sẽ đào tẩu; kết quả, bị người ta bắt nhốt.

"Nhạn Vân..."

"Không cần kêu tên ta thân thiết như vậy, chẳng phải ta với ngươi đã quá quen thuộc rồi hay sao."

Bạn đang đọc truyện *Khắc Tinh Ở Đâu Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Aiz! Mới ba ngày không gặp đến Tự Long Hồn, sao lại cảm thấy nhớ hần nhiều như vậy chứ?

Trong đầu của nàng chỉ có Tự Long Hồn, ánh mắt hần, giọng nói của hần dục vọng chiếm hữu mãnh liệt của hần, cảm giác bất an của hần, những cái ôm ấp bá đạo của hần...

Bình thường ở bên cạnh hần, nàng không hề phát hiện ra, thậm chí còn cảm thấy hơi phiền.

Thu Y nhìn không được cười khỏ một tiếng, con người thật kì lạ, lúc mất đi rồi mới cảm thấy nên quý trọng những gì trước kia đã từng có được. Nàng đành phải bắt đầu may quần áo, để dời đi lực chú ý. Nhưng mà sao Giáo chủ Ma Giáo như hần lại kém cỏi vậy chứ? Người đã bị bọn chúng bắt đi ba ngày, chẳng lẽ hần không biết nàng bị bắt cóc để đến cứu?

Chờ nàng tự do rồi, để xem nàng dạy bảo hần ra sao!

Nàng sẽ tức giận đánh cho hần một trận rồi sau đó... Nàng sẽ ôm chặt lấy hần, nói với hần, cuối cùng nàng đã rơi vào tay giặc, cuối cùng vẫn không thể kháng cự mà yêu hần.

Nàng có thể biết khi hần nghe được những câu này, sẽ vui vẻ như thế nào.

Nhưng mà hiện tại... Vì sao hần chưa tới? Hần không định tới cứu nàng sao? Nàng sắp bị nam nhân đáng ghét trước mắt làm phiền đến nỗi sắp tức chết rồi!

"Lý Nhạn Vân, ngươi không thể lại như vậy, hãy quên Tự Long Hồn đi, hần là một Ma Vương tàn ác, ngươi và hần sẽ không có tương lai!"

Thu Y ngẩng đầu, đôi con ngươi đen láy, long lanh nhìn nam nhân trước mắt, một thân mặc bạch y, tóc dài đen nhánh, ngũ quan đẹp đẽ... Nói cách khác, hần chính nam chính trong phim truyền hình!

Nàng nghe bộ răng trắng đat tiêu chuẩn, cười nói "Cảm ơn Hàn đại ca đã quan tâm... À, không! Hần là phải đòi giọng gọi ngươi một tiếng muội phu (chồng của em gái) rồi."

Thu Y không rõ vì sao đáy mắt của Hàn Liệt lướt qua vẻ thất vọng, chẳng lẽ vì trước kia Lý đại tiểu thư yêu hần đến điên cuồng, hiện tại nàng lạnh nhạt với hần, hần cảm thấy không quen sao?

Nam nhân thật đáng bị coi thường, vô luận ở cổ đại hay hiện đại, thậm chí là ở thời đại không có quyền lực!

Nhưng mà Tự Long Hồn của nàng là ngoại lệ!

Nhìn thấy ánh mắt của nàng tràn ngập vẻ nhu tình, trong quá khứ ánh mắt này luôn thuộc về riêng hần, hiện tại rất rõ ràng ánh mắt này không thuộc về hần, mà thuộc về một nam nhân khác. Hơn nữa còn là một Đại Ma Đầu! Hàn Liệt chịu nổi sao? "Ngươi không được quên hần đã từng đánh bại phụ thân của ngươi..."

"Đó là do tài nghệ của cha ta không bằng hần, then quá hóa giận à? Không được thì trở về tu luyện thêm, rồi tìm hần đánh một trận, nếu thật sự không muốn chịu thua, thì đường đường chính chính đánh bại hần đi, làm được không? Ngươi cũng thấy nếu đấu với hần thì sẽ không cân sức à? Cho nên ta giúp ngươi giải trừ gánh nặng này, ngươi nên cảm kích ta mới đúng, nhanh chóng thả ta ra đi."

"Ngươi... Thật sự đã sa đoạ đến trình độ này rồi sao, chẳng lẽ hần cho ngươi ăn cái gì..."

"Sao vậy? Ta không thương ngươi, ngươi không chấp nhận được à? Ta yêu người khác thì nhất định là do bị người đó bỏ bùa sao? Ngươi suy nghĩ kiểu gì vậy? Ta không hiểu trước kia ta bị làm sao mới yêu ngươi nữa!" Lần này Thu Y cũng không khách khí đáp lại.

"Hần có gì tốt..."

"Cái gì hần cũng tốt, tốt hơn người rất nhiều! Hần thương ta, yêu ta, để ý ta, coi ta như bảo bối đặt trong lòng bàn tay, hần sợ ta lạnh, ta đói bụng, hần để cho ta biết đến cảm giác được yêu thương che chở, ở trong mắt người, ta chẳng là cái gì chứ đừng nói đến việc người yêu ta, còn ở trong mắt hần ta là một bảo bối do trời ban ân, người nói, một người yêu ta như yêu tính mạng của mình, ta không lấy chân tâm hỏi bảo hần, thì ta còn tư cách gì để nói lời yêu ai?"

"Người rõ ràng rất yêu ta, sao lại có khả năng nói không yêu là không yêu rồi hả? Người..."

"Ngủ ngon." Thu Y mở to đôi mắt ngập nước nhìn hần, vẻ mặt lạnh nhạt khiến người ta không dám tiến lại gần, giọng nói lạnh lùng như muốn đuổi người.

"Người... Hần sẽ không tới." Hàn Liệt nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Sẽ tới." Nàng tin tưởng nhất định hần sẽ tìm đến.

"Sẽ không, tất cả các môn phái trong võ lâm đều muốn vây diệt cung Yên Lạc, hiện tại đã công phá, chỉ chờ bắt được hần... Người muốn đi đâu?"

Thu Y không đợi Hàn Liệt nói xong, toàn bộ đồ nghề và bộ quần áo may chưa xong rơi vãi trên mặt đất, nàng liêu lĩnh xông ra ngoài.

Không! Sẽ không! Hần sẽ đến, mới chỉ có ba ngày mà thôi, hần không có việc gì, không phải hần luôn nói mình là thiên hạ đệ nhất không ai có thể thể trị được hần sao? Ngoài trừ nàng thì không có ai có thể làm được điều đó.

Còn có, cung Yên Lạc có hệ thống bảo vệ kém cỏi như vậy sao? Mới như vậy đã bị công phá rồi hả? Nhật, Nguyệt, Quang xảy ra chuyện gì, sao không báo hộ tốt chủ tử của bọn họ, hay là lại chạy đi rồi hả? Tất cả đều chạy trốn rồi sao?

"Lý Nhạn Vân, không được chạy!"

Nàng đột nhiên bị người bắt được, ngăn cản nàng chạy ra ngoài cửa lớn."Buông ra ta!" Nàng sống chết giãy dụa, "Ta muốn đi tìm hần, tại sao người lại muốn cản ta? Ta với người đã không còn gì liên quan đến nhau, người đi đường người, ta đi đường ta, chúng ta sau này sẽ không gặp lại, như vậy không tốt hơn sao? Người có thể cảm thấy nhẹ nhàng hơn vì có thể thoát khỏi nữ nhân đáng ghét như ta..."

Hàn Liệt đột nhiên cúi đầu, liêu lĩnh hôn Thu Y, ngăn chặn hơi thở và lời nói gấp gáp của nàng.

Đây là... Làm cái gì quý vậy? Thu Y ngây ngẩn cả người, nếu như bị ai phát hiện...

"Lý Thu Y!" Một tiếng gầm nhẹ đầy phẫn nộ khiến hai người giật mình.

A! Thật sự có người xuất hiện, sẽ không khéo như vậy chứ? Hơn nữa người kia là người mà nàng không mong muốn hần nhìn thấy cảnh này.

"Long Hồn?"

Thu Y vừa thấy người đến thì lo lắng không thôi, nhưng sau đó lại vui vẻ muốn chạy đến gần hần, lại thấy Tụ Long Hồn lui về sau. A a, quả nhiên hần đã hiểu lầm rồi.

"Long Hồn..." Nàng chần chờ gọi hần, sợ hãi hần sẽ tưởng chuyện vừa xảy ra là thật, ghen lồng ghen lợi, ngay cả lúc ăn cũng ghen thì sao?

Nhưng khi nhìn thấy bộ dáng thống khổ của hần, lòng của nàng nhin không được lại càng sợ hãi hơn.

Nàng sợ hần vì thứ tình cảm mãnh liệt này, mà hận nàng một cách sâu sắc.

"Ta lo lắng cho người đủ ba ngày ba đêm, không có một giây nào là không lo lắng, chỉ nghĩ đến chuyện người có bị bọn chúng tra tấn hay không, ngay cả khi ta bị trọng thương ta cũng không dám nghỉ ngơi, thậm chí muốn cứu người thoát khỏi nơi này, mà người, lại đối xử với ta như vậy sao? Người... Người rất đáng giận rồi!"

Tụ Long Hồn nói xong, xoay người phẩy tay áo bỏ đi.

Thật sự bị nàng đoán trúng, hần chính là người như thế! Thu Y thất thần tại chỗ thật lâu, dù thế nào cũng không thể hoàn hồn, Hàn Liệt còn đang ôm nàng, hần hơi lo lắng nhìn nàng.

"Người..."

Nàng nhẹ nhàng đẩy hần ra, dùng giọng nói lạnh như băng mà trước nay chưa từng có nói: "Sau này ta không muốn gặp lại người."

"Tại sao lại là hần? Người muốn trả thù ta..."

Nàng chậm rãi quay đầu nhìn hần, gần từng tiếng nói: "Ta nói lại lần nữa, đã từng có một nữ nhân trong sáng, thuần khiết, dùng hai tay dâng tình yêu nóng cháy nhất, chân thành nhất đến trước mặt người, nhưng ngay cả ngó người cũng không thêm ngó một cái, hiện tại nói mấy câu đó còn có nghĩa lý gì?"

Thu Y đi về phía trước một bước, lại bị Hàn Liệt bắt được.

"Nhưng hần là Đại Ma Đầu, hần sẽ không cho ngươi hạnh phúc."

"Thì sao?" Nàng cảm thấy dù là đàn gảy tai trâu, trâu nghe vẫn có thể hiểu được một ít, nhưng nam nhân thời cổ đại, thực sự còn không bằng con trâu!

"Kể cả hần có giết chết người trong thiên hạ thì đã làm sao? Các người lúc nào cũng tính kế tiêu diệt Hồn Thế Đại Ma Vương, khôi phục cái gọi là hòa bình thế giới, nhưng là, bất luận kẻ nào cũng biết, chỉ cần con người còn sống, thế giới này vĩnh viễn không thể hòa bình tốt đẹp."

"Chỉ cần giết hần, tuyệt đối sẽ có ngày đó."

"Một khi đã như vậy, thì ngươi không cần phải tốn công phí sức đâu, có tin không, ta chỉ nói một câu, trên đời này sẽ mất đi một Đại Ma Vương."

"Dựa vào cái gì mà ngươi lại tự tin nói rằng hần sẽ vì ngươi mà thay đổi?"

Chỉ thấy nàng nở một nụ cười cực đẹp, cực kì động lòng người. "Bởi vì yêu!"

Đêm đã khuya, thời điểm này dân chúng đang nghỉ ngơi, nhưng lại có một nơi cực kì náo nhiệt.

Đền hoa vừa lên. Nơi này, đúng là một thanh lâu có tiếng tăm! Chiêu Kim Lâu.

Càng thêm quan trọng là, Chiêu Kim Lâu là sản nghiệp trên danh nghĩa của cung Yên Lạc, tuy rằng cung Yên Lạc bị công phá, nhưng rất nhanh Tự Long Hồn đã dẫn theo thuộc hạ công chiếm trở về. Nói cách khác, người trong chính phái đã phí công rồi.

"Bên ngoài lại có nữ nhân đáng thương đến tìm tướng công của mình rồi." Kỹ nữ trang điểm xinh đẹp nói chuyện với các tỷ muội đứng bên cạnh.

"À, loại chuyện này đừng để ở trong lòng, chỉ cần lấy được tiền của nam nhân là tốt rồi. Sao vậy? Có cái gì khác lạ mà ngươi chú ý vậy?" Một nữ tử khác thấy có gì đó không đúng, hỏi.

"Cũng không có gì, chỉ là nhìn nàng ta rất nhếch nhác, giống như phải bôn ba đường dài mới đến được đây, trang phục bị che kín bởi bụi, ngay cả đôi giày thêu cũng dính đầy bùn đất, càng làm cho người ta cảm thấy không đành lòng hơn là bộ dạng cổ nén nước mắt của nàng, cũng không biết nam nhân nàng cần tìm ở chỗ nào trong Chiêu Kim Lâu?"

"Aizz! Ở đây chuyện như vậy còn thiếu sao?" Nữ tử xinh đẹp đứng cạnh đó cũng nhin không được thờ dài.

"Nhưng mà, bộ tóc của nàng ta rất đặc biệt."

"Đặc biệt thế nào?"

"Không búi lên giống chúng ta, mà thả rối tung xuống dưới, mà tóc của nàng ta còn hơi cuộn sóng (tóc uốn xoắn ý mà), rất đẹp mắt..."

Ngay tại lúc nữ tử còn chưa nói xong, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, chỉ thấy một nam tử tuyệt mỹ không giữ được bình tĩnh, sốt ruột ép hỏi: "Nữ nhân các người vừa nhắc đến hiện đang ở nơi nào?"

"Tú bà không cho nàng đi vào, chắc là vẫn còn đang đứng ở ngoài cửa" Hoa Đào vừa nói vừa mới nhìn xuống dưới, nam tử nhanh chóng tông cửa xông ra ngoài, để lại một đám người ngơ ngác nhìn nhau.

Chưa từng gặp qua chủ tử nào như vậy, không khống chế được bản thân, chẳng lẽ... Hần chính là trượng phu vô lương tâm của nữ tử kia?

Tự Long Hồn lao ra ngoài, không hề để ý khách quan và các mỹ nhân ở xung quanh, chỉ nhìn đến một bóng dáng đang đứng lẳng lặng ở một góc, cả người nhếch nhác, giống như là đã đi bộ vạn dặm xa xăm đến đây mà không hề dừng ngựa.

Nàng tìm đến đây vì cái gì? Là tới tìm hần sao?

"Ngươi... Ngươi tới nơi này làm cái gì?" Hần không nghĩ nàng lại có bộ dạng này, nhưng khi nghĩ đến cảnh nàng và kẻ thù của hần ôm ôm ấp ấp, tên đó còn hôn nàng nữa hần lại tức giận.

"Ta một ngày một đêm không ngủ không nghỉ đi tìm ngươi, trước kia ta đã dạy dỗ ngươi một lần, sao ngươi vẫn không học được?" Thu Y nói thì thào, nước mắt đột nhiên rơi xuống.

Nhìn những giọt nước mắt như trân châu của nàng, hần lại không thể kiềm chế được rồi.

"Tại sao ngươi muốn tới đây? Không ngươi đã lựa chọn tên Vô Lâm Minh Chủ thanh cao kia rồi sao? Ngươi còn tới tìm ta làm cái gì?" Hần cố ý nói như vậy để tổn thương nàng, hần đã thành công rồi.

Nàng nghe vậy, xoay người rồi đi, để lại hần trợn mắt há hốc mồm, nàng không kháng nghị cũng không tranh cãi ầm ĩ khiến hần hoảng ý loạn, chân tay luống cuống.

Nhìn nàng thong thả một mối kéo bước chân, bóng lưng lung lay sắp đổ... Giống như chỉ sau một giây, nàng sẽ biến mất.

Chương 22

Tự Long Hồn liều lĩnh xông lên phía trước, cũng không quan tâm Thu Y có kháng nghị hay không, vươn tay ôm nàng vào trong lòng. Nàng muốn đẩy hắn ra lại bị hắn xoay người lại, mũi của hắn cứ bá đạo như vậy, mê loạn, điên cuồng tàn sát cánh mũi của nàng.

Vừa mới bắt đầu nàng còn không có phản ứng, sau một lúc mới hung hăng há mồm cắn một cái!

Hắn bị đau bụng nàng ra, mũi lập tức chảy ra những giọt máu màu đỏ tươi.

Hắn không nói gì, chỉ mở to đôi mắt ngập lửa, tràn ngập tơ máu hung hăng trừng mắt với nàng.

"Ta trả lời vấn đề của ngươi, tại sao ta muốn tới đây à? Bởi vì ta ở sơn trang ba ngày ba đêm, trong tâm trí ta chỉ luôn có một ý nghĩ đó là người nào đó sẽ đến cứu ta, nhưng mà hắn không có tới, nhưng ta cũng không oán giận hắn, khi ta nghe được tin có một số người bị hại, mà người nào đó cũng không rõ hành tung, ta chỉ muốn chạy đi tìm hắn, nhưng lại bị hiểu nhầm."

Nàng dừng một chút, tức giận trừng mắt nhìn hắn, "Người nào đó nhìn thấy nữ nhân của hắn bị nam nhân khác ăn đậu hủ, không hề tiến lên đánh tên cầm thú đó, ngược lại còn tùy hứng xoay người rời đi, như trước đây, ta đã nói tặng nhẫn cho nữ nhân là một việc làm mang nhiều ý nghĩa, nên nữ nhân không thể tự ý nhận lung tung, người nào đó liền bỏ nhà ra đi, khiến ta tìm hoài không thấy! Khi ta ngốc nghếch liều lĩnh tìm đến đây, một ngày một đêm không ăn không ngủ, kết quả người nào đó lại chìm đắm trong "ôn nhu hương" (chỉ người phụ nữ dịu dàng, quyến rũ biết cách săn sóc đàn ông) lưu luyến quên về, ta... Ta hận chết bản thân mình! Ta phải về nhà!"

Thu Y xoay người muốn đi, Tự Long Hồn xông tới bắt được bờ vai của nàng, hắn trừng mắt nhìn nàng.

Thu Y cũng bị động đứng yên, tùy ý để cho hắn muốn trừng thế nào thì trừng, dù sao, nàng sẽ không để ý tới hắn nữa.

"Về nhà? Nhà ngươi ở đâu?"

"Một nơi mà ngươi vĩnh viễn không thể tìm thấy." Kế tiếp mục tiêu sống của nàng đó là: Nghĩ biện pháp về nhà.

"Không cho!"

Nàng cười lạnh một tiếng, muốn đẩy hắn ra, nhưng hắn lại không chịu buông.

"Buông tay!"

Hắn ôm lấy nàng, chặt chẽ, như là một đứa trẻ không muốn người khác cướp mất đồ chơi của mình, ôm nàng chặt đến nỗi nàng không thể thở nổi.

"Buông ta ra!" Nàng không cưỡng bách bản thân bình tĩnh nữa, nàng chỉ biết là bản thân hận chết nam nhân này rồi.

"Y Y!"

"Không cần gọi ta, ngươi khiến ta rất thất vọng rồi! Ngươi luôn miệng nói yêu ta, nói ngươi chỉ cần ta, nói ngươi chỉ có ta, tất cả đều là gạt ngươi! Rõ ràng ngay sau khi ngươi vứt bỏ ta, ngươi đã chạy đến thanh lâu tìm người khác bầu bạn, ta sẽ không bị ngươi lừa nữa, ngươi đi đi, chúng ta chia tay."

"Chia tay là cái gì? Ta không thừa nhận, ngươi vu oan cho ta, ta hoàn toàn không có..."

Nhưng vào lúc này!

"Thực xin lỗi, quấy rầy một chút."

Ánh mắt của hai người dừng ở trên người nam nhân trông rất đẹp mắt kia, chỉ thấy biểu cảm trên mặt hắn hơi khó coi, nhưng cũng không phá hư vẻ đẹp kinh điển của hắn.

Hai người nhìn bốn phía, phát hiện xung quanh không có ai, mà chỉ thấy trong không gian là một mảnh trắng xóa.

Cái gì vậy? Tự Long Hồn kinh ngạc không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Mà trong lòng Thu Y lại run rẩy khác thường, lần này đổi thành một mảnh trắng xóa, chẳng lẽ...

"Ngươi! Linh hồn chạy, còn không mau theo Phán quan(*) trở về!" Bạch Y phán quan tức giận gào thét, trời mới biết hắn đã thu thêm một tên xú nam

nhân vào đây khiến cho cục diện càng thêm rối rắm, thật phiền chết đi được.

(*): Phán quan là chức quan phụ tá quan địa phương, xử lý công vụ thời Đường Tống, theo mê tín thì xem chức quan này là thuộc hạ của Diêm Vương, quyết định sự sống chết

Mà hiện tại, rõ ràng là lạc đường.

Đột nhiên trong lòng Thu Y chấn động, quả nhiên là hán đến đưa nàng trở về! Tuy rằng vừa lúc này nàng muốn trở về thật, nhưng bây giờ lại xuất hiện một người... A, không! Một vị thần nói muốn mang nàng trở về, nàng... Thu Y nhìn về mặt không hiểu gì của Tụ Long Hồn, trong lòng bỗng nhiên chua xót.

Không! Nàng không muốn rời xa hán, nàng... Nàng chỉ là nổi nóng một chút thôi, các cặp yêu nhau hay cãi nhau là điều khó tránh khỏi, sao nàng chỉ mới mở miệng nói vài câu mà nó đã thành sự thật rồi? Sớm biết như vậy nàng sẽ nói nàng muốn vàng bạc châu báu.

"Ta..."

"Không cho! Ngươi là ai? Tại sao muốn Y Y đi theo ngươi?" Tụ Long Hồn kéo Thu Y ra phía sau, dang hai tay ra giống như lão ung bảo vệ mẩu ung (chim đực bảo vệ chim cái)

"Tên người phạm này mau cút qua một bên, đây là linh hồn ở trần gian dám thừa dịp Diêm La dâng hương kết quả chẳng may hoá thiêu Diêm La Điện mà chạy loạn, hại bản quan phải tìm kiếm bao lâu, hoá ra ngươi ở trong cỗ thân thể này, hãy bớt sàm ngôn đi, mau theo ta đi."

Nói xong, chỉ thấy Phán quan chỉ lên đầu của Thu Y, rồi lôi kéo nàng bay lên, một nữ nhân xa lạ được tách ra từ trong thân thể của Thu Y.

"Y Y?" Tại sao bộ dáng bây giờ của nàng lại không giống với nàng trước đây? Tụ Long Hồn tuy có hơi hoang mang, nhưng khi nhìn thấy đôi mắt đầm lệ của nàng, thì hiểu rõ, bất kể nàng có bộ dáng gì, nàng cũng là Y Y của hán. Tình yêu mà hán dành cho nàng sẽ không bao giờ tan biến, hán sẽ không bỏ rơi nàng.

Thu Y quay đầu nhìn Tụ Long Hồn, nhìn không được hốc mắt trở nên phiếm hồng, "Long Hồn, ngươi phải bảo trọng, hãy quên ta đi! Dù sao ngươi cũng đã lựa chọn bỏ ta rồi, ngươi hãy đi tìm nữ nhân khác đi!"

"Nói hươu nói vượn! Ta nói bỏ ngươi khi nào? Ta sẽ không, có chết cũng sẽ không bỏ ngươi."

Hán xông tới tưởng sẽ bắt được nàng, lại chụp hụt.

"Y Y?" Giọng nói của hán tràn ngập về sợ hãi.

"Phạm nhân, vô dụng, hiện tại nàng là một linh hồn, cho nên ngươi không có khả năng chạm vào người nàng, tốt lắm, đi thôi, đừng chậm trễ nữa" Hán còn muốn về nhà tắm rửa một cái, ngủ ba ngày ba đêm, bù lại khoảng thời gian mệt mỏi này.

"Ta... Ta không nghĩ..."

Tụ Long Hồn cũng hô to: "Không! Ta tuyệt đối không cho phép bất cứ kẻ nào mang nàng đi."

"Há? Ngươi có phương pháp gì để ngăn cản ta đây?" Bạch y phán quan nhíu mày, khiêu khích hỏi nam tử ở cõi trần thích mơ mộng hão huyền, lại còn muốn đối đầu với quỷ thần nữa chứ.

Chẳng lẽ hán không biết Âm Dương cách biệt hay sao?

Một nam tử có diện mạo tuấn mỹ mặc quan phục màu đen, hai tay chống cằm nhìn hai nam một nữ đang đứng ở dưới công đường. Vị bạch y kia, hán quen đến không thể nào quen hơn được nữa, gương mặt mỹ lệ của hán như bị che kín bởi sương lạnh. Mà vị hắc y kia....Ừm, trên người hán mặc một bộ quần áo thật đẹp mắt, tôn lên vẻ đẹp cao quý đầy khí chất của hán, đứng ở đó khí thế còn oai phong hơn người đứng đầu một điện như y.

Hay là hỏi hán quần áo may ở đâu, đã sớm nghĩ nên để một thợ may tốt đối bộ quan phục thiết kế xấu này đi.

Mà mục đích của Tiểu Bạch lần này chính là cô gái đang được nam tử áo đen ôm trong lòng kia.

“Tiểu Bạch, sao lại như thế này? Mua một tặng một sao?”

Bạch y phán quan lạnh lùng nghiêm mặt trừng mắt với bề trên, rõ ràng là hán gây ra họa, tại sao lại cố tình muốn mình thu dọn cục diện rối rắm? Còn cố tình hỏi tội mình, nói cái giọng như là việc này không liên quan đến hán.

Mình muốn bãi công ! Mình muốn từ chức! Đáng tiếc, điều đó là không thể.

"Ta tìm được linh hồn chạy loạn rồi, mà có người không để ta mang đi, nhất quyết theo tới đây." Tuy rằng Bạch y phán quan cảm thấy rất phiền toái, nhưng lại mười phần bội phục nam tử này, vì muốn đuổi theo người yêu, lại có thể đánh một chưởng lên đỉnh đầu của mình, tự kết liễu ngay tại chỗ. Chắc hẳn phải vậy thôi, làm như vậy linh hồn hán mới có thể theo tới đây.

"Tiểu Bạch, ngươi thăm rồi, lại có thể hại chết một phạm nhân chưa hết dương thọ, đây chính là tội lớn đó!"

Diêm La đẹp trai, không biết từ đâu đem ra một cây đàn tranh, rồi mới đốt huân hương đặt ở một bên, nhìn trông rất phong tình vạn chủng.

"Ngươi còn dám nói !" Bạch y phán quan nghiêng răng nghiêng lợi nói : " Không biết thần kinh của ngươi bắt thường chỗ ở nào, đột nhiên muốn học đàn tranh, còn kiên quyết gọi một đại sư nhạc cổ ở nhân gian về dạy ngươi, ngươi lạm dụng chức quyền, ngươi còn dám nói ta?"

"Sao trách móc nhiều như vậy? Ta cũng đã đề cho Nhạn vân đại sư đầu thai vào gia đình phú quý, tình cảm, sự nghiệp, hôn nhân tất cả đều thuận buồm xuôi gió, vạn sự như ý."

"Học đàn nữa đi, vì ngươi muốn dâng hương, mới khiến cho chướng khí mù mịt." Nếu không khiến nơi này thành một mảnh trắng xoá sương khói, thì linh hồn của nàng ta chạy loạn tới nhân gian, chạy tới thời đại không thuộc về nàng.

Điều càng làm cho người ta thật sự xấu hổ, là bọn họ lại mất tới gần một năm mới phát hiện ra linh hồn lạc đường này.

"Ngươi không thấy phong cảnh như vậy rất được sao?" Vị Diêm La đẹp trai tùy tiện gảy một chút giai điệu mới học được, trong lòng hết sức hài lòng.

Bạch y phán quan vừa muốn mắng chửi hần, đã thấy Thu Y trừng mắt, dùng ánh mắt như muốn giết người mà nhìn vị Diêm La đẹp trai đang đàn kia.

"Cái gì mà phong cảnh?" Thu Y gần từng tiếng chất vấn: "Ý ngươi nói là, ngươi vì muốn học đàn tranh, nên đã bắt một phạm nhân về Âm phủ?"

"Dương thọ của bà ấy vốn sắp hết, chẳng qua ta đưa đi trước một chút thôi..."

Thu Y gào thét lớn: "Sao ngươi có thể làm vậy? Đó là mẹ ta, ta còn chưa kịp nhìn mặt bà lần cuối, sao ngươi có thể?"

"Y Y đừng khóc, để ta thay nàng trút giận."

Tự Long Hồn vừa nói xong, liền xông lên phía trước giật lấy cây đàn. Dứt khoát chặt đàn thành hai nửa.

"Đem nhạc mẫu của ta giao ra đây!"

Diêm La đẹp trai nhìn hần chăm chú bằng ánh mắt thật sâu, càng nhìn càng cảm thấy có chút quen thuộc.

Giống như ở đâu đó đã từng thấy qua loại đao pháp này rồi...

"Tiểu Bạch, không biết hần là ai mà nhìn rất quen mắt?"

Bạch y phán quan đã ngồi lại trước bàn làm việc của mình, tới đầu cũng lười nâng lên, "Đương nhiên nhìn quen mắt, hần từ cửu thế ác tử chuyển thế mà thành, đây là đời cuối cùng, mà hần gặp được khắc tinh có thể trị được mình, từ đó bị tình yêu cảm hóa, sửa sai hướng thiện, thành một người lương thiện."

"Ai đã nghĩ ra những thứ nhảm chán như vậy?"

"Ngọc Hoàng đại đế."

"A!" Diêm La đẹp trai chỉ vào bạch y phán quan kêu to, "Ngươi thăm rồi ! Ngươi hại chết tương lai của một người lương thiện, nếu như bị Đại Đế biết, khẳng định ngươi sẽ phải lục súc luân hồi"

**(Lục súc :trâu, ngựa, chó dên, gà và lợn)

Trán Bạch y phán quan nổi gân xanh, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Tên đầu sỏ là ngươi, còn dám trốn tránh trách nhiệm"

Nhưng Diêm La đẹp trai lại không để ý đến hần, chỉ quay đầu nói với Thu Y: "Con người của ta...À không, ta nói cho ngươi biết, nếu ta làm việc gì sai, ta tuyệt đối sẽ không trốn tránh trách nhiệm."Hần vừa mới nói xong, tiểu quỷ bên cạnh đã ngã trên đất.

Lạnh lùng chăm chú nhìn, Diêm La đẹp trai vung tay lên, một cái gương cao ngang đầu người xuất hiện trước mặt hai người. "Đến xem, ngươi xem này, ta cũng không bạc đãi mẫu thân ngươi, bà ấy được đầu thai vào ngày quá tốt."

Thu Y theo dõi mẫu thân trong gương, tuy rằng đã thay đổi thành một người khác, nhưng vẫn tươi cười xinh đẹp như xưa, bên cạnh bà ấy có rất nhiều người yêu thương, mỗi ngày đều sống đầy đủ sung sướng.

Lúc này Thu Y mới cảm giác tiếc nuối trong lòng từ từ giảm bớt. Có lẽ, kiếp này đầu thai mẹ mới có được hạnh phúc.

"Đừng rồi, đại sư có nhắc lại, nói, muốn ngươi hãy tự chăm sóc bản thân mình thật tốt, bất luận gặp phải bất cứ chuyện gì đều phải kiên cường, sở dĩ, bởi vì ta đốt hương mà đại hòa, thiêu sạch toàn bộ địa phủ thành một mảnh mờ mịt, để ngươi chạy thoát, gặp chuyện, ngươi phải kiên cường đối mặt."

Thu Y có thể hiểu được vì sao trên đầu bạch y phán quan lại nổi gân xanh, bởi vì người nam nhân trước mắt này thực sự... sẽ đánh bại được hần.

"Mà người, cửu thể ác nhân, người nên trở về thế giới ban đầu của người hướng thiện sửa sai, như vậy trong không đến mười kiếp sẽ trở thành Đại Thiện Nhân, cứu giúp người nghèo, xây cầu làm đường, mọi chuyện tốt đẹp đều cho người chủ trì."

Tự Long Hồn lạnh lùng nhìn Diêm La đang mỉm cười, rồi khoé miệng cũng chậm rãi nhếch lên nói : "Nếu ta không cần?"

Nụ cười trên mặt Diêm La đẹp trai có hơi cứng ngắc, song rất nhanh lại khôi phục : "Tại sao không cần? Làm người tốt không tệ đâu!"

"Vậy Y Y ở đâu?" Tự Long Hồn dùng khí thể bức người.

"Nàng, đương nhiên là trở về thế giới của nàng." Diêm La đẹp trai thản nhiên nói.

"Không có nàng, chỗ nào ta cũng không đi." Tự Long Hồn gất gao ôm đầu Thu Y , "Nàng có muốn cùng ta trở về không?"

"Có thể như vậy sao?" Bạch y phán quan lạnh mặt cự tuyệt, Diêm La đẹp trai cũng gật gật đầu phụ họa.

"Nếu người buộc ta trở về, bức ta và Y Y tách ra, ta sẽ không trở thành Đại Thiện Nhân mà ngược lại sẽ làm Đại Ác Nhân, giết người hàng loạt để phủ Quý Hồn không ai ra ngoài được mới thôi!"

"..." Diêm La đẹp trai không nói gì.

"..." Bạch y phán quan cũng không nói từ nào.

"..." Thu Y thì lại mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Khắc Tinh Ở Đâu Đến Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Cung Yên Lạc

Ba tháng trước, người trong giang hồ chỉ cần nghe nhắc đến tên Ma Cung này mặt sẽ biến sắc, nhưng từ khi nghe tin Giáo chủ Ma giáo và nữ nhân hấn yêu thương tự tử rồi sống lại một cách kì diệu, thì nơi này biến thành một nơi chuyên thu nhận những đứa trẻ mồ côi, không nơi nương tựa.

Mà sát thủ cung Yên Lạc giết người không chớp mắt, cũng chuyển sang làm hộ vệ cho mọi người.

Bọn họ còn chia làm hai loại phục vụ, một loại là bảo vệ an toàn cho mọi người, chỉ cần mỗi tháng mất chút phí, buổi tối sẽ có người có võ công cao cường theo sau bảo đảm an toàn cho mình; một loại khác là phục vụ trong các quán rượu, chỉ cần trả thêm chút tiền là sẽ có người mang rượu đến tận nhà cho bọn họ, vừa tiện vừa không lo bị cướp bóc giữa đường.

Nhưng phải sau một thời gian, mọi người mới hiểu được, cung Yên Lạc thật sự đã cải tà quy chính , mà Cung chủ cung Yên Lạc cũng tuyên bố rửa tay gác kiếm, không giết người nữa.

Từ một Hồn Thế Đại Ma Vương lại biến thành một người phúc hậu, tất cả mọi người đều nói là do hấn đã gặp phải khắc tinh của cuộc đời mình, nên mới có thể khiến hấn thay đổi như vậy.

Kỳ thực, chỉ có Tự Long Hồn mới biết, hấn thay đổi như vậy, là bởi vì yêu.

Hôm nay là tết trung thu, trong cung Yên Lạc tổ chức đại hội thịt nướng.

Tất cả mọi người trong cung đều tới tham gia, mỗi người còn chia nhau bánh trung thu do chính Cung chủ phụ nhân tự tay làm.

"Nam nữ xứng đôi! khá khá, người lại thua rồi, nhanh uống đi!" Thu Y đỏ mặt, thoạt nhìn qua thì không đáng yêu, nhưng khi nàng tươi cười lại động lòng người.

Trọng yếu nhất là, vết sẹo xấu xí trên mặt đã biến mất, đây là do Diêm La đẹp trai nói muốn bồi thường cho nàng.

"Được, ta uống." Nam nhân bại trận nhìn nữ tử trước, nghĩ bản thân thua kém nàng một chút cũng chẳng sao, hiện tại có thể cùng nàng ngồi ngắm trăng, vui vẻ vung quỳên, hấn cảm thấy cho dù cả đời bị bắt nạt, hấn cũng bằng lòng.

Nhìn hai người ngồi uống rượu ngắm trăng, Nhật - Nguyệt - Quang đứng ở phía xa thờ dài, rồi ba người liếc mắt nhìn nhau.

"Sao Ma Chủ lại kém cỏi như vậy? Chơi trò chơi đoán số mà cũng dễ thua sao?" Rõ ràng ngoài mặt thì tỏ ra thất vọng nhưng miệng vẫn cắn một miếng

gà mông. Hắn rất thích đại hội thịt nướng này, hắn chưa từng được chơi thỏa thích như vậy, hơn nữa lần đầu tiên hắn phát hiện bản thân mình rất thích ăn gà mông, ăn một lần đã nghiện.

Mà loại trò chơi đoán số này, nhớ ngày trước phu nhân cũng tìm hắn chơi cùng, toàn là hắn thắng thôi!

Ma Chủ phu nhân tuyệt không lợi hại như vậy!

Quang lắc đầu nghĩ, quả nhiên ông trời rất công bằng, cho Ma Chủ võ công thiên hạ vô địch, lại lấy đi của hắn kỹ xảo chơi đoán số.

Nhật và Nguyệt lạnh lùng nhìn Quang, rồi mới mở miệng nói: "Người thật sự không biết đâu là giả đâu là thật à?"

"Biết cái gì?" Quang không hiểu hỏi.

Nguyệt chậm rãi nói, "Ma Chủ cố ý muốn nhường phu nhân thắng."

"Có ý?"

Tuy rằng biết Ma chủ đối với phu nhân có thể nói là ngoan ngoãn phục tùng, nhưng mà coi mình như thùng rượu để người ta trút, có gì hay?

Chẳng lẽ cũng chỉ đơn thuần là muốn phu nhân vui vẻ? Đây... Hắn vẫn là cho là kỹ xảo chơi đoán số của Ma chủ rất kem, bởi vì nhìn Ma chủ rất tự nhiên, không thể phân biệt được đâu là thật đâu là giả.

"Đúng, chẳng lẽ người không biết trên đời này không ai có thể chơi thắng được Ma chủ sao?" Ngày trước bọn họ cũng nghĩ như Quang, cho rằng cuối cùng Ma Chủ cũng có nhược điểm, cho nên liều chết cùng hắn...

Khiêu chiến.

Kết cục cũng là! Hoàn toàn bại.

Toàn bộ người cao thấp trong Ma giáo đều thua rồi tỉnh rồi mù, say như chết ba ngày ba đêm.

"Là thật sao?"

Nhật - Nguyệt - Quang lại đưa ánh mắt dừng ở nụ cười vui vẻ bên môi Thu Y, rồi mới nhìn chủ tử bị trút rượu không ngừng, nhìn không được thờ dài.

Nam nhân mà, quả nhiên khắc tinh của đời hắn chính là nữ nhân.

Bỗng nhiên, bọn họ nhìn thấy bước chân của chủ tử bất ổn, rồi cả người gục vào trong lòng phu nhân.

Lại tới nữa!

Ba người không hẹn mà cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, dần dần sáng tỏ!

Thời gian buồn nôn sắp bắt đầu rồi.

"Y... Ta không thoải mái." Tự Long Hồn vùi đầu vào trong bộ ngực sữa của Thu Y, vụng trộm dùng mặt cọ xát, rồi sau đó làm nũng như một tiểu nam hài.

"Là sao? Đến, uống một ngụm trà nóng đi."

"Người dùng miệng đút cho ta."

"Người..."

"Ta thật không thoải mái, ta sắp chết rồi."

Ba nam nhân đứng lẳng lặng bên cạnh nghe xong cũng sắp chết luôn rồi! Buồn nôn muốn chết!

"Người... Thật là! Ta đút cho người uống là được rồi, làm gì mà nhất định phải dùng miệng..."

Cả thân thể đều nằm gọn ở trong lòng nàng, nam nhân bỗng nhiên phát ra tiếng rên rỉ thống khổ, "Ta không thoải mái... Ta sắp chết rồi..."

Thu Y không có cách nào, đành phải làm theo.

Nàng uống một ngụm trà nóng rồi đút vào trong miệng hắn, hắn giống như kẻ đói khát, không ngừng hút lấy, bàn tay to của hắn giữ chặt gáy của nàng không buông.

Nhật - Nguyệt - Quang liếc mắt nhìn nhau, rồi mới cùng quay đầu lảng tránh, bởi vì bọn họ biết mỗi lần Ma Chủ cầu ái, không đủ ba canh giờ thì sẽ

không kết thúc.

"Cuối cùng ta cũng biết vì sao Ma Chủ lại có ý thua rồi." Quang bùng tỉnh nói.

Nhật và Nguyệt liếc nhìn nhau, nghĩ rằng tên trộm cuối cùng cũng đã hiểu.

"Bởi vì hần muốn mượn dịp ăn đậu hủ." Quang tuyên bố với tất cả mọi người, để mọi người biết rõ đáp án.

"Không ngờ chủ tử của chúng ta lại dè dặt thương như vậy, bỗng dưng trở thành người thích hái trộm hoa." Nguyệt nhin không được lắc đầu. Ba người thờ dài, rồi lại lắc đầu, không hện mà cùng nói: "Quả nhiên là gặp phải khắc tinh." Ba người yên lặng rời khỏi hiện trường, kỳ thực với công lực của Tụ Long Hồn, dĩ nhiên hần có thể nghe được cuộc đối thoại của bọn họ, nhưng mà vào giờ phút này hần lại đang chìm đắm trong nhuyễn ngọc ôn hương.

"Thoải mái sao?" Thu Y cầm cây quạt trong tay chậm rãi quạt cho hần, mà hần nằm ở trên đùi nàng, coi đùi nàng là cái gối, bộ dáng cực kì hưởng thụ.

Ban đêm yên tĩnh không có một tiếng động, cũng có thể tạo cho người ta cảm giác hạnh phúc mỹ mãn.

Đơn giản là vì bên cạnh ta có nàng.

Tụ Long Hồn chậm rãi vươn tay cầm lấy tay nàng, rồi mới mở to mắt, nhìn thấy nàng mỉm cười hạnh phúc, hần càng tăng thêm lực nắm.

"Y Y, ta yêu ngươi."

Thu Y lẳng lặng nhìn chăm chú vào khuôn mặt tuấn tú uy nghiêm của hần, nhưng đối với nàng khuôn mặt này lại ngập tràn nhu tình, rồi mới ngẩng đầu lên, đôi môi gọi cảm in lên tay hần một nụ hôn.

Này, đó là câu trả lời thâm tình nhất của nàng đấy.

*Kết thúc

Khung cảnh thần tiên đầy diễm lệ, một nam nhân có diện mạo xuất chúng đang ngồi khay đàn, tiếng đàn êm ái, không hề đáng sợ như trước.

"A! Quả nhiên giúp người hữu tình thành đôi cảm thấy thoải mái hần." Diêm La đẹp trai thật sự cảm thấy bản thân mình rất thiện lương, rất hào tâm rồi.

Bạch y phán quan cảm Sô Sinh Tử đi đến, lạnh lùng nói: "Ngươi còn xứng bầy như vậy, cẩn thận mặt trên biết, ngươi sẽ không được sống yên ổn đâu!"

"Sẽ không, sẽ không, chuyện đã xảy ra rồi, ta sẽ che giấu giúp ngươi."

Bạch y phán quan tức giận trừng mắt với Diêm La đẹp trai không biết hổ thẹn, gằn từng tiếng, "Vốn không phải lỗi của ta, là nam nhân kia tự sát, cũng không phải ta giết hần."

"Hào, hào, hào, không phải là ngươi, đến, uống ly trà giảm nhiệt, đừng phá hỏng vẻ ngoài xinh đẹp của mình."

"Không uống." Lạnh lùng bỏ lại một câu, bạch y phán quan xoay người rời đi, để lại Diêm La đẹp trai một thân một mình ngồi đánh đàn. Bỗng nhiên, một đội thiên binh thiên tướng xuất hiện trước mặt Diêm La đẹp trai, dẫn đầu là người có bộ dạng oai hùng bất phàm, cầm trong tay hai thanh kiếm.

Quan trọng nhất là thứ biểu tượng cho phong cách của hần, chính là con mắt thứ ba ở trên trán.

"Nhị Lang thần quân đại giá quang lâm, không biết có gì chỉ giáo?" Diêm La đẹp trai không đứng dậy nghênh đón, chỉ tiếp tục khay đàn, tiếng đàn ngắt quãng không trọn vẹn.

"Diêm Vương, gần đây nhất Địa phủ của ngươi xảy ra rất nhiều chuyện, Ngọc đế phái ta đến điều tra thu thập kết quả." Nhị Lang thần quân mới chỉ mở miệng thôi mà đã làm cho người ta phải kính sợ.

Diêm La đẹp trai thờ dài, rồi mới dùng tay áo xoa xoa khóe mắt, "Chuyện cho tới bây giờ, cái gì cũng không qua khỏi con mắt của Nhị Lang thần quân, dù sao ngươi vẫn hơn ta một con mắt."

Thần sắc trên mặt Nhị Lang trở nên xanh mét, vô tình quát khê: "Hãy bớt sàm ngôn đi!"

"Kỳ thực tất cả mọi chuyện đều là do Tiểu Bạch gây ra, ta bảo hần không cần lo sợ, phải biết rằng chúng ta là thần tiên đôi lúc cũng cần một chỗ ở yên tĩnh mà mới..."

Một tháng sau, Ngọc đế phạt bạch y phán quan hạ phàm, đến kỳ mới được quay trở lại.

Mà Diêm La đẹp trai vẫn ở trong địa phủ của hần, hưởng thụ cuộc sống thành thoi, bình an vô sự.

【 hết trọn bộ 】

Bạn đang đọc truyện *Khắc Tinh Ở Đâu Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

